

MIND

ใช้ **หัว** และ **ใจ**
ปั้นอุตสาหกรรมคู่ชุมชน

AI

แผนปฏิบัติการราชการรายปี

พ.ศ. 2567

ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

กองยุทธศาสตร์และแผนงาน สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ตุลาคม 2566

คำนำ

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีพันธกิจในการขับเคลื่อนและบูรณาการนโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรม 4.0 (Industry 4.0) โดยส่งเสริม กำกับ ดูแล พัฒนาศักยภาพของภาคอุตสาหกรรมไทยให้สามารถแข่งขันได้และอยู่ร่วมกับสังคมและชุมชนได้อย่างยั่งยืน ประกอบกับการบูรณาการดำเนินงานหน่วยงานภายในและภายนอกกระทรวง เพื่อให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม

เพื่อให้ทิศทางการดำเนินงานด้านอุตสาหกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม จึงได้จัดทำแผนปฏิบัติการรายปี (พ.ศ. 2567) ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งต้องสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนความมั่นคง เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แห่งสหประชาชาติ แผนระดับ 3 ของกระทรวงอุตสาหกรรม และแผนอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้มีความสอดคล้องตามกรอบแนวคิดแผนและนโยบายในระดับต่าง ๆ ตลอดจนสอดคล้องกับสถานการณ์และบริบทของประเทศ รวมถึงการวิเคราะห์ปัจจัยทั้งที่เป็นโอกาสและอุปสรรคต่อการดำเนินงานของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อนำไปกำหนดทิศทางและแนวทางการดำเนินงานได้อย่างครบถ้วน เพื่อนำไปสู่ **“อุตสาหกรรมดี อยู่คู่กับชุมชนอย่างยั่งยืน”** โดย **“ปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมเข้าสู่วิถีใหม่”** พร้อมกับการผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์ของ **“ชุมชนรักโรงงาน โรงงานรักชุมชน และสร้างการกระจายรายได้สู่ชุมชน”** เพื่อให้อุตสาหกรรมอยู่คู่กับสังคม/ชุมชนอย่างเป็นมิตร และยกระดับเศรษฐกิจฐานรากให้เติบโตอย่างยั่งยืน ด้วยกรอบความคิดและทิศทางการทำงาน MIND กล่าวคือ การปรับอุตสาหกรรมเข้าสู่วิถีใหม่ โดยให้ความสำคัญในการยกระดับทุกองค์ประกอบของภาคอุตสาหกรรม ควบคู่กับการสร้างความเข้มแข็งและกระจายรายได้สู่ชุมชน ด้วย ‘หัว’ และ ‘ใจ’ ของคนกระทรวงอุตสาหกรรม” โดยกำหนดภารกิจหลักทั้งกระทรวงเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างสมดุลและยั่งยืน ด้วยความมุ่งมั่นและเข้มแข็ง

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า แผนปฏิบัติการรายปี (พ.ศ. 2567) ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม จะเป็นประโยชน์ต่อการขับเคลื่อนและบูรณาการนโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรม 4.0 โดยภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจะสามารถนำแผนฉบับนี้ ไปใช้เป็นกรอบแนวทางในการดำเนินงานเพื่อให้เกิดการบูรณาการการทำงานต่อไป

กลุ่มยุทธศาสตร์
กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

MINN

ใช้ หัว และ ใจ
เป็นอุตสาหกรรมคู่ชุมชน

CONTENT

สารบัญ

ส่วนที่ 1

ส่วนที่ 1 บทสรุปผู้บริหาร

9

ส่วนที่ 2

ส่วนที่ 2 ความสอดคล้องกับแผน 3 ระดับ ตามนโยบายของมตคท-รัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2560

19

2.1 ยุทธศาสตร์ชาติ	20
2.2 แผนระดับที่ 2	26
2.2.1 แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ	26
2.2.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570)	55
2.2.3 นโยบายและแผนระดับชาติว่า ด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. 2566 - 2570)	62
2.2.4 นโยบายรัฐบาล	63
2.2.5 นโยบายปลดกระทรวงอุตสาหกรรม	64
2.3 แผนระดับที่ 3 ที่เกี่ยวข้อง	67

ส่วนที่ 3

ส่วนที่ 3 ความสอดคล้องกับเป้าหมาย การพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แห่งสหประชาชาติ

69

ส่วนที่ 4

ส่วนที่ 4 สำคัญแผนปฏิบัติการ รายปี พ.ศ. 2567 ของสำนักงานปลัดกระทรวง อุตสาหกรรม

71

4.1 ภาพรวม	72
4.2 แผนปฏิบัติการ	73
4.3 ประมาณการงบประมาณรวม	78

ภาคผนวก ก.

ภาคผนวก ก.

วิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้อง

81

ก1. แนวโน้มสถานการณ์เศรษฐกิจ และอุตสาหกรรม	81
ก2. การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับ กระทรวงอุตสาหกรรม	94

ภาคผนวก ข.

ภาคผนวก ข.

รายละเอียดตัวชี้วัด (KPI Template) 109

ภาคผนวก ค.

ภาคผนวก ค.

รายละเอียดโครงการตามแผน ปฏิบัติการราชการรายปี (พ.ศ. 2567) ของสำนักงานปลัดกระทรวง อุตสาหกรรม

129

ส่วนที่ 01

MAIN
FRAME

CPU

CONTROL PANEL

บทสรุปผู้บริหาร

แผนปฏิบัติราชการรายปี (พ.ศ. 2567) สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

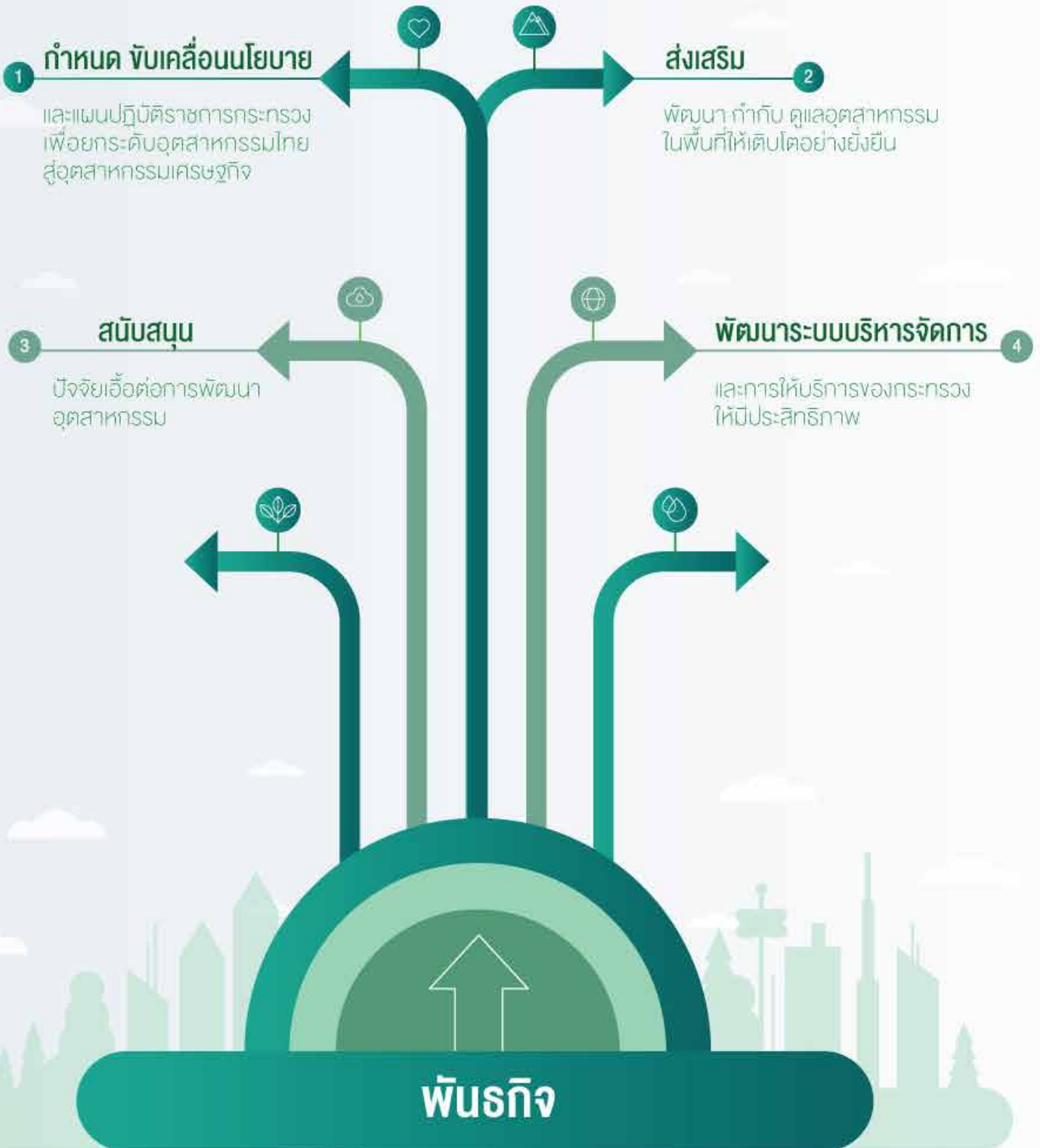

บทสรุปผู้บริหาร

แผนปฏิบัติราชการรายปี (พ.ศ. 2567) ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานในการพัฒนาอุตสาหกรรมของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานส่วนกลางและหน่วยงานส่วนภูมิภาค ได้แก่ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดทั้ง 76 จังหวัด โดยมีกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาประเทศและภาคอุตสาหกรรมทั้งนโยบายระดับประเทศ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2561 - 2580) แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 แผนความมั่นคงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แห่งสหประชาชาติ และนโยบายระดับกระทรวง แผนปฏิบัติการด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม เพื่อก่อให้เกิดการเชื่อมโยงในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นรูปธรรม และมุ่งไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนอย่างแท้จริงและสอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปมากขึ้น รวมถึงพิจารณาและวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (SWOT Analysis & TOWs Matrix) ประกอบด้วย การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors) จุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors) โอกาสและอุปสรรคในมิติต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม และจากการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงนำไปสู่การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย ตัวชี้วัด และแนวทางการพัฒนาในแผนปฏิบัติราชการรายปี (พ.ศ. 2567) ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม โดยมุ่งเน้นการพัฒนานโยบาย การผลักดันนโยบายสู่การปฏิบัติ การกำกับ ดูแล และส่งเสริมอุตสาหกรรม เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน ตามแนวทางการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ-เศรษฐกิจหมุนเวียน-เศรษฐกิจสีเขียว (Bio-Circular-Green Economy: BCG Model) และยึดหลักธรรมาภิบาลในการดำเนินงานควบคู่กับการกำกับดูแลสิ่งแวดล้อม ตามภารกิจของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ขาดไม่ได้ คือ การพัฒนาองค์กรและบุคลากรของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการอย่างต่อเนื่อง ซึ่งถือว่าเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรม 4.0 (Industry 4.0) ต่อไป โดยมีภาพรวมการประมาณการวงเงินงบประมาณตามแผนฯ จำนวน 2,020.7364 ล้านบาท มีขอบเขต ดังนี้

วิสัยทัศน์

"ผลักดันการปฏิรูปอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน"

เรื่องที่ 1 การผลักดันนโยบายและแผนให้เกิดผลสัมฤทธิ์

เพื่อผลักดันนโยบายและแผนระดับต่าง ๆ ของกระทรวงอุตสาหกรรมและสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในทุกระดับ และมีระบบการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานแผนงาน/โครงการ ที่ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการกำกับการปฏิบัติงานและทบทวนแผนขององค์กรต่อไป โดยมีประมาณการวงเงินงบประมาณ จำนวน 97.0768 ล้านบาท และมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

- 1) ขับเคลื่อนกลไกในการผลักดันนโยบายของกระทรวงไปสู่การปฏิบัติ
- 2) สร้างการมีส่วนร่วม เพื่อบูรณาการนโยบายและแผนระดับต่าง ๆ ภายในกระทรวง และสนับสนุนความร่วมมือ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม
- 3) ติดตามและประเมินผลการขับเคลื่อนนโยบายเพื่อนำไปสู่การต่อยอด ปรับปรุง หรือพัฒนาแนวทาง เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงให้ทันต่อสถานการณ์

เรื่องที่ 2 การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอย่างยั่งยืน

เพื่ออำนวยความสะดวกในด้านการลงทุนและการประกอบกิจการ ตลอดจนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ให้กับผู้ประกอบการ และกำกับดูแลสถานประกอบการให้ดำเนินการตามกฎหมาย และส่งเสริมให้อุตสาหกรรมเป็นมิตรกับ สังคมและสิ่งแวดล้อม โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ โดยมีประมาณการวงเงินงบประมาณ จำนวน 1,796.9165 ล้านบาท และมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

- 1) สนับสนุนการลงทุนของโรงงานภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่มีศักยภาพส่วนภูมิภาค
- 2) เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชน ในส่วนภูมิภาค
- 3) บูรณาการการทำงานกับเครือข่ายในพื้นที่ เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมาย
- 4) เชื่อมโยงและสร้างโอกาสทางการตลาดและแหล่งเงินทุนให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชน
- 5) ปรับปรุงกฎหมายและกฎระเบียบให้เอื้อต่อการลงทุนและพัฒนาการประกอบการ
- 6) ส่งเสริม พัฒนา และยกระดับภาคอุตสาหกรรมด้วยแนวคิด BCG Model เพื่อมุ่งสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality)
- 7) พัฒนาระบบกลไกในการกำกับดูแลภาคอุตสาหกรรมให้ดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด
- 8) ส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนากระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม
- 9) พัฒนาเครือข่ายเฝ้าระวังและจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชน
- 10) เชื่อมโยงและเสริมสร้างความเข้าใจการประกอบการอุตสาหกรรมกับชุมชนและท้องถิ่น
- 11) ส่งเสริมและพัฒนาพื้นที่เมืองอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคให้เพิ่มขึ้น

เรื่องที่ 3 การพัฒนาสมรรถนะองค์กรเพื่อให้บริการอย่างมีคุณภาพ

เพื่อพัฒนาระบบการให้บริการ และสร้างความพร้อมของบุคลากรให้สามารถบริการผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล โดยมีประมาณการวงเงินงบประมาณ จำนวน 126.7431 ล้านบาท และมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

- 1) ปรับปรุงโครงสร้างองค์กรและเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน เพื่อรองรับการขับเคลื่อนเชิงพื้นที่
- 2) นำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน เพื่อให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ มีความยืดหยุ่น และสามารถรองรับการปฏิบัติงานในภาวะวิกฤต
- 3) พัฒนาศักยภาพบุคลากรให้รองรับกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในอนาคต และรองรับการปฏิบัติงานในภาวะวิกฤต
- 4) พัฒนาวัฒนธรรมองค์กรในการส่งเสริมจริยธรรม ธรรมาภิบาล และการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในการปฏิบัติราชการ

Annual Action Plan B.E. 2567 (2024) Office of the Permanent Secretary Ministry of Industry

Part
Executives' summary

Executives' summary

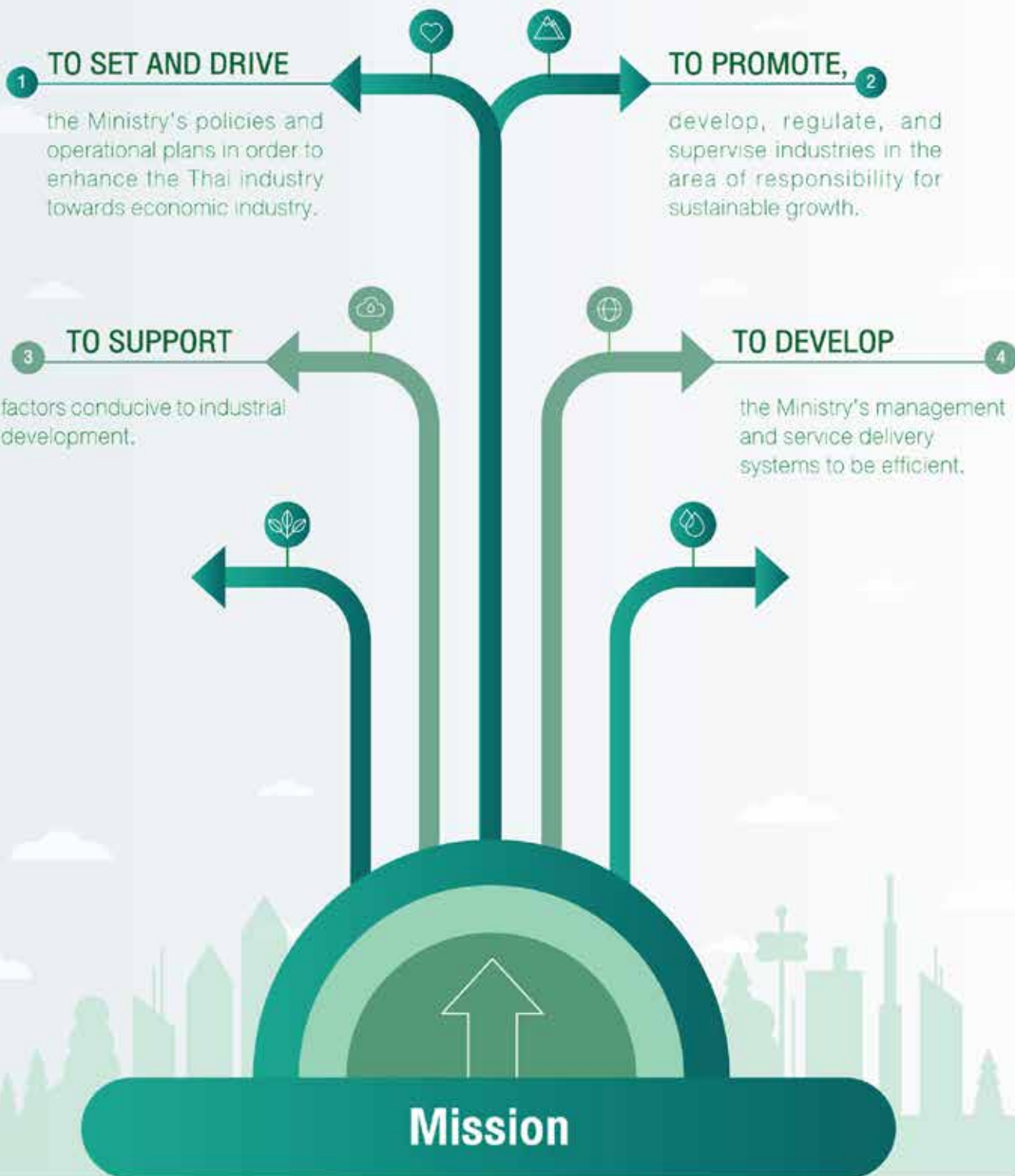
The Annual Action Plan B.E. 2567 (2024) of the Office of the Permanent Secretary, Ministry of Industry was prepared as a guideline for the Thai industrial development plans of agencies under the supervision of the Office of the Permanent Secretary, both central and regional agencies, including Provincial Industrial Offices in 76 provinces across Thailand. The Action Plan involves a conceptual framework and theories related to the development of the country and the industrial sector at both the national level policy—such as the 20-year National Strategy B.E. 2561 – 2580 (2018 - 2037), the Master Plans under the National Strategy, the 13th National Economic and Social Development Plan, the National Security Policy and Plan, and Sustainable Development Goals (SDGs) of the United Nations—and the ministry-level policy, as well as action plans related to industrial development. This is to create concrete links in the same direction and be more consistent with the changing contexts, aiming for sustainable development. The process of preparing this Action Plan also involves consideration and analysis of factors related to the Office of the Permanent Secretary, Ministry of Industry (SWOT Analysis & TOWs Matrix), consists of an analysis of Internal Factors (strengths and weaknesses) and External Factors (opportunities and obstacles in different dimensions that affect the industrial development).

The analysis mentioned above led to a determination of the vision, mission, goal, indicators, and development guidelines in the Annual Action Plan B.E. 2567 (2024) of the Office of the Permanent Secretary, Ministry of Industry, focusing on developing policy, translating policy into practice, regulating, supervising, and promoting the industry for sustainable industrial development aligning with sound principles, namely the Bio-Circular-Green Economy (BCG Model) and good governance in all operations along with environmental supervision according to the mission of the Office of the Permanent Secretary.

Another core aspect that leads to the Action Plan's success is the organizational development of the Office of the Permanent Secretary in order to catch up with various changes and challenges while continuously improving its service efficiency. Therefore, the Action Plan and its components are to be considered as a key mechanism in driving Thai industry towards "Industry 4.0," with an expected budget of 2,020.7364 million baht. The scope of the Action Plan is as follows:

Vision

"Pushing forward the Reform of Thai Industry towards an Economic Industry
that Grows Sustainably alongside the Community"

Action plans

Action Plan 1: Driving Policy and Plan for Achievement

To drive the Ministry of Industry and the Office of the Permanent Secretary for Industry's policies and plans at various levels into practice in order to achieve results at all levels and have monitoring and evaluating systems for the performance of plans/projects that can be used by the Ministry's executives, as well as related parties, to supervise operations and review the current organization's plan accordingly. Action Plan 1 is expected to be completed by using an estimated budget of 97.0768 million baht. Its development guidelines are as follows:

- 1) To drive the mechanism for pushing the Ministry's policies into practice
- 2) To create participation opportunity in integrating policies and plans at different levels within the Ministry and supporting industrial development cooperation.
- 3) To monitor and evaluate policy-driving results in order to extend, improve, or develop guidelines to accommodate changes to keep up with the situation.

Action Plan 2: Developing the industrial business potential in the region sustainably

To facilitate investment and business operations as well as increase the competitiveness of entrepreneurs, regulate industrial business operations according to laws and regulations, and promote industries to be socially and environmentally friendly, by allowing locals to participate in the industrial development in their areas. Action Plan 2 will be undertaken with an estimated budget of 1,796.9165 million baht. Its development guidelines are as follows:

- 1) To support an investment of industrial factories in areas with regional potential.
- 2) To increase the competitiveness of small and medium enterprises (SMEs), entrepreneurs, and community enterprises in the region.
- 3) To integrate work with local networks in order to develop target industries.
- 4) To connect and create market opportunities and funding sources for SMEs, entrepreneurs, and community enterprises.
- 5) To improve laws and regulations to facilitate investment and industrial development.
- 6) To promote, develop, and upgrade industrial sectors with the concept of the BCG Model, moving towards carbon neutrality commitment.
- 7) To develop mechanisms to enforce strict compliance with laws and regulations.
- 8) To encourage industrial sectors to develop socially and environmentally friendly production processes.
- 9) To develop surveillance-watch collaboration on environmental issues with local community participation.

- 10) To connect and strengthen mutual understanding between industries and local communities.
- 11) To promote and increase areas of industrial town in the regions across the country.

Action Plan 3: Developing organizational competency to provide quality services

To develop a service system and create readiness of the Ministry's personnel to serve stakeholders with efficiency and good governance. Action Plan 3 will be implemented by using an estimated budget of 126.7431 million baht. Its development guidelines are as follows:

- 1) To improve organizational structure and increase operational efficiency to support area-based implementations.
- 2) To use digital technology to improve and optimize operational efficiency to provide efficient and flexible services to support operations in crises.
- 3) To improve personnel potential to support future industrial developments and support operations in crises.
- 4) To develop an organizational culture to promote ethics, good governance, and prevention of corruption and misconduct in government services.

ส่วนที่ 02

**ความสอดคล้องกับแผน 3 ระดับ
ตามนโยบายของมติคณะรัฐมนตรี
เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2560**

ความสอดคล้องกับแผน 3 ระดับ ตามนโยบายของมติ คณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2560

2.1 ยุทธศาสตร์ชาติ

1) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

(1) เป้าหมาย

- 1.1 ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน
- 1.2 ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

(2) ประเด็นยุทธศาสตร์

- 1.1 การเกษตรสร้างมูลค่า
- 1.2 อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต
- 1.3 สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว
- 1.4 โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก
- 1.5 พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

(3) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีพันธกิจที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ได้แก่ การขับเคลื่อนและบูรณาการนโยบายและยุทธศาสตร์เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรม 4.0 (Industry 4.0) การกำกับ ดูแล ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมไทย และเพิ่มผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวมของอุตสาหกรรมเป้าหมาย โดยกำหนดวิสัยทัศน์ขององค์กร เพื่อให้สอดคล้องกับ

การสร้างความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ได้แก่ “ผลักดันการปฏิรูปอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน” โดยมีแผนปฏิบัติการที่สามารถส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ ด้านดังกล่าว ในเรื่อง การผลักดันนโยบายและแผนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นการขับเคลื่อนความสำเร็จของการดำเนินงานตามนโยบายและแผน ทำให้โครงการตามยุทธศาสตร์ได้รับการจัดสรรงบประมาณ และหน่วยงานสามารถดำเนินการตามแผน และแผนปฏิบัติการเรื่อง การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอย่างยั่งยืน ส่งผลให้มูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้น ธุรกิจอุตสาหกรรมมีศักยภาพสูงขึ้นและผลประกอบการดีขึ้น ผู้ประกอบการมีความเชื่อมั่นในการลงทุนเพิ่มขึ้น โดยมีแนวทางในการอำนวยความสะดวกในด้านการลงทุนการประกอบกิจการ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพตลอดจนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่ผู้ประกอบการในภูมิภาค บูรณาการกับหน่วยงานในพื้นที่ในการพัฒนาธุรกิจภาคอุตสาหกรรม และพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมายในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษและพื้นที่ที่มีศักยภาพอื่น ๆ รวมถึงการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม การส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) วิสาหกิจชุมชน และผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรมให้มีสมรรถนะและขีดความสามารถในการประกอบกิจการที่เป็นเลิศและมีความยั่งยืนสู่สากล โดยมีแนวทางการพัฒนาที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคขับเคลื่อนเศรษฐกิจเพื่ออนาคตที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้ทั้งในภาคเกษตร อุตสาหกรรมท่องเที่ยว การขับเคลื่อนด้วยอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต รวมทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ให้มีบทบาทต่อเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานด้านคุณภาพของประเทศที่จะส่งผลต่อการขยายตัวผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรม และผลิตภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรม เป็นส่วนหนึ่งในการผลักดันให้ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) **ด้านการเกษตรสร้างมูลค่า** โดยการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับอุตสาหกรรมเกษตรและเกษตรแปรรูปตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน (Value Chain) ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม ยกระดับมาตรฐานการผลิตผลิตภัณฑ์ บรรจุกัญท์ ให้มีมูลค่าเพิ่มและผลิตภาพที่สูงขึ้น พร้อมทดสอบความต้องการตลาด ต่อยอดงานวิจัยสู่เชิงพาณิชย์ และกระตุ้นให้เกิดการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ ๆ รวมทั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปสู่ออร์แกนิกให้เกิดผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น เช่น การสร้างมูลค่าเพิ่มจากสมุนไพรมาใช้ในการแพทย์ เป็นต้น

2) **ด้านอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต** โดยดำเนินการตามนโยบายประเทศไทย 4.0 ที่มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มศักยภาพและเน้นสร้างความเข้มแข็งจากภายใน ลดความเหลื่อมล้ำ นำประเทศหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง ด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยใช้วิทยาศาสตร์และนวัตกรรมอย่างชัดเจน รวมถึงนโยบาย 10 อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพที่จะเป็นปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจ (New Growth Engine) ของประเทศ และสามารถเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันจากที่เป็นอยู่ให้สูงขึ้นต่อไป ได้แก่ การส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการนำระบบอัตโนมัติหรือหุ่นยนต์มาใช้ในสถานประกอบการ การพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมอาหารแห่งอนาคต อุตสาหกรรมยานยนต์ และเครื่องมือแพทย์ รวมทั้งการส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมดังกล่าว

3) **ด้านการสร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว** โดยส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านการสร้างและพัฒนาผลิตภัณฑ์ด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น การออกแบบด้วยความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมให้มีมูลค่าเพิ่มและเป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยว ส่งเสริมการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมท่องเที่ยว รวมทั้งการสร้างผู้ประกอบการใหม่และพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและสปา ตลอดห่วงโซ่อุปทาน และเชื่อมโยงเครือข่ายธุรกิจการลงทุนสร้างโอกาสการค้า การลงทุนในตลาดสากล

4) **ด้านโครงสร้างพื้นฐาน** เชื่อมไทย เชื่อมโลก โดยพัฒนาศักยภาพและองค์ความรู้ การใช้ประโยชน์จากเขตเศรษฐกิจพิเศษให้กับ SMEs ในพื้นที่เป้าหมาย สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประเทศให้เกิดการค้าและการลงทุนร่วมกัน รวมทั้งส่งเสริมการสร้างคลัสเตอร์อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ภาคตะวันออกเชื่อมโยงการพัฒนา

ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor Development: EEC) เพื่อต่อยอด SMEs ให้เข้มแข็ง โดยมุ่งพัฒนาศักยภาพและการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมควบคู่กับการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

5) **ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่** โดยส่งเสริมผู้ประกอบการครบวงจรตั้งแต่การเสริมสร้างความรู้และทักษะในการดำเนินธุรกิจให้แก่ผู้ประกอบการใหม่ การบ่มเพาะโดยผ่านศูนย์บ่มเพาะในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ การเสริมสร้างความเข้มแข็งและผลิตภาพให้กับ SMEs โดยการพัฒนาองค์ความรู้และการให้คำปรึกษาแนะนำในด้านการพัฒนามาตรฐานต่าง ๆ การนำเทคโนโลยี นวัตกรรมและ Digital หรือ IT มาใช้ในการบริหารจัดการที่ทันสมัย การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพสินค้า เพิ่มช่องทางการค้า เพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าและบริการ และพัฒนาไปสู่การเป็นผู้ประกอบการ SMEs แบบอัจฉริยะ (Smart SMEs) ควบคู่กับการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการประกอบธุรกิจ โดยการให้ความช่วยเหลือ SMEs และวิสาหกิจชุมชนผ่านศูนย์ปฏิรูปอุตสาหกรรม 4.0

2) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านความมั่นคง

(1) เป้าหมาย

1.1 ประชาชนอยู่ดี กินดี และมีความสุข

(2) ประเด็นยุทธศาสตร์

2.1 การป้องกันและแก้ไขปัญหามีผลกระทบต่อความมั่นคง

2.2 การบูรณาการความร่วมมือด้านความมั่นคงกับอาเซียนและนานาชาติ

(3) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมมีการดำเนินการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพ ทรัพยากรมนุษย์ ในด้าน อยู่ดี กินดี และมีสุข โดยการสร้างงาน สร้างอาชีพ ให้คนในพื้นที่ชุมชนมีรายได้ ลดรายจ่ายในครอบครัว ด้วยการสร้างนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ ปรับเปลี่ยนเพื่อให้ตอบโจทย์ลูกค้า เป็นกระบวนการสร้างมูลค่า และเพิ่มช่องทางการตลาดจากวิธีการใหม่ ๆ นำมาปรับใช้กับสินค้า บริการ เทคโนโลยี และโมเดลธุรกิจแบบใหม่เพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลง ความสร้างสรรค์ ที่สามารถผลักดันการเติบโตของธุรกิจ ยกระดับมาตรฐานการพัฒนาสินค้า การเพิ่มมูลค่าสินค้า หรือการปรับเปลี่ยนสินค้า บรรจุภัณฑ์ต่าง ๆ เพื่อตอบสนองช่องทางการทำการตลาดใหม่ ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคทั้งในและต่างประเทศ พัฒนาและยกระดับอุตสาหกรรมการแปรรูปสินค้าเกษตรด้วยนวัตกรรมเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มพัฒนาและส่งเสริมการผลิตและการแปรรูป เช่น สินค้าเกษตรหลักของภาค ส่งผลให้ผู้ประกอบการ SME วิสาหกิจชุมชนมีศักยภาพและมีขีดความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น มีรายได้เพิ่มขึ้น ทำให้เกิดกระจายรายได้สู่ประชาชน สร้างงาน สร้างอาชีพและรายได้ที่มั่นคงให้ประชาชนในพื้นที่ ตลอดจนการดำเนินการที่มีการเฝ้าระวังและป้องกันประเด็นทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง รวมถึงการพิทักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมถึงการร่วมมือทางการพัฒนากับประเทศเพื่อนบ้าน ภูมิภาค โลก รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มิใช่ภาครัฐ เน้นความสัมพันธ์อันดีระหว่างรัฐต่อรัฐ เอกชนต่อเอกชน และประชาชนต่อประชาชน โดยมีแนวทางการดำเนินการที่สำคัญ ได้แก่ สร้างศักยภาพและส่งเสริมความร่วมมือในกรอบทวิภาคี ภูมิภาค และพหุภาคี เพื่อส่งเสริมความมั่นคงแบบองค์รวม

3) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม

(1) เป้าหมาย

1.1 สร้างความเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ

1.2 กระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามาเป็นกำลังของการพัฒนาประเทศในทุกระดับ

1.3 เพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการตนเองเพื่อสร้างสังคมคุณภาพ

(2) ประเด็นยุทธศาสตร์

2.1 การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ

2.2 การเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการตนเอง

(3) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีแผนปฏิบัติการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ได้แก่ การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค เพื่ออำนวยความสะดวกในด้านการลงทุนและการประกอบกิจการ ตลอดจนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการ เพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการพึ่งตนเองและการจัดการตนเองเพื่อสร้างสังคมคุณภาพ มุ่งเน้นกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจฐานราก การเข้าถึงฐานทรัพยากร การวิจัยทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อพัฒนาการผลิตและยกระดับเป็นผู้ประกอบการตลอดห่วงโซ่คุณค่า และเพิ่มช่องทางการตลาดการสร้างเครือข่ายผู้ประกอบการ การส่งเสริมการผลิตแปรรูปสินค้าให้มีเอกลักษณ์ การพัฒนากำลังแรงงานในพื้นที่ เน้นการส่งเสริมการยกระดับทักษะของผู้ประกอบการ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของชุมชนในการพึ่งตนเองและการพึ่งพากันเอง มุ่งเน้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจและเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแต่ละพื้นที่ มุ่งส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาผู้ประกอบการแล้ว ยังให้ความสำคัญโดยนำทุนวัฒนธรรมและภูมิปัญญามาเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะพัฒนาวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็ง ร่วมกับการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ด้านต่าง ๆ อาทิ การพัฒนาทักษะการผลิต การบริหารจัดการ และการพัฒนาช่องทางการตลาด โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลพัฒนาผลิตภัณฑ์ และยกระดับศักยภาพวิสาหกิจชุมชน ตลอดจนพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนให้สามารถเติบโตสู่สากล พัฒนามิติเศรษฐกิจชุมชนให้เข้มแข็ง อาทิ การสนับสนุนด้านวิชาการในการฝึกอบรมพัฒนาราชกรและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตผลิตภัณฑ์ชุมชนในพื้นที่โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ให้มีประสิทธิภาพและมีมูลค่าผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้น การส่งเสริมและพัฒนาการแปรรูปสินค้าเกษตรในระดับชุมชน อาทิ โครงการแปรรูปสินค้าเกษตรอุตสาหกรรม 1 จังหวัด 1 ชุมชน (One Province One Agro-Industrial Community: OPOAI-C) พัฒนาผลิตภัณฑ์ให้โดดเด่น มีมาตรฐานและตอบสนองความต้องการของตลาดได้ รวมทั้งเชื่อมโยงกับการขยายช่องทางการตลาดและการบริหารจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(1) เป้าหมาย

1.1 อนุรักษ์และรักษาทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม ให้คนรุ่นต่อไปได้ใช้อย่างยั่งยืนมีสมดุล

1.2 ฟื้นฟูและสร้างฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมใหม่ เพื่อลดผลกระทบทางลบจากการพัฒนาสังคมเศรษฐกิจของประเทศ

1.3 ใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโตบนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุลภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ

1.4 ยกระดับกระบวนการทัศน์ เพื่อกำหนดอนาคตประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม บนหลักของการมีส่วนร่วม และธรรมาภิบาล

(2) ประเด็นยุทธศาสตร์

- 2.1 สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว
- 2.2 สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ
- 2.3 พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้นความเป็นเมืองที่เติบโต

อย่างต่อเนื่อง

(3) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีแผนปฏิบัติการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อกำกับดูแลสถานประกอบการให้ดำเนินการตามกฎหมายและส่งเสริมให้อุตสาหกรรมเป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ มุ่งเน้นการพัฒนาระบบกลไกในการกำกับ ดูแลภาคอุตสาหกรรมให้ดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนากระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยการพัฒนาเครือข่ายเฝ้าระวังและจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อมให้มีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชน และเชื่อมโยงและเสริมสร้างความเข้าใจการประกอบการอุตสาหกรรมกับชุมชนและท้องถิ่นเพิ่มประสิทธิภาพการกำกับดูแล และส่งเสริมการประกอบการเหมืองแร่ ให้เป็นไปตามกฎหมาย มีความปลอดภัย เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม ส่งผลให้เกิดการยกระดับสถานประกอบการอุตสาหกรรมและหัตถอุตสาหกรรมสู่อุตสาหกรรมสีเขียว เสริมสร้างศักยภาพเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ การจัดทำข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมสีเขียว (Green GDP) เชื่อมโยงอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry) ส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมด้วย BCG Model พัฒนาแนวทางการดำเนินการเรื่องร้องเรียนจากการประกอบกิจการอุตสาหกรรม และมีนโยบายที่มุ่งเน้นการสนับสนุนการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและการจัดการขยะและมลพิษอย่างยั่งยืนด้วยการส่งเสริมและพัฒนาวัตถุดิบทดแทนที่ได้จากการรีไซเคิลขยะหรือของเสียทั้งจากครัวเรือนและจากอุตสาหกรรม (Secondary Raw Materials) เพื่อลดการเกิดขยะและลดปัญหามลพิษต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมเป้าหมาย ลดการปลดปล่อยมลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ กระทรวงอุตสาหกรรมยังมุ่งเน้นการพัฒนาการประกอบกิจการเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานในระดับสูง มีความปลอดภัยและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสนับสนุนผู้ประกอบการให้มีมาตรฐานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม และอุตสาหกรรมสีเขียว

5) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

(1) เป้าหมาย

- 1.1 ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส
- 1.2 ภาครัฐมีขนาดเล็กกระทัดรัด พร้อมปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง
- 1.3 ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(2) ประเด็นยุทธศาสตร์

- 2.1 ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการอย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส
- 2.2 ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการ โดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายและเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่
- 2.3 ภาครัฐมีขนาดเล็กกระทัดรัด เหมาะสมกับภารกิจ ส่งเสริมให้ประชาชนและทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ
- 2.4 ภาครัฐมีความทันสมัย
- 2.5 บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ
- 2.6 ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(3) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีแผนปฏิบัติราชการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อพัฒนาระบบการให้บริการและสร้างความพร้อมของบุคลากรให้สามารถบริการผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล ปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงาน และพัฒนาระบบบริหารจัดการองค์ความรู้ บริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศให้มีความพร้อมสำหรับการบริหารและการบริการได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว ส่งเสริมจริยธรรมธรรมาภิบาล และการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในการปฏิบัติราชการ เพื่อให้เกิดการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีในการให้บริการของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เน้นการบริหารทรัพยากรบุคคลของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ให้มีคุณธรรมและมีความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ (Integrity and Transparency Assessment : ITA) เพื่อให้เกิดความพึงพอใจในการให้บริการของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม โดยยึดหลัก “ภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม” โดยนำนวัตกรรม เทคโนโลยี ระบบการทำงานที่เป็นดิจิทัลเข้ามาประยุกต์ใช้ในการให้บริการ เช่น การใช้ระบบ IT ทำงานเพื่อให้ผู้รับบริการมีความสะดวกและรวดเร็วขึ้นการให้บริการผู้ประกอบการออนไลน์ การบริหารจัดการองค์กรโดยนำยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติในทุกระดับทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีระบบการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานและการใช้จ่ายงบประมาณ ตลอดจนการดำเนินโครงการเพื่อปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น การปรับปรุงโครงสร้างองค์กรให้มีความยืดหยุ่น เหมาะสมกับบริบทการพัฒนาประเทศ มีการบริหารจัดการและพัฒนาบุคลากรให้สามารถสนองความต้องการในการปฏิบัติงาน ควบคู่กับการเสริมสร้างประสิทธิภาพและคุณภาพภายใต้หลักระบบคุณธรรมและจริยธรรม รวมทั้ง มีมาตรการกำกับดูแลที่เสริมสร้างความโปร่งใส และการป้องกันการทุจริต รวมทั้งระบบการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ ด้านที่ 6 การปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ ส่งผลให้กระทรวง

อุตสาหกรรมบรรจุเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติที่ต้องการให้ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส ภาครัฐมีขนาดเล็กคล่อง พร้อมปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง มีความโปร่งใส ปลอดภัย จริตและประพฤติมิชอบ

2.2 แผนระดับที่ 2

2.2.1 แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ

(1) ประเด็นที่ 4 อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

(1.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ 1: การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรมและบริการ
- เป้าหมายที่ 2: ผลิตภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
 - 1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรม ร้อยละ 4.8
 - 2) อัตราการขยายตัวของผลิตภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 2.4

(1.2) แผนย่อยอุตสาหกรรมชีวภาพ

● แนวทางการพัฒนา

- 1) สนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มจากวัตถุดิบชีวภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจฐานชีวภาพ เช่น ชีวเคมีภัณฑ์ วัสดุชีวภาพ ชีวเภสัชภัณฑ์ เวชสำอาง นวัตกรรมอาหารชีวภาพ สารสกัดสมุนไพร เชื้อเพลิงชีวภาพ และพลังงานชีวภาพ เป็นต้น และสร้างเศรษฐกิจฐานชีวภาพอุบัติใหม่ทั้งระบบอย่างครบวงจร
- 2) พัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพอย่างบูรณาการตลอดทั้งห่วงโซ่มูลค่าและเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมเกษตรชีวภาพ อุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร และอุตสาหกรรมแปรรูปชีวมวล เทคโนโลยีชีวภาพด้านการแพทย์ และสุขภาพ รวมถึงอุตสาหกรรมและบริการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนพัฒนาคลัสเตอร์อุตสาหกรรมชีวภาพในพื้นที่ที่เหมาะสม
- 3) สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจชีวภาพ โดยการพัฒนากำลังคนเชี่ยวชาญให้มีปริมาณเพียงพอต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพทั้งในปัจจุบันและอนาคต สร้างความเข้มแข็งและสร้างรายได้จากความหลากหลายทางชีวภาพของวิสาหกิจชุมชนและชุมชนท้องถิ่น และเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการเฝ้าระวังและดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม รวมทั้งส่งเสริมผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขั้นสูงที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสนับสนุนการลงทุนวิจัยและพัฒนา เพื่อสนับสนุนการขยายธุรกิจของวิสาหกิจเริ่มต้นในอุตสาหกรรมชีวภาพ
- 4) สร้างโอกาสและขยายช่องทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ พัฒนาตลาดภายในประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการสร้างความตระหนักรู้ในประโยชน์จากผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีชีวภาพ รวมถึงพัฒนามาตรการและสร้างแรงจูงใจ เพื่อส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการจากเศรษฐกิจฐานชีวภาพ และใช้กลไกการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐให้เกิดประโยชน์ ตลอดจนพัฒนาและส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศและธุรกิจบริการที่มีศักยภาพ
- 5) มีการประเมินมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ของระบบนิเวศที่เป็นมาตรฐาน โดยนำเครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และเครื่องมือทางการคลังมาใช้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เกิดความรับผิดชอบโดยผู้ให้ประโยชน์หรือต่อผู้ทำความเสียหายต่อทรัพยากร และส่งเสริมการใช้ประโยชน์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ด้วยการพัฒนาวិธีการทางเศรษฐศาสตร์และเครื่องมือทางการคลังในการประเมินความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม/ระบบนิเวศ และพัฒนาวิธีการประเมินมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ที่เป็นมาตรฐานและจำเพาะสำหรับแต่ละระบบนิเวศ

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) อุตสาหกรรมชีวภาพมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าการผลิตอุตสาหกรรมชีวภาพ (ร้อยละต่อปี) ไม่น้อยกว่า 5

(1.3) แผนย่อยอุตสาหกรรมและบริการการแพทย์ครบวงจร

- แนวทางการพัฒนา

- 1) พัฒนาอุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์แบบบูรณาการควบคู่ไปกับอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ในห่วงโซ่มูลค่า เช่น อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ และอุตสาหกรรมชีวภาพ เป็นต้น

- 2) ยกระดับมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์และการให้บริการทางการแพทย์ให้เทียบเท่ากับระดับสากล ยกระดับการแพทย์และบริการสุขภาพแผนไทย สร้างศูนย์ทดสอบมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ ส่งเสริมการอำนวยความสะดวกในการตรวจและรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ของไทยให้กับผู้ประกอบการอย่างถูกต้อง รวดเร็ว ในราคาที่ เป็นธรรมเพื่อให้ผู้ประกอบการไทยสามารถแข่งขันได้มากขึ้น

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) อุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์มีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าการผลิตอุตสาหกรรมเครื่องมือแพทย์ (ร้อยละต่อปี) ไม่น้อยกว่า 7

(1.4) แผนย่อยอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ยกระดับความสามารถของผู้ผลิต ผู้พัฒนาและผู้ออกแบบ และสร้างระบบของไทยให้มีความสามารถในการแข่งขันในด้านต่าง ๆ มากขึ้น เช่น การสร้างและบริหารห่วงโซ่มูลค่าระดับโลก การจัดหาวัตถุดิบชิ้นส่วน และอุปกรณ์อย่างเพียงพอ การบริหารจัดการองค์กร การตลาด และการเข้าถึงแหล่งเงินทุน เป็นต้น ให้สามารถสร้างและพัฒนานวัตกรรมทางอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ รวมถึงการสร้างโมเดลในการทำธุรกิจใหม่ในอนาคต

- 2) ผลิตและพัฒนาบุคลากรทั้งทางด้านผู้ใช้ ผู้ผลิต และผู้ให้บริการ ในภาคส่วนต่าง ๆ ให้มีทักษะและความเชี่ยวชาญในด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ และส่งเสริมการนำบุคลากรต่างชาติที่มีทักษะและความรู้ความสามารถเข้ามาทำงาน เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรม ตลอดจนกำหนดมาตรการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ให้เรียนรู้ทักษะใหม่และปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีได้

- 3) สร้างความตระหนักรู้และสนับสนุนการลงทุนด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ซึ่งครอบคลุมถึงระบบอัตโนมัติและหุ่นยนต์ อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อินเทอร์เน็ตในทุกสิ่ง และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในอนาคต ตามระดับความพร้อมของผู้ประกอบการ ทั้งด้านเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ เพื่อเป็นการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ และเป็นการสร้างตลาดของอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์

- 4) สร้างโอกาสและขยายช่องทางการตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ ยกระดับให้เทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันในสังคม รวมทั้งส่งเสริมการสร้างตลาดภายในประเทศผ่านการสนับสนุนของภาครัฐ

5) ส่งเสริมให้มีการลงทุนในอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ทั้งในประเทศและจากต่างประเทศ และสนับสนุนการสร้างคลัสเตอร์ของอุตสาหกรรมและบริการเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ รวมถึงสนับสนุนให้มีกลไกเพื่อผลักดันการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ทั้งระบบแบบครบวงจร

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) อุตสาหกรรมและบริการเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ มีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าอุตสาหกรรมดิจิทัล (ร้อยละต่อปี) ไม่น้อยกว่า 10

(1.5) แผนย่อยอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการพัฒนาระบบคมนาคม

- แนวทางการพัฒนา

1) ผลักดันการเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมยานยนต์ทั้งระบบไปสู่อุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าอัจฉริยะ พลังงานไฮโดรเจน หรือพลังงานทางเลือกอื่น ๆ โดยจัดทำแนวทางการพัฒนาต่อยอดจากฐานอุตสาหกรรมยานยนต์ที่ประเทศไทยเป็นหนึ่งในฐานการผลิตรถยนต์ที่สำคัญของโลก เพื่อเตรียมความพร้อมและถ่ายทอดองค์ความรู้ให้แก่ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ให้สามารถปรับตัวพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี พัฒนาและยกระดับทักษะความเชี่ยวชาญของผู้ประกอบการไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องภายในประเทศ อาทิ อุตสาหกรรมชิ้นส่วนอากาศยาน อุตสาหกรรมชิ้นส่วนระบบราง พร้อมทั้งส่งเสริมให้ประเทศเป็นศูนย์กลางยานยนต์ไฟฟ้าในอาเซียนในอนาคต

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) ประเทศไทยเป็นหนึ่งในฐานการผลิตยานยนต์สมัยใหม่ที่สำคัญของโลก

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) สัดส่วนการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าต่อการผลิตยานยนต์ทั้งหมดในประเทศ (ร้อยละ ภายในปี 2570) จำนวนผู้ประกอบการผลิตชิ้นส่วนอากาศยานระดับ Tier 3 ไม่น้อยกว่า 22

(1.6) แผนย่อยการพัฒนาระบบนิเวศอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

- แนวทางการพัฒนา

1) สนับสนุนการเพิ่มผลผลิตภาพการผลิตของอุตสาหกรรมและบริการตลอดห่วงโซ่มูลค่าโดยเน้นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงานโดยให้แรงงานทำงานกับเครื่องจักรมากขึ้น การปรับปรุงวิธีการบริหารจัดการธุรกิจและอุตสาหกรรมให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งจัดให้มีกลไกการเชื่อมโยงตลอดห่วงโซ่มูลค่าและมีมาตรการสนับสนุนให้เกิดการเชื่อมโยงตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำให้มีมูลค่าสูงด้วยการให้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่สนับสนุนภาคอุตสาหกรรม

2) กำหนดให้มีการทำการคาดการณ์เทคโนโลยีในอนาคต ทั้งในภาพรวมและรายสาขาสำหรับการกำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนาภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการของประเทศ ให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว และเป็นแนวทางในการวางแผนการทำงานของทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจ

3) วางแนวทางการผลิตและพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรมและบริการ โดยเชื่อมโยงภาคการศึกษาภาคอุตสาหกรรมและบริการ โดยการฝึกอบรมแรงงานทั้งก่อนหรือขณะปฏิบัติงานให้มีความเข้าใจและทักษะที่ถูกต้อง การส่งเสริมให้แรงงานมีการศึกษาสูงขึ้นสอดคล้องกับความต้องการของแต่ละสาขาของอุตสาหกรรมและบริการ และจัดให้มีแผนพัฒนากำลังแรงงานทั้งประเทศในทุกระดับ ทั้งแรงงานในประเทศที่เป็นแรงงานฝีมือ ผู้เชี่ยวชาญและผู้ประกอบการ และแรงงานต่างด้าว ตลอดจนส่งเสริมการนำเข้าบุคลากรที่ขาดแคลนจากต่างประเทศหรือบุคลากรที่มีทักษะในอุตสาหกรรมใหม่

4) ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูลที่สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ สนับสนุนให้มีข้อมูลเปิด เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม ส่งเสริมให้เกิดธรรมาภิบาลข้อมูลขึ้นในองค์กรต่าง ๆ ในสังคม และส่งเสริมให้มีการจัดเก็บข้อมูลของภาครัฐอย่างบูรณาการ

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) แรงงานไทยมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น
- 2) ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล ในด้านความพร้อมในอนาคตดีขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) ความสามารถด้านประสิทธิภาพแรงงาน (อันดับ ภายในปี 2570) ไม่เกิน 52
- 2) ความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัลปัจจัยความพร้อมในอนาคต (อันดับ ภายในปี

2570) ไม่เกิน 40

(2) ประเด็นที่ 1 ความมั่นคง

(2.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย : ประชาชนอยู่ดี กินดีและมีความสุขดีขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ : ดัชนีชี้วัดความสุขโลก (อันดับของโลก ภายในปี

2570) ไม่เกิน 30

(2.2) แผนย่อยการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง

- แนวทางการพัฒนา

1) แผนตำบล มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน มุ่งป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงในพื้นที่เป้าหมายระดับตำบลให้เกิดความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ให้ตำบลเป้าหมายเป็นพื้นที่ที่มีความมั่นคง ประชาชนมีความปลอดภัยจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ สามารถใช้ชีวิตได้อย่างสงบสุข กินดีอยู่ดี มีความสุข เกิดความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งจะส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาในเชิงพื้นที่แบบบูรณาการ ประกอบด้วย (1) การป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงในพื้นที่เป้าหมายระดับตำบล อาทิ การแก้ไขปัญหายาเสพติดการค้ามนุษย์ การลด/ป้องกันปัญหาอาชญากรรม ปัญหาความมั่นคงชายแดนและทางทะเล (2) การเสริมสร้างชุมชนเข้มแข็งมีการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ (3) การสร้างความรักความสามัคคีปรองดอง ความรักชาติและความภูมิใจในชาติ (4) การเสริมสร้างศักยภาพของบุคลากร และส่งเสริมเครือข่ายภาคประชาชนในการป้องกันแก้ไขปัญหาความมั่นคงในพื้นที่และ (5) การบูรณาการการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับตำบลและจังหวัดให้มีความสอดคล้องกัน ให้สามารถตอบสนองต่อบริบทความมั่นคงระดับพื้นที่อย่างเหมาะสม

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) ภาคใต้มีความสงบสุขร่มเย็น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) ดัชนีความสงบสุขภาคใต้ (คะแนน ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 80

(3) ประเด็นที่ 2 การต่างประเทศ

(3.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย: การต่างประเทศไทยมีเอกภาพ ทำให้ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน มีมาตรฐานสากล และมีเกียรติภูมิในประชาคมโลก

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ: ตัวชี้วัดการต่างประเทศไทย (คะแนนต่อปี) ไม่น้อยกว่า 80

(3.2) แผนย่อยความร่วมมือเศรษฐกิจและความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ

- แนวทางการพัฒนา

1) เสริมสร้างความร่วมมือกับต่างประเทศในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจบนพื้นฐานของนวัตกรรม เพื่อพัฒนาภาคการผลิตและบริการที่จะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของไทย และให้ไทยเป็นหนึ่งในศูนย์กลางการค้าและการลงทุนของภูมิภาคเอเชีย

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) ประเทศไทยเป็นหนึ่งในศูนย์กลางการค้า การลงทุน การบริการ และความเชื่อมโยงที่สำคัญในภูมิภาคเอเชีย โดยมีระบบเศรษฐกิจที่เน้นนวัตกรรม และมีความพร้อมในอนาคตดีขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) การเพิ่มขึ้นของดัชนีระดับการค้า การลงทุน การบริการ และความก้าวหน้าในการพัฒนานวัตกรรมระดับภูมิภาคของไทย (เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อยกว่า 75

(4) ประเด็นที่ 3 การเกษตร

(4.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย 1: ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาเกษตร เพิ่มขึ้น

- เป้าหมาย 2: ผลผลิตภาพการผลิตของภาคเกษตร เพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสาขาเกษตร ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 3.0

2) อัตราผลผลิตภาพการผลิตของภาคเกษตร เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 1.0

(4.2) แผนย่อยเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น

- แนวทางการพัฒนา

1) ส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น ด้วยการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา นวัตกรรมและเทคโนโลยีการพัฒนาระบบการผลิตและบรรจุภัณฑ์ เพื่อให้มีสินค้าอัตลักษณ์พื้นถิ่นออกสู่ตลาดสม่ำเสมอ รวมถึงสินค้าเกษตรนอกฤดูกาล ตลอดจนส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคที่หลากหลาย

2) ส่งเสริมการพัฒนาและยกระดับความสามารถของเกษตรกรและชุมชนในการพัฒนาสินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น เพื่อสร้างรายได้ให้กับเกษตรกร และผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

3) สร้างอัตลักษณ์หรือนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดให้กับสินค้า รวมทั้งการสร้าง ความแตกต่างและโดดเด่นของสินค้าในแต่ละท้องถิ่น และสร้างตราสินค้าของเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น ตลอดจนใช้ประโยชน์จากเอกลักษณ์แต่ละพื้นที่ในการเชื่อมโยงไปสู่ภาคการผลิตอื่น เช่น การท่องเที่ยวและบริการ และส่งเสริม การบริโภคสินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่นในระดับประเทศ และเพื่อการส่งออกไปยังตลาดโลก

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) สินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่นมีมูลค่าเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าสินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น (เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อยกว่า 10

(4.3) แผนย่อยเกษตรปลอดภัย

- แนวทางการพัฒนา

1) ส่งเสริมและสนับสนุนเกษตรกร ชุมชน ท้องถิ่น รวมถึงผู้ประกอบการ ให้สามารถผลิต

สินค้าเกษตรและอาหารที่มีคุณภาพมาตรฐาน ทั้งมาตรฐานที่เป็นขั้นพื้นฐานตามหลักการปฏิบัติที่ดีทางการเกษตร และพัฒนาต่อยอดไปจนถึงมาตรฐานขั้นสูง เช่น มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ เป็นต้น ตลอดจนส่งเสริมการวิจัยพัฒนาสินค้า พร้อมทั้งดูแลการผลิตอาหารภายใต้มาตรฐานความปลอดภัย และการคุ้มครองผู้บริโภคและการค้าระดับสากล

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) สินค้าเกษตรปลอดภัยมีมูลค่าเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าของสินค้าเกษตรปลอดภัยที่ได้รับการรับรอง ได้แก่ (1) สินค้าเกษตรที่ผ่านการตรวจรับรองมาตรฐานการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี ไม่น้อยกว่า 5 และ (2) สินค้าอินทรีย์ (เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อยกว่า 5

(4.4) แผนย่อยเกษตรชีวภาพ

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมและสนับสนุนการผลิต การแปรรูป และการพัฒนาสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์จากฐานเกษตรกรรม และฐานทรัพยากรชีวภาพ มีการยกระดับให้เกษตรกรเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจการเกษตรขนาดกลาง และเล็กลบนฐานทรัพยากรชีวภาพ ตลอดจนมีการใช้ฐานจากการทำเกษตรกรรมยั่งยืน ซึ่งเป็นระบบการผลิตที่คำนึงถึงระบบนิเวศ สภาพแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพ เพื่อใช้ประโยชน์และต่อยอดไปสู่สินค้าเกษตรชีวภาพ ตลอดจนสนับสนุนให้มีการนำวัตถุดิบเหลือทิ้งทางการเกษตรมาใช้ในอุตสาหกรรมและพลังงานที่เกี่ยวข้องกับชีวภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- 2) ส่งเสริมการปลูกพืชสมุนไพรให้เป็นพืชเศรษฐกิจตามความเหมาะสมของสภาพแวดล้อมในแต่ละพื้นที่ มุ่งแปรรูปเพื่อป้อนในตลาดอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร สินค้าประเภทโภชนาเภสัช ผลิตภัณฑ์ประเภทเวชสำอาง และผลิตภัณฑ์กลุ่มเครื่องสำอาง รวมถึงการสร้างมูลค่าเพิ่มจากผลิตภัณฑ์สมุนไพรเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) สินค้าเกษตรชีวภาพมีมูลค่าเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าสินค้าเกษตรชีวภาพ ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 5

(4.5) แผนย่อยเกษตรแปรรูป

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมการพัฒนาและใช้วัตถุดิบและผลิตผลทางการเกษตรที่เชื่อมโยงไปสู่กระบวนการแปรรูปในอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีมูลค่าสูง โดยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ในกระบวนการผลิตตลอดห่วงโซ่อุปทานให้แก่เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร

- 2) ส่งเสริมการแปรรูปโดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม รวมถึงองค์ความรู้และภูมิปัญญาที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพในการแปรรูป สร้างความแตกต่าง และเพิ่มมูลค่าในผลิตภัณฑ์และสินค้าเกษตร รวมทั้งการผลักดันเทคโนโลยีและนวัตกรรมการแปรรูปสินค้าเกษตรขั้นสูงที่มีคุณค่าเฉพาะ และผลิตภัณฑ์คุณภาพสูงที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดไปสู่การผลิตเชิงพาณิชย์

- 3) สนับสนุนการนำเทคโนโลยี นวัตกรรมสมัยใหม่มาใช้ในกระบวนการผลิตหลังการเก็บเกี่ยวและการแปรรูป อาทิ บรรจุภัณฑ์อัจฉริยะ ควบคุมคุณภาพและความปลอดภัย ติดตามผลิตภัณฑ์ระหว่างขนส่ง และยืดอายุของอาหารและสินค้าเกษตรในบรรจุภัณฑ์ เพื่อเพิ่มมูลค่าให้แก่สินค้า

4) ส่งเสริมการสร้างตราสินค้า และขยายช่องทางการตลาดด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างเครื่องหมายทางการค้าและการปกป้องสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) สินค้าเกษตรแปรรูปและผลิตภัณฑ์มีมูลค่าเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บท

- 1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าสินค้าเกษตรแปรรูปและผลิตภัณฑ์ (เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อย

กว่า 4

(5) ประเด็นที่ 5 การท่องเที่ยว

(5.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บท

- เป้าหมาย : รายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองรอง เพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บท : อัตราการขยายตัวของรายได้จากการท่องเที่ยวในเมืองรองสูงกว่าอัตราการขยายตัวของรายได้จากการท่องเที่ยวรวมของประเทศ (เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อยกว่า 5

(5.2) แผนย่อยการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม

- แนวทางการพัฒนา

- 1) สร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการบนฐานของทุนทางวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น ได้แก่ แหล่งอุทยานประวัติศาสตร์ เมืองมรดกโลก โบราณสถาน เมืองเก่า ย่านการค้า วิถีชีวิตลุ่มน้ำ สินค้าชุมชน อาหารไทย และแพทย์แผนไทย เพื่อนำมาสร้างสรรค์คุณค่าและมูลค่าผ่านองค์ความรู้ นวัตกรรม เทคโนโลยี และการออกแบบเพื่อสร้างสรรค์เป็นสินค้า รวมถึงการพัฒนากิจกรรมและบริการรูปแบบใหม่ ๆ ให้กับนักท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวโดยชุมชน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยววิถีพุทธ การท่องเที่ยวกลุ่มมุสลิม เป็นต้น

- 2) พัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ เพื่อนำมาพัฒนาต่อยอด สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ การส่งเสริมการวิจัย พัฒนา และการออกแบบ การสร้างนวัตกรรม การส่งเสริมการลงทุน การสร้างเครือข่ายวิสาหกิจการท่องเที่ยว การสื่อสารและการคมนาคม การพัฒนาระบบฐานข้อมูล การส่งเสริมการตลาด และการสร้างเรื่องราวเพื่อบอกเล่านักท่องเที่ยว เป็นต้น

3) เสริมสร้างศักยภาพผู้ประกอบการและบุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อให้มีทักษะและองค์ความรู้ในธุรกิจตลอดห่วงโซ่อุปทานของการท่องเที่ยว ทั้งด้านการออกแบบ การวิจัยและพัฒนา การสร้างนวัตกรรมเทคโนโลยี การบริหารจัดการธุรกิจและการตลาด เพื่อสร้างความแตกต่างและความโดดเด่นของสินค้าและบริการ ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดท่องเที่ยว

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) รายได้จากการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม เพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม (ร้อยละต่อปี) ไม่น้อยกว่า 12

(5.3) แผนย่อยการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย

- แนวทางการพัฒนา

- 1) สร้างสรรค์การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพรูปแบบใหม่บนพื้นฐานของทรัพยากรที่มีศักยภาพ ในการบำบัด พืชสมุนไพร รักษาสุขภาพ โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม และเอกลักษณ์ความเป็นไทยในการให้บริการ พร้อมทั้งสร้างความหลากหลายของกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพที่ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากลและเชื่อมโยงกับกิจกรรมการท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น การใช้พุร้อน น้ำแร่ สปาโคลน เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เป็นต้น

- 2) พัฒนาระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ด้านแพทย์แผนไทยให้มีมาตรฐานระดับสากล และสอดคล้องกับความต้องการของตลาด เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลิตภัณฑ์ โดยการวิจัย พัฒนานวัตกรรมต่อยอดให้เกิดสินค้าใหม่ และการแปรรูปผลิตภัณฑ์ พร้อมสร้างความเชื่อมั่นของผู้บริโภคต่อผลิตภัณฑ์การแพทย์แผนไทย

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) รายได้จากการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย เพิ่มขึ้น

- 2) สถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและบริการทางการแพทย์ได้รับมาตรฐาน เพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงามและแพทย์แผนไทย (ร้อยละต่อปี) ไม่น้อยกว่า 8

- 2) อัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพที่ได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยว (ร้อยละต่อปี) ไม่น้อยกว่า 20

(6) ประเด็นที่ 6 พื้นที่และเมืองน่าอยู่อัจฉริยะ

(6.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย 1: ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น เกิดศูนย์กลางความเจริญ

ทางเศรษฐกิจและสังคมในทุกภูมิภาคของประเทศ เพื่อกระจายความเจริญทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

- เป้าหมาย 2: ประเทศไทยมีพื้นที่ที่มีแผนผังภูมิโนเวศ เพื่อเป็นกรอบในการพัฒนาเมืองน่าอยู่ ชนบทมั่นคง เกษตรยั่งยืน และอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ รวมทั้งผังพื้นที่อนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ แหล่งโบราณคดี

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเฉลี่ยของเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ (เฉลี่ยร้อยละ) เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 3.6

- 2) แผนผังภูมิโนเวศระดับภาค (ผัง ภายในปี 2570) เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 1

(6.2) แผนย่อยการพัฒนาเมืองน่าอยู่อัจฉริยะ

• แนวทางการพัฒนา

1) พัฒนาเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจให้เป็นเมืองอัจฉริยะที่มีความน่าอยู่ โดยพัฒนาเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจให้เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจในยุคดิจิทัล มีความสามารถในการแข่งขันในระดับนานาชาติ ประกอบด้วย เมืองในกรุงเทพฯ และใน 13 จังหวัดหลักในแต่ละภูมิภาค ได้แก่ ปริมณฑล (สมุทรปราการ สมุทรสาคร ปทุมธานี นนทบุรี และนครปฐม) เชียงใหม่ ขอนแก่น นครราชสีมา เมืองในระยองเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (ฉะเชิงเทรา ระยอง และชลบุรี) สงขลา และภูเก็ต

2) พัฒนาเมืองในจังหวัดเป้าหมายให้เป็นเมืองน่าอยู่ที่เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจสังคมและการบริการให้กับพื้นที่โดยรอบ โดยเน้นการต่อยอดจากฐานเศรษฐกิจที่มีในพื้นที่ เพื่อให้เกิดการกระจายความเจริญไปสู่พื้นที่โดยรอบ และสนับสนุนการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ โดยสร้างเครือข่ายการพัฒนาเศรษฐกิจระดับภาค

3) ผลักดันให้เกิดการพัฒนาเมืองขนาดกลางและเมืองในพื้นที่พิเศษให้เป็นเมืองอัจฉริยะตามศักยภาพและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการเมือง โดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัยและชาญฉลาด เพื่อยกระดับระบบบริหารจัดการเมืองในมิติต่าง ๆ อาทิ การพัฒนาเศรษฐกิจ การคมนาคมขนส่ง การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การอนุรักษ์และฟื้นฟูสิ่งแวดล้อม การใช้ชีวิต และการบริหารจัดการเมือง โดยให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน เอกชน และภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้อง

4) จัดทำฐานข้อมูลด้านการพัฒนาเมือง จัดทำและพัฒนาระบบข้อมูลขนาดใหญ่ที่มีการเชื่อมโยงการจัดการและการวิเคราะห์ข้อมูลในทุกหน่วยงานสามารถใช้งานร่วมกัน เพื่อใช้ประโยชน์จากการพัฒนาระบบข้อมูลขนาดใหญ่ในการบริหารจัดการพื้นที่ และเป็นส่วนหนึ่งในการบริหารจัดการเมือง โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่เป็นผู้ตัดสินใจเลือกพื้นที่ที่จะมีการพัฒนา โดยเฉพาะศูนย์เศรษฐกิจ แหล่งที่อยู่อาศัย พื้นที่เฉพาะ เพื่อการพัฒนาและอนุรักษ์ในเขตเมือง เช่น เขตอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พื้นที่พิเศษเพื่อการอนุรักษ์แหล่งโบราณคดี มรดกทางสถาปัตยกรรมและศิลปวัฒนธรรม อัตลักษณ์และวิถีชีวิตพื้นถิ่นอย่างยั่งยืน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

5) พัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการเมือง โดยศึกษากฎหมายและกฎระเบียบ ด้านการพัฒนาเมือง ระบบขนส่ง และการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ เพื่อปรับปรุงและจัดทำข้อเสนอ กฎหมายและกฎระเบียบใหม่ให้เอื้อต่อการพัฒนาเชิงพื้นที่ การพัฒนาธุรกิจรูปแบบใหม่ และการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมและบริการเป้าหมาย โดยคำนึงถึงปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการภาครัฐและมีส่วนร่วมในการพัฒนาเมือง ตั้งแต่ระดับฐานราก จัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาเมืองระดับชาติและระดับท้องถิ่น และสร้างเครือข่ายการพัฒนาเมืองระหว่างเมืองต่าง ๆ ทั่วประเทศ

• เป้าหมายของแผนย่อย

1) เมืองในพื้นที่เป้าหมายที่ได้รับการพัฒนา เพื่อกระจายความเจริญและลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ

• การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) จำนวนเมืองที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นเมืองอัจฉริยะ (จำนวนเมืองสะสม) ไม่น้อยกว่า 105

(6.3) แผนย่อยการพัฒนาพื้นที่เมือง ขนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่มีการบริหารจัดการตามแผนผังภูมินิเวศอย่างยั่งยืน

• แนวทางการพัฒนา

1) จัดทำฐานข้อมูลด้านการพัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรม อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ และพื้นที่อนุรักษ์ ที่ทุกหน่วยงานใช้ร่วมกัน ซึ่งเป็นระบบข้อมูลขนาดใหญ่ที่มีการวิเคราะห์เชื่อมโยง และจัดการสำหรับสนับสนุนการบริหารจัดการพื้นที่ด้วยแผนผังภูมิโนเวศทั้งในระดับประเทศ จังหวัดและชุมชน ซึ่งกำหนดให้จังหวัดเป็นฐานในการพัฒนาเชิงพื้นที่ โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่เป็นผู้เลือกและตัดสินใจในการจัดทำแผนผังต่าง ๆ อาทิ เมืองน่าอยู่ ชนบทมั่นคง เกษตรยั่งยืนและปลอดภัย อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พื้นที่พิเศษเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ แหล่งโบราณคดี มรดกทางสถาปัตยกรรมและศิลปวัฒนธรรม อัตลักษณ์และวิถีชีวิตพื้นถิ่นอย่างยั่งยืน

2) จัดทำแผนผังภูมิโนเวศของพื้นที่อย่างยั่งยืน โดยคำนึงถึงศักยภาพโครงสร้างพื้นฐาน การจัดการสิ่งแวดล้อม การกำหนดเขตพื้นที่แนวกันชน โดยมีสัดส่วนของพื้นที่ป่า พื้นที่เกษตร พื้นที่ชนบทพื้นที่เมือง และพื้นที่อุตสาหกรรมที่เหมาะสม อาทิ เมืองน่าอยู่ ชนบทมั่นคง เกษตรยั่งยืนและปลอดภัยอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ และพื้นที่พิเศษเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ แหล่งโบราณคดี มรดกทางสถาปัตยกรรมและศิลปวัฒนธรรม อัตลักษณ์และวิถีชีวิตพื้นถิ่น

3) ให้ความรู้ ประสาน และบูรณาการทุกภาคส่วนทั้งในและต่างประเทศในการอนุรักษ์และพัฒนาเมือง รวมถึงการรักษาพื้นที่สีเขียวในภาพรวมของประเทศ พื้นฟูระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพในทุกระดับ ตลอดจนพัฒนาและเผยแพร่แหล่งเรียนรู้ต้นแบบด้านการอนุรักษ์และพัฒนาเมืองเพื่อเป็นแนวทางสำหรับเมืองอื่น ๆ ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน โดยเน้นเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ซึ่งใช้ทุนทางวัฒนธรรม องค์ความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่น ในการผลิตสินค้าและบริการ และสนับสนุนการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ตามแนวทางการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน

4) ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน โดยเน้นเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ซึ่งใช้ทุนทางวัฒนธรรม องค์ความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่น ในการผลิตสินค้าและบริการ และสนับสนุนการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ตามแนวทางการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) เมืองมีระบบจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษที่มีประสิทธิภาพครอบคลุมและได้มาตรฐาน

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) จำนวนเมืองสิ่งแวดล้อมยั่งยืน (จำนวนเมืองสะสม) ไม่น้อยกว่า 30

(7) ประเด็นที่ 7 โครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ และดิจิทัล

(7.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย: ความสามารถในการแข่งขันด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศดีขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ: ความสามารถในการแข่งขันด้านโครงสร้างพื้นฐาน

(อันดับ ภายในปี 2570)

(7.2) แผนย่อยโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมและระบบโลจิสติกส์

• แนวทางการพัฒนา

1) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์ตลอดโซ่อุปทาน ทั้งภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ ให้สอดคล้องกับการขับเคลื่อนการยกระดับการผลิตทางการเกษตรเพื่อสร้างมูลค่าให้สูงขึ้น การพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีแห่งอนาคต พร้อมทั้งส่งเสริมให้เกิดการสร้างประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าของสินค้าและบริการ และมีการดำเนินกิจกรรมด้านโลจิสติกส์ที่มีความปลอดภัยและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันด้วยการลดต้นทุน เพิ่มผลิตภาพ และสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจได้อย่างยั่งยืน

• เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) ต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศลดลง
- 2) ประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศไทยดีขึ้น

• การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (เฉลี่ยร้อยละ)

น้อยกว่า 11

- 2) ดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศไทย (อันดับ/คะแนน ภายใน

ปี 2570) ไม่น้อยกว่า 25/ ไม่น้อยกว่า 3.60

(7.3) แผนย่อยโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงาน

• แนวทางการพัฒนา

1) สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในภาคอุตสาหกรรม ภาคธุรกิจ ภาคขนส่ง และภาคครัวเรือน ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้พลังงาน โดยมุ่งให้เกิดจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อการใช้พลังงานอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด

• เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้น

• การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) ค่าความเข้มข้นการใช้พลังงาน ขึ้น สุด ท้าย (พินตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ/พินล้านบาท

ภายในปี 2570) ไม่เกิน 6.85

(7.4) แผนย่อยโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล

• แนวทางการพัฒนา

1) สนับสนุนให้มีการพัฒนาระบบนิเวศ ทั้งในส่วนโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล ศูนย์ข้อมูลขนาดใหญ่ ที่ได้มาตรฐานสากล บุคลากรดิจิทัล สิ่งอำนวยความสะดวก และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม รวมทั้งปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแหล่งบ่มเพาะธุรกิจและดึงดูดการลงทุนพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีศักยภาพและเป็นอุตสาหกรรมแห่งอนาคตสำหรับกิจการที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงทั้งภายในประเทศและจากต่างประเทศ

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) ประชาชนมีความสามารถในการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตมากขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการเข้าถึงของบริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงต่อจำนวนประชากร (ร้อยละ ภายใน

ปี 2570) ไม่น้อยกว่า 21

(8) ประเด็นที่ 8 ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่

(8.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย: ผู้ประกอบการในทุกระดับเป็นผู้ประกอบการยุคใหม่ที่มีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจ

เพิ่มมากขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ: สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของวิสาหกิจขนาดกลาง

และขนาดย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อยกว่า 40

(8.2) แผนย่อยการสร้างเสริมผู้ประกอบการอัจฉริยะ

- แนวทางการพัฒนา

- 1) พัฒนาทักษะความเป็นผู้ประกอบการ โดยวางรากฐานการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบให้กับเยาวชนรุ่นใหม่ให้มีทักษะและจิตวิญญาณในการประกอบธุรกิจ รวมทั้งพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็นและความถนัดที่แตกต่างและหลากหลายของแรงงาน โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีดิจิทัลและธุรกิจรูปแบบใหม่ในอนาคต

- 2) สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการในทุกระดับให้มีจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการขับเคลื่อนธุรกิจด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างมูลค่าให้กับสินค้าและบริการ การขยายช่องทางการตลาด การสร้างตราสินค้าให้เป็นที่ยอมรับ และการใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินทางปัญญาในเชิงพาณิชย์ รวมทั้งการปรับตัวสู่ธุรกิจรูปแบบใหม่ ๆ พัฒนาผู้ประกอบการให้มีทักษะในการวิเคราะห์ และมีองค์ความรู้ด้านการจัดการฐานข้อมูล สามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ รวมถึงคำนึงถึงการผลิตสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อการวางแผนธุรกิจ ส่งเสริมการใช้ระบบประกันความเสี่ยงของสินค้าและบริการ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและลดความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจ และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการดำเนินธุรกิจอย่างมีธรรมาภิบาล

- 3) พัฒนาวิสาหกิจเริ่มต้น โดยการส่งเสริมให้ต่อยอดแนวความคิด สามารถนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาสร้างธุรกิจ และใช้ประโยชน์จากเขตพื้นที่นวัตกรรมในประเทศไทย รวมทั้งสนับสนุนการให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการดึงดูดแรงงานและบุคลากรคุณภาพ

- 4) ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมปรับรูปแบบธุรกิจใหม่ โดยนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้กับวิถีการดำเนินธุรกิจตลอดกระบวนการมากขึ้น เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขัน ลดต้นทุน และรองรับการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมผู้บริโภค รวมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการธุรกิจและการตลาด ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาสินค้าและบริการให้มีคุณภาพมาตรฐานสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภค และสามารถเชื่อมโยงการผลิตกับผู้ประกอบการรายใหญ่

- 5) ส่งเสริมการรวมกลุ่มและสร้างเครือข่ายของผู้ประกอบการทั้งในและต่างประเทศให้เข้มแข็ง ผู้ประกอบการสามารถเกื้อหนุนและเชื่อมโยงกันทั้งในแนวตั้งและแนวนอน รวมทั้งพัฒนาระบบและกลไกที่ทำให้เกิดความเชื่อมโยงของห่วงโซ่มูลค่า เพื่อเพิ่มอำนาจการต่อรองในตลาดที่สูงขึ้น เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการผลิต การขนส่งและโลจิสติกส์ และพัฒนาความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในกลุ่มของตนให้ดียิ่งขึ้น

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายใหม่ในประเทศไทยเพิ่มขึ้น

2) ความสามารถในการแข่งขันด้านการใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัลขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) อัตราการขยายตัวจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายใหม่ (เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อยกว่า 15 ความสามารถในการแข่งขันด้านการใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัล (อันดับ ภายในปี 2570) ไม่เกิน 30

(8.3) แผนย่อยการสร้างโอกาสเข้าถึงบริการทางการเงิน

- แนวทางการพัฒนา

1) ส่งเสริมการจัดหาแหล่งเงินทุนและพัฒนาช่องทางการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่เป็นนวัตกรรมรูปแบบใหม่ ๆ ครอบคลุมวงจรธุรกิจที่มีความหลากหลายและน่าเชื่อถือทั้งในและต่างประเทศ พร้อมทั้งพัฒนาสภาพแวดล้อมและกฎหมายที่เอื้อต่อการเข้าถึงแหล่งเงินทุนรูปแบบใหม่ ๆ และบูรณาการการดำเนินงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างแพลตฟอร์มการเข้าถึงบริการทางการเงินของประเทศ

2) พัฒนาลิทธิภัณฑ์ทางการเงินและการบริหารความเสี่ยง เพื่อตอบสนองความต้องการที่เหมาะสมกับแต่ละกลุ่ม อาทิ กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มเกษตรกร และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

3) พัฒนาระบบประเมินมูลค่าทรัพย์สินในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจในการขอสินเชื่อของผู้ประกอบการ รวมถึงการพัฒนากลไกการประเมินจัดอันดับเทคโนโลยีไทยที่มีความเสถียรและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล เพื่อช่วยให้ผู้ประกอบการที่มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น

4) พัฒนาระบบการประเมินความน่าเชื่อถือทางเครดิต และระบบการรู้จักลูกค้าที่สะดวกมากขึ้น โดยใช้ประโยชน์จากข้อมูลทั้งด้านการเงินและที่ไม่ใช่การเงิน เพื่อเป็นข้อมูลบ่งชี้สถานะและประวัติด้านเครดิตประกอบการพิจารณาของสถาบันการเงินหรือตลาดทุน

5) สนับสนุนให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึงบริการทางการเงินด้วยต้นทุนที่เหมาะสม โดยนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาช่วยเพิ่มความสะดวกในการเข้าถึงบริการทางการเงิน ส่งเสริมการใช้บริการทางการเงินและระบบการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ และบริการทางการเงินที่เป็นนวัตกรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ตลอดจนการให้ความรู้ในการเข้าถึงบริการทางการเงินและสร้างวินัยทางการเงินของทุกภาคส่วนอย่างทั่วถึง

6) พัฒนาประสิทธิภาพของระบบการเงินทั้งตลาดเงิน ตลาดทุน และการประกันภัย รวมทั้งส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมระหว่างผู้ให้บริการทางการเงินด้านต่าง ๆ สร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการให้บริการทางการเงินและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกลางทางการเงิน

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) สินเชื่อธุรกิจรายใหม่ที่ไม่ใช่รายใหญ่เฉลี่ยต่อปีเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) อัตราการขยายตัวสินเชื่อธุรกิจรายใหม่ที่ไม่ใช่รายใหญ่ (เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อยกว่า 10

(8.4) แผนย่อยการสร้างโอกาสเข้าถึงตลาด

- แนวทางการพัฒนา

1) สนับสนุนผู้ประกอบการให้มีสินค้าและบริการที่มีอัตลักษณ์และตราสินค้าที่เด่นชัดให้ความสำคัญกับการผลิตโดยใช้ตลาดนำที่คำนึงถึงความต้องการของตลาด โดยเฉพาะตลาดที่มีมูลค่าสูง พร้อมทั้งพัฒนาบรรจุภัณฑ์สินค้าที่มีคุณภาพและมีความแตกต่าง เพื่อส่งเสริมการเข้าถึงตลาดต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตลาดต่างประเทศ

2) สร้างและพัฒนาตลาดในประเทศสำหรับสินค้าที่มีคุณภาพมาตรฐานและสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนรุ่นใหม่ รวมทั้งตลาดสินค้าสำหรับกลุ่มเฉพาะ เช่น สินค้าอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ สินค้าเกษตรอินทรีย์ สินค้าสำหรับผู้สูงอายุ เป็นต้น

3) ส่งเสริมผู้ประกอบการในทุกระดับ รวมถึงเกษตรกรและวิสาหกิจชุมชนในการขยายช่องทางการตลาดผ่านการใช้สื่อแบบดั้งเดิมและบนอินเทอร์เน็ต โดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลในการเข้าถึงและขยายช่องทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ ตลอดจนพัฒนาศูนย์กระจายสินค้าที่มีมาตรฐานในทุกภูมิภาค และมีระบบเทคโนโลยีที่ทันสมัยในกระบวนการกระจายสินค้าโดยประสานความร่วมมือกับภาคเอกชน

4) สร้างความพร้อมของผู้ประกอบการในการออกไปลงทุนในต่างประเทศทั้งในด้านองค์ความรู้เกี่ยวกับตลาด ภาษา วัฒนธรรม เครือข่ายพันธมิตรการค้าการลงทุน และกฎระเบียบด้านการค้าการลงทุนของประเทศเป้าหมาย รวมทั้งพัฒนาแผนกลยุทธ์การเข้าถึงตลาดใหญ่ที่มีศักยภาพสำหรับสินค้าและบริการของไทย เช่น จีน และอินเดีย เป็นต้น และส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากข้อตกลงและความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการค้าและการลงทุนที่มีอยู่ ตลอดจนส่งเสริมการค้าและการบริการชายแดน เพื่อสนับสนุนการเชื่อมโยงเศรษฐกิจภูมิภาคกับเศรษฐกิจโลก

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) ความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าระหว่างประเทศดีขึ้น
- 2) การขยายตัวการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) ความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าระหว่างประเทศ (อันดับ ภายในปี 2570) ไม่เกิน 5
- 2) สัดส่วนการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อการส่งออกรวมของประเทศ

(เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อยกว่า 20

(8.5) แผนย่อยการสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่

- แนวทางการพัฒนา

1) ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าสู่ระบบ สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลในการสร้างโอกาสให้ภาคธุรกิจ โดยพัฒนาระบบฐานข้อมูลเกี่ยวกับองค์ความรู้สถิติผลการวิจัยและพัฒนา ทรัพย์สินทางปัญญา การตลาดและนวัตกรรม ให้สามารถดำเนินการประมวลผลข้อมูลขนาดใหญ่ที่มีความซับซ้อน ซึ่งรวมถึงการประมวลผลบนกลุ่มเมฆ ให้เป็นระบบที่รวบรวมข้อมูลและองค์ความรู้ที่เป็นปัจจุบัน บูรณาการและต่อเนื่องให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมผู้ประกอบการชุมชน และเกษตรกรสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นต่อการวางแผนธุรกิจ ตลอดจนต่อยอดความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมในการพัฒนาสินค้าและบริการของวิสาหกิจประเภทต่าง ๆ

2) สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา และสถาบันวิชาการทั้งในและระหว่างประเทศ ในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการร่วมกัน โดยพัฒนาระบบและศูนย์บ่มเพาะผู้ประกอบการยุคใหม่แบบครบวงจรและมีประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการทำธุรกิจอย่างเกื้อหนุนกันระหว่างผู้ประกอบการที่มีขนาดและศักยภาพต่างกัน โดยมีระบบจูงใจให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีและการพัฒนาร่วมกัน การเรียนรู้และให้คำปรึกษาทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมของภาคการผลิตและบริการ ทั้งในระดับส่วนกลางและชุมชน ตลอดจนส่งเสริมการจัดการ การผลิต และพัฒนาบุคลากรทางเทคโนโลยีขั้นสูงให้มีประสิทธิภาพและมีความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน

3) สนับสนุนให้เกิดพื้นที่ทำงานร่วม ทั้งในเชิงกายภาพและจากการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรมสำหรับผู้ประกอบการทุกระดับ เพื่อลดต้นทุนของธุรกิจ และเป็นแหล่งแลกเปลี่ยนข้อมูล องค์ความรู้ ทักษะ และนวัตกรรมที่สะดวก รวดเร็ว และทันสมัย ทั้งยังเป็นการเชื่อมต่อธุรกิจระหว่างกัน โดยเฉพาะการเชื่อมโยงธุรกิจขนาดใหญ่กับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือธุรกิจตั้งต้นใหม่

4) สร้างโอกาสให้ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงตลาดจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐได้มากขึ้น โดยส่งเสริมให้ผู้ประกอบการนำสินค้าและบริการมาขึ้นบัญชีนวัตกรรมไทย มีการพัฒนานวัตกรรมตามความต้องการของภาครัฐ และบริการตรวจสอบคุณสมบัติและประกาศขึ้นทะเบียนบัญชีนวัตกรรมไทย โดยมีแนวทางการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าที่ขึ้นบัญชีนวัตกรรมอย่างชัดเจน

5) ยกระดับบริการและโครงสร้างพื้นฐานทางคุณภาพ ดำเนินการเชิงรุกเพื่อแก้จุดอ่อน และเสริมสร้างจุดแข็งของระบบนวัตกรรมไทย โดยยกระดับบริการโครงสร้างพื้นฐานทางคุณภาพของประเทศ ได้แก่ การกำหนดมาตรฐาน การตรวจสอบและรับรองและมาตรฐานเพื่อสนับสนุนการยกระดับสินค้าและบริการที่มีความจำเป็น ให้มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับระดับระหว่างประเทศ เพิ่มบทบาทการเป็นผู้ร่วมกำหนดมาตรฐานในเวทีสากล สร้างกลไกผู้บริโภคให้เข้มแข็ง สนับสนุนให้ผู้ประกอบการสามารถขึ้นทะเบียนมาตรฐานให้มากขึ้น สามารถส่งมอบสินค้าและบริการที่มีคุณภาพและความปลอดภัยตามมาตรฐาน หรือความต้องการเฉพาะของผู้ซื้อกำหนด อันจะทำให้สินค้าและบริการนั้นสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก โดยเฉพาะตลาดคุณภาพสูง หรือตลาดเฉพาะกลุ่ม

6) พัฒนาระบบเตือนภัยทางด้านเศรษฐกิจ การเงิน และการค้า ให้ทันต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี นวัตกรรม การเคลื่อนย้ายทุนและแรงงาน และรูปแบบการค้า รวมทั้งมาตรการกีดกันทางการค้ารูปแบบใหม่ ๆ เพื่อให้ภาครัฐและเอกชนมีเครื่องมือที่พร้อมในการบริหารจัดการความเสี่ยง และมีกลไกเชิงสถาบันในการดูแลเสถียรภาพระบบการเงินในภาพรวมได้อย่างครอบคลุม และสร้างความตระหนักรู้ของภาครัฐและเอกชนถึงผลกระทบและความท้าทายจากความเสี่ยงทั้งจากปัจจัยด้านวัฏจักรและการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างเพื่อให้สามารถปรับตัวได้ทันสถานการณ์

● เป้าหมายของแผนย่อย

1) อันดับนโยบายของภาครัฐที่มีต่อวิสาหกิจและผู้ประกอบการด้านการสนับสนุนและความสอดคล้องของนโยบายดีขึ้น

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) ประสิทธิภาพการดำเนินงานของธุรกิจ (1) จำนวนวันที่ต้องใช้ติดต่อกับหน่วยงานราชการเพื่อจัดตั้งธุรกิจ (อันดับ ภายในปี 2570) ไม่เกิน 17 (2) กระบวนการในการจัดตั้งธุรกิจ (อันดับ ภายในปี 2570) ไม่เกิน 20

(9) ประเด็นที่ 9 เขตเศรษฐกิจพิเศษ

(9.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย 1: การเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมดเพิ่มขึ้น
- เป้าหมาย 2: การลงทุนในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมดเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
 - 1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมด (เฉลี่ยร้อยละ)

ไม่น้อยกว่า 5

- 2) มูลค่าการส่งเสริมการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมด (ล้านบาท ภายในปี 2570)

ไม่น้อยกว่า 650,000

(9.2) แผนย่อยการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

• แนวทางการพัฒนา

1) พัฒนาโครงสร้างด้านคมนาคมขนส่ง และสาธารณูปโภคที่สำคัญ เพื่อให้สามารถทำงานได้อย่างรวดเร็วและต่อยอดโครงสร้างพื้นฐานทุกระบบให้เชื่อมโยงเข้าสู่พื้นที่เศรษฐกิจ เพื่อรองรับความต้องการลงทุนกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องจากการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกได้อย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ

2) ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษ รวมทั้งเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ เพื่อให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชนในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ให้สามารถสร้างเทคโนโลยีได้ด้วยตนเอง และเกิดการสะสมทุนทางเทคโนโลยี ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกและประเทศไทยอย่างเป็นรูปธรรม

3) พัฒนาเมืองในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกให้เป็นเมืองอัจฉริยะที่มีความน่าอยู่และทันสมัยระดับนานาชาติ เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการลงทุนและเศรษฐกิจ สอดคล้องกับนโยบายขับเคลื่อนเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเพิ่มขึ้น
- 2) การลงทุนในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อยกว่า 6.3
- 2) มูลค่าการลงทุนในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (ล้านบาท ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 500,000

(9.3) แผนย่อยการพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคใต้

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมการให้สิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวกการลงทุน โดยให้สิทธิประโยชน์ในระดับสูงเพื่อดึงดูดการลงทุนในพื้นที่และเพื่อให้แข่งขันได้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการพัฒนาที่จะเป็นฐานการลงทุนของภาค รวมถึงมาตรการสิทธิประโยชน์จากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องที่จะส่งเสริมสภาพแวดล้อม ในการขับเคลื่อนการพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ

- 2) พัฒนาและเชื่อมโยงห่วงโซ่การผลิตและบริการ โดย

- (1) ส่งเสริมและพัฒนาเครือข่ายกิจกรรมทางเศรษฐกิจเชื่อมโยงในพื้นที่ กับพื้นที่โดยรอบ และกับพื้นที่เศรษฐกิจแห่งอื่นในประเทศและประเทศในภูมิภาค และสร้างโอกาสให้ผู้ประกอบการและชุมชนมีส่วนร่วมในห่วงโซ่อุปทานและได้รับประโยชน์จากการพัฒนา

- (2) บริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงกลยุทธ์และสร้างมูลค่าเพิ่มตลอดห่วงโซ่ โดยส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมเข้ามาใช้ในการยกระดับการพัฒนา กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานให้มีประสิทธิภาพ และพัฒนาศักยภาพและบทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้อง

- 3) พัฒนาแรงงานและสนับสนุนผู้ประกอบการ โดย

- (1) ส่งเสริมการพัฒนาแรงงานเพื่อรองรับกิจการเป้าหมายในพื้นที่และพัฒนาแรงงานที่มีศักยภาพให้ยกระดับเป็นผู้ประกอบการในอนาคต

- (2) พัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจ ในภาคอุตสาหกรรมและบริการ โดยการบ่มเพาะผู้ประกอบการท้องถิ่น การพัฒนาผู้ให้บริการ และการถ่ายทอดเทคโนโลยีและนวัตกรรม โดยความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน สถาบันการศึกษาในพื้นที่และเครือข่าย และเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในภาคธุรกิจ

- 4) ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาและการถ่ายทอดเทคโนโลยี โดย

- (1) ยกระดับการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ภาคการผลิต/บริการของระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ โดยสนับสนุนการสร้างเครือข่ายและความร่วมมือที่ใกล้ชิดในด้านการวิจัยและพัฒนา ระหว่างภาคการศึกษา ภาครัฐ ภาคการศึกษา ชุมชน และเอกชนในพื้นที่

- (2) ส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีและนวัตกรรม และการแลกเปลี่ยนข้อมูล/องค์ความรู้ ระหว่างภาครัฐ-ภาคเอกชน-สถาบันการศึกษา-ชุมชน โดยเฉพาะการถ่ายทอดฯ ให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชน รวมทั้งสตาร์ทอัพ เพื่อเพิ่มโอกาสให้แก่ภาคเอกชนที่กำลังเติบโต

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจ
- 2) การลงทุนในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ (เฉลี่ยร้อยละ)

ไม่น้อยกว่า 5

มูลค่าการลงทุนในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ (ล้านบาท ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 150,000

(9.4) แผนย่อยการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการลงทุน เพื่อดึงดูดการลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยให้สิทธิประโยชน์ทั้งทางด้านภาษีและมีใช้ภาษี เพื่อจูงใจให้เกิดการลงทุน เพิ่มประสิทธิภาพของศูนย์บริการเบ็ดเสร็จ โดยเฉพาะการให้อำนาจในการอนุมัติอนุญาตแบบเบ็ดเสร็จในพื้นที่ และพัฒนาด่านเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการอำนวยความสะดวกในการผ่านแดน

- 2) ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนตามศักยภาพ โดยพัฒนาต่อยอดจากฐานทรัพยากรและกิจกรรมทางเศรษฐกิจในพื้นที่ที่มีอยู่เดิม รวมทั้งยกระดับความสามารถในการแข่งขันของพื้นที่ให้เอื้อต่อการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว และเป็นพื้นที่หลักในการขับเคลื่อนการสร้างความสำเร็จทางเศรษฐกิจและสังคมในส่วนภูมิภาค ตลอดจนพัฒนาพื้นที่บริเวณชายแดนให้มีความพร้อมสำหรับรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งจะช่วยสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ ยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งส่งเสริมความสามารถในการแข่งขันของประเทศในภาพรวม

- 3) ใช้ประโยชน์และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม อาทิ โครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคม พลังงาน ระบบน้ำประปา ที่อยู่อาศัย โรงพยาบาล และสถานศึกษา ที่สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่ และมีกลไกที่สามารถรองรับภัยพิบัติทางธรรมชาติ การเฝ้าระวัง ป้องกัน ควบคุมโรคติดต่อ ในพื้นที่และเมือง รวมทั้งรองรับการพัฒนาพื้นที่และเมืองนำอยู่

- 4) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการพื้นที่พิเศษ โดยศึกษากฎหมายและกฎระเบียบที่มีอยู่ เพื่อปรับปรุงและจัดทำข้อเสนอกฎหมายและกฎระเบียบ และจัดทำระบบฐานข้อมูล เพื่อให้เอื้อต่อการพัฒนาเชิงพื้นที่ การพัฒนาธุรกิจรูปแบบใหม่ และการส่งเสริมการลงทุนร่วมระหว่างรัฐและเอกชน รวมทั้งส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการลงทุนในอุตสาหกรรมและบริการเป้าหมาย และนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ ตลอดจนการจัดตั้งกลไกการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ

- 5) ส่งเสริมเศรษฐกิจและการสร้างงานที่สอดคล้องกับศักยภาพ โอกาส และความต้องการของประชาชนในพื้นที่ เพื่อให้เป็นฐานเศรษฐกิจใหม่ของพื้นที่

- 6) พัฒนาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมและการรักษาพื้นที่สีเขียวที่มีประสิทธิภาพ เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาควบคู่กับการรักษาสภาพแวดล้อมและพื้นที่สีเขียวในเมือง

- 7) เสริมสร้างความสามารถของวิสาหกิจชุมชน และภาคเอกชนในพื้นที่ เพื่อผลักดันให้เกิดการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการผลิต

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนเพิ่มขึ้น

- 2) การลงทุนในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดที่มีเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน (เฉลี่ยร้อยละ) ไม่น้อยกว่า 3

2) มูลค่าการลงทุนในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน (ล้านบาท ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 10,000

(10) ประเด็นที่ 16 เศรษฐกิจฐานราก

(10.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- **เป้าหมาย:** รายได้ของประชากรกลุ่มรายได้ต่ำเพิ่มขึ้นอย่างกระจายและต่อเนื่อง
- **การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ:** ดัชนีความยากจนหลายมิติของกลุ่มเป้าหมายในระบบระบบบริหารจัดการข้อมูลพัฒนาคนแบบชี้เป้า มิติด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ (ร้อยละต่อปี) ลดลง ไม่น้อยกว่า 5

(10.2) แผนย่อยการยกระดับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ

● แนวทางการพัฒนา

1) เสริมสร้างองค์ความรู้และพัฒนาทักษะให้กับกลุ่มผู้มีรายได้น้อย เพื่อยกระดับสู่การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ โดยสร้างโอกาสและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและความรู้ ทั้งทางด้านเทคโนโลยี การจัดการ การบริหารจัดการความเสี่ยง และการตลาด มีทักษะต่าง ๆ ที่สอดคล้องและจำเป็นต่อการยกระดับเป็นผู้ประกอบการ มีความรู้ความเข้าใจด้านบัญชีการผลิต การควบคุมต้นทุน การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต จัดการคุณภาพและมาตรฐาน ผลผลิตของตนให้สามารถมีคุณภาพ สามารถแข่งขันได้ สามารถเชื่อมโยงและผสมผสานบูรณาการองค์ความรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นร่วมกับองค์ความรู้ที่สร้างขึ้นใหม่มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับภูมิสังคมของชุมชนที่ครบวงจร ครอบคลุมทั้งต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ โดยยึดแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

● เป้าหมายของแผนย่อย

1) ศักยภาพและขีดความสามารถของเศรษฐกิจฐานรากเพิ่มขึ้น

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) ผลผลิตภาพของวิสาหกิจรายย่อย (เฉลี่ยร้อยละ) เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 5

(10.3) แผนย่อยการสร้างสภาพแวดล้อมและกลไกที่ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก

● แนวทางการพัฒนา

1) ส่งเสริมและพัฒนากลไกและโครงสร้างชุดข้อมูลค่าทางเศรษฐกิจและการกระจายรายได้กลับสู่ชุมชน เพื่อสร้างการเติบโตและการหมุนเวียนของเศรษฐกิจฐานราก ผ่านการรวมตัวของสมาชิกในชุมชน และกระบวนการมีส่วนร่วมจากภาคส่วนต่าง ๆ อาทิ สหกรณ์ ร้านค้าชุมชน วิสาหกิจชุมชน และวิสาหกิจหรือกิจการเพื่อสังคมที่ส่งเสริมการถือหุ้นโดยสมาชิกในชุมชน เพื่อให้ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นตกกลับสู่สมาชิก รวมทั้งการพัฒนาช่องทางและศูนย์กลางตลาดสินค้าชุมชน โดยครอบคลุมถึงช่องทางตลาดออนไลน์และช่องทางตลาดอื่น ๆ

2) ส่งเสริมให้มีนวัตกรรมทางการเงินเพื่อสนับสนุนแหล่งทุนให้กับเศรษฐกิจชุมชน อาทิ ตลาดทุนในการทำหน้าที่เป็นกลไกในการจัดสรรทรัพยากรด้านเงินทุน เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ระดมเงินทุนและผู้ลงทุน ผ่านเครื่องมือทางการเงินที่หลากหลายที่สามารถพัฒนาขึ้นให้มีความเหมาะสมกับความต้องการระดมทุนในจำนวน เงื่อนไขเวลา และต้นทุนที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้ระดมเงินทุนและชุมชน รวมทั้งส่งเสริมให้มีกลไกการเปิดเผยข้อมูล และกลไกราคาที่สามารถช่วยให้ชุมชนสามารถระดมเงินทุนที่เหมาะสมกับความต้องการ พัฒนาระบบกำกับ/ระบบมาตรฐานบัญชี การใช้รูปแบบสินเชื่อบริหารรูปแบบใหม่ ๆ ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของเศรษฐกิจชุมชนรวมทั้ง การส่งเสริมให้ธนาคารเฉพาะกิจที่มีอยู่ในปัจจุบันสามารถยกระดับเป็นพี่เลี้ยงสนับสนุนด้านเงินทุนและบริหารสภาพคล่อง

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) ผู้ประกอบการเศรษฐกิจฐานรากมีรายได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของรายได้รวมวิสาหกิจรายย่อย (ร้อยละต่อปี) ไม่น้อยกว่า 4

(11) ประเด็นที่ 18 การเติบโตอย่างยั่งยืน

(11.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย: สภาพแวดล้อมของประเทศไทยมีคุณภาพดีขึ้นอย่างยั่งยืน

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ: ความยั่งยืนและคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับโลก

(อันดับภายใน ปี 2570) น้อยกว่า 40

(11.2) แผนย่อยการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน โดยพัฒนาและส่งเสริมโรงงานอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรม และเมืองอุตสาหกรรม ตามแนวทางอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ที่ช่วยสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งการขับเคลื่อนเกษตรกรรมยั่งยืน ทั้งการเพาะปลูก ปศุสัตว์ และประมง ตลอดจนห่วงโซ่มูลค่า และกำหนดให้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมพร้อมติดฉลากสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิตให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีมาตรการเพื่อจำกัดการใช้เทคโนโลยีหรือเครื่องจักรที่ไม่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมตามช่วงเวลาที่เหมาะสม พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มีมาตรฐานตามแนวทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยส่งเสริมทั้งอุปสงค์และอุปทาน และนวัตกรรม เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและประโยชน์สูงสุดต่อประชาชนในท้องถิ่น รวมทั้งการขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนในระดับประเทศ ทั้งด้านการพัฒนาเครือข่ายที่ประกอบด้วยสมาชิกจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง การยกระดับโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม ด้านฐานข้อมูลตลอดวงจรชีวิต เครื่องมือ วิธีการ ที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล โดยการใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์ มาตรการทางสังคม และการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อกระตุ้นให้เกิดการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) การบริโภคและการผลิตของประเทศมีความยั่งยืนสูงขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) ดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อม (คะแนนภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 55

(11.3) แผนย่อยการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก กำหนดยุทธศาสตร์ระยะยาวในการพัฒนาแบบปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำของประเทศไทย ที่สอดคล้องกับการพัฒนาในมิติเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนพัฒนาระบบฐานข้อมูลกลางเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานด้านการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพรวมทั้งพัฒนาระบบการรายงานข้อมูลและระบบติดตามประเมินผลการลดก๊าซเรือนกระจกที่ครอบคลุมทุกสาขา ส่งเสริมให้เกิดการจัดทำรายงานการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในทุกระดับทั้งระดับมาตรการของประเทศระดับองค์กร และผลิตภัณฑ์โดยมีความเชื่อมโยงของเครือข่ายข้อมูลในทุกภาคส่วน ดำเนินงานตามแนวทางการลดก๊าซเรือนกระจกในสาขาพลังงานและขนส่งกระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์ และการจัดการของเสีย เช่น เพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานและการจัดการคมนาคมปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตแบบปล่อยคาร์บอนต่ำ ลดการเกิดของเสีย เป็นต้น

- 2) มุ่งเป้าสู่การลงทุนที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐและภาคเอกชน พัฒนามาตรการเพื่อขับเคลื่อนการบริหารจัดการด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเพื่อเอื้ออำนวยให้ใช้มาตรการใหม่ ๆ ด้านเศรษฐศาสตร์ การเงิน และการคลัง ในการส่งเสริมและสนับสนุนจูงใจให้ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องสามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการปรับตัวรองรับผลกระทบและภัยพิบัติทางธรรมชาติอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้อย่างมีประสิทธิภาพ กำหนดให้โครงการลงทุนขนาดใหญ่ของภาครัฐต้องจัดทำการศึกษาวิเคราะห์และประเมินความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพื่อกำหนดรูปแบบโครงการให้สอดคล้องกับสภาพภูมิอากาศในปัจจุบันและในอนาคต รวมทั้งความเสี่ยงจากภัยพิบัติรูปแบบต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) การปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทยลดลง

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมลดลงจากกรณีปกติ (ร้อยละ ภายในปี 2570)

ไม่น้อยกว่า 20

(11.4) แผนย่อยการจัดการมลพิษที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสารเคมีในภาคเกษตรทั้งระบบให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล

- แนวทางการพัฒนา

- 1) จัดการคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน แหล่งน้ำใต้ดิน และแหล่งน้ำทะเล คุณภาพเหมาะสมกับประเภทการใช้ประโยชน์ โดยกำหนดแนวทางที่สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ความสำคัญกับการสร้างความสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งต้องพิจารณาสถานการณ์ของประเทศและของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา มุ่งเน้นการป้องกันผลกระทบล่วงหน้า โดยการสร้างระบบภูมิคุ้มกันให้กับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะพื้นที่ที่มีระบบนิเวศที่เปราะบางและพื้นที่เสี่ยง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้น และคำนึงถึงกิจกรรมที่จะก่อให้เกิดความเสี่ยงและเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยหรือสิ่งแวดล้อม

การลดและควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดเป็นหลักการจัดการมลพิษตั้งแต่ต้นทาง และพิจารณาถึงขีดความสามารถในการรองรับมลพิษของแหล่งน้ำ รวมถึงการประยุกต์ใช้ระบบอนุญาตการระบายมลพิษ และหลักการผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย

2) จัดการคุณภาพอากาศ เสียง และความสั่นสะเทือน โดยมีแนวทางและเป้าหมายที่สอดคล้องกับแนวโน้มสถานการณ์ในอนาคตทั้งในระยะสั้น ปานกลาง และระยะยาว ครอบคลุมถึงการบริหารจัดการหรือการควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดในเชิงพื้นที่ โดยการกำหนดมาตรฐานการควบคุมการระบายมลพิษทางอากาศในรูปของปริมาณรวมและเชิงพื้นที่ และกำหนดให้มีระบบการอนุญาตการระบายมลพิษ รวมทั้งเร่งรัดการแก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศที่ยังเป็นปัญหาเฉพาะพื้นที่ สร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการติดตามตรวจสอบเฝ้าระวังป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษในพื้นที่ของตนเอง กำหนดมาตรการควบคุมปริมาณการจราจรหรือยานพาหนะในพื้นที่ที่มีการจราจรหนาแน่นหรือพื้นที่เขตเมืองเมื่อเกิดภาวะวิกฤต รวมถึงการพัฒนากระบวนการข้อมูลกลางด้านคุณภาพอากาศและเสียงเพื่อให้หน่วยงานท้องถิ่นติดตามตรวจวัดคุณภาพอากาศ เสียง และความสั่นสะเทือน ในพื้นที่ของตนเอง รวมทั้งมีระบบการแจ้งเตือนปัญหามลพิษทางอากาศและเสียง ที่สามารถเข้าถึงและทันเหตุการณ์ รวมถึงการป้องกันและลดปัญหามลพิษข้ามแดน

3) จัดการขยะมูลฝอย มูลฝอยติดเชื้อ ของเสียอันตรายและกากอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล การจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายของประเทศ กำหนดเป้าหมายและแนวทางการดำเนินงาน ครอบคลุมขยะชุมชน ของเสียอันตรายชุมชน มูลฝอยติดเชื้อ และกากของเสียอุตสาหกรรม โดยให้ความสำคัญกับการป้องกันและลดมลพิษจากขยะและของเสียอันตรายจากแหล่งกำเนิด การบริหารจัดการควบคุมมลพิษจากการบำบัด กำจัดขยะ และของเสียอันตราย โดยปรับปรุงฟื้นฟูสถานที่กำจัดขยะให้ดำเนินการถูกต้องตามหลักวิชาการ สนับสนุนการรวมกลุ่มพื้นที่เพื่อจัดการขยะมูลฝอยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ออกประกาศสถานที่กำจัดขยะเป็นแหล่งกำหนดมลพิษ กำหนดให้มีระบบการอนุญาตการระบายมลพิษ และกำหนดมาตรฐานการควบคุมการระบายมลพิษจากสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย ส่งเสริมภาคเอกชนร่วมลงทุนด้านการจัดการขยะและของเสียอันตราย รวมทั้งมีมาตรการในการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาบังคับใช้ ส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีศักยภาพดำเนินการจัดการมูลฝอยติดเชื้อแบบศูนย์รวม การวางระบบการจัดการของเสียที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการพัฒนาเทคโนโลยีหรือผลิตภัณฑ์ใหม่บางประเภทที่คาดว่าจะมีปัญหาในอนาคต การจัดการขยะจากการก่อสร้างและการรื้อถอน สิ่งก่อสร้าง การสร้างกระบวนการรับรู้ให้กับประชาชนเกี่ยวกับปัญหามลพิษจากการจัดการขยะและของเสียอันตรายที่ไม่ถูกต้อง พร้อมทั้งทบทวนและตรวจสอบกลไกการบริหารจัดการขยะของประเทศทั้งระบบ ซึ่งรวมถึงผู้เกี่ยวข้องในทุกภาคส่วนตั้งแต่ผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้บริการ ผู้บริโภค ผู้กำจัด และหน่วยงานกำกับดูแล การจัดการมูลฝอยติดเชื้อยึดหลักการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมตามแนวทางพระราชรัฐ เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาการจัดการขยะมูลฝอยในภาพรวมของประเทศบนฐานของความรับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่

• เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) คุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน แหล่งน้ำใต้ดิน และแหล่งน้ำทะเลมีคุณภาพเหมาะสมกับประเภทการใช้ประโยชน์
- 2) คุณภาพอากาศและเสียง อยู่ในระดับมาตรฐานของประเทศไทย
- 3) การจัดการขยะมูลฝอย มูลฝอยติดเชื้อ ของเสียอันตราย สารเคมีในภาคการเกษตร และการอุตสาหกรรมมีประสิทธิภาพมากขึ้น

• การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) สัดส่วนคุณภาพพื้นที่น้ำในแหล่งน้ำผิวดิน แหล่งน้ำทะเล และแหล่งน้ำใต้ดินที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมกับประเภทของการใช้ประโยชน์ต่อพื้นที่เป้าหมาย (ร้อยละ ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 90

- 2) สัดส่วนคุณภาพอากาศในพื้นที่วิกฤตและพื้นที่ทั่วไปที่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานประเทศไทย ต่อพื้นที่เป้าหมาย (ร้อยละ ภายในปี 2570)
- 3) ดัชนีประสิทธิภาพการจัดการขยะ (คะแนน ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 0.81

(12) ประเด็นที่ 20 การบริการประชาชน และประสิทธิภาพภาครัฐ

(12.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย 1: บริการของรัฐมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของผู้ใช้บริการ
- เป้าหมาย 2: ภาครัฐมีการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ ด้วยการนำนวัตกรรมเทคโนโลยีมา

ประยุกต์ใช้

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

1) ความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ (ร้อยละ ภายในปี 2570/2575/2580) ไม่น้อยกว่า 90

2) ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (อันดับของโลก ภายในปี 2570) ไม่เกิน 50

(12.2) แผนย่อยการพัฒนาบริการประชาชน

- แนวทางการพัฒนา

1) พัฒนารูปแบบบริการภาครัฐ เพื่ออำนวยความสะดวกในการให้บริการประชาชน ผู้ประกอบการ และภาคธุรกิจ โดยภาครัฐจัดสรรรูปแบบบริการให้มีความสะดวก มีการเชื่อมโยงหลายหน่วยงาน แบบเบ็ดเสร็จ ครบวงจร และหลากหลายรูปแบบตามความต้องการของผู้รับบริการ รวมทั้งอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุน และการดำเนินธุรกิจ อาทิ การบูรณาการขั้นตอนการออกใบอนุญาตต่าง ๆ การให้บริการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาที่มีประสิทธิภาพ สะดวก รวดเร็ว และสอดคล้องกับมาตรฐานสากล

2) พัฒนาการให้บริการภาครัฐผ่านการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ตั้งแต่ต้นจนจบ กระบวนการ และปฏิบัติงานเทียบได้กับมาตรฐานสากลอย่างคุ้มค่า มีความรวดเร็ว โปร่งใส เสียค่าใช้จ่ายน้อย ลดข้อจำกัดทางกายภาพ เวลา พื้นที่ และตรวจสอบได้ ตามหลักการออกแบบที่เป็นสากล เพื่อให้บริการภาครัฐเป็นไปอย่างปลอดภัย สร้างสรรค์ โปร่งใส มีธรรมาภิบาล เกิดประโยชน์สูงสุด

3) ปรับวิธีการทำงานจาก “การทำงานตามภารกิจที่กฎหมายกำหนด” เป็น “การให้บริการที่ให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ” ปรับปรุงวิธีการทำงานเพื่อสนับสนุนการพัฒนาบริการภาครัฐที่มีคุณค่าและได้มาตรฐานสากล โดยเปลี่ยนจากการทำงานด้วยมือเป็นการทำงานบนระบบดิจิทัลทั้งหมด เชื่อมโยงและบูรณาการการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐเข้าด้วยกันเสมือนเป็นองค์กรเดียว มีการพัฒนาบริการเดิมและสร้างบริการใหม่ที่เป็นพลวัตสอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และขับเคลื่อนโดยความต้องการของประชาชน ภาคธุรกิจ และผู้ใช้บริการ และเปิดโอกาสให้เสนอความเห็นต่อการดำเนินงานของภาครัฐได้อย่างสะดวก ทันสถานการณ์

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) งานบริการภาครัฐที่ปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) สัดส่วนของกระบวนการที่ปรับเปลี่ยนให้เป็นดิจิทัลต่อกระบวนการทั้งหมดที่สามารถปรับเปลี่ยนให้อยู่ในรูปแบบดิจิทัล (ร้อยละ ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 60

(12.3) แผนย่อยการบริหารจัดการการเงินการคลัง

- แนวทางการพัฒนา

1) จัดทำงบประมาณตอบสนองต่อเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อให้งบประมาณ

เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ โดยสนับสนุนบทบาทภารกิจของหน่วยงานทั้งในการกิจพื้นฐาน การกิจยุทธศาสตร์ การกิจพื้นที่ และการกิจอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายให้สามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมายของแต่ละ แผนงาน/โครงการ และเป้าหมายร่วมตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับสถานการณ์และความเร่งด่วนในแต่ละช่วงเวลา โดยใช้เครื่องมือด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ทันสมัยร่วมกัน เพื่อให้เกิดการพัฒนาในทุก ๆ มิติอย่างยั่งยืน

2) กำหนดให้มีการติดตามประเมินผลสัมฤทธิ์การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ และ ผลสัมฤทธิ์ของแผนงาน/โครงการ ทั้งในการกิจพื้นฐาน การกิจยุทธศาสตร์ และการกิจพื้นที่ มีการติดตามประเมินผล ทั้งก่อนเริ่มโครงการ ระหว่างดำเนินการ และหลังการดำเนินงาน เป็นการติดตามประเมินผลทั้งระบบ ตั้งแต่ปัจจัยนำเข้า กระบวนการดำเนินการ ผลผลิต ผลลัพธ์ และผลกระทบต่อการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ โดยพัฒนาการเชื่อมโยง ข้อมูล เพื่อให้สามารถตรวจสอบ และนำไปสู่การปรับแนวทางการดำเนินงานที่เหมาะสมได้อย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้ง เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล และจัดให้มีการรายงานการติดตามประเมินผล ในการบรรลุเป้าหมายต่อสาธารณะเป็นประจำ รวมทั้งการตรวจสอบโดยองค์กรอิสระซึ่งต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริม การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) หน่วยงานภาครัฐบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติ

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

สัดส่วนเป้าหมายแผนแม่บทย่อยภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติที่บรรลุเป้าหมายต่อเป้าหมายแผน แม่บทย่อยทั้งหมด (ร้อยละ ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 100

(12.4) แผนย่อยการพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐ

- แนวทางการพัฒนา

- 1) พัฒนาหน่วยงานภาครัฐให้เป็น “ภาครัฐทันสมัย เปิดกว้าง เป็นองค์กรขีดสมรรถนะสูง” สามารถปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ มีความคุ้มค่า เทียบได้กับมาตรฐานสากล รองรับสภาพแวดล้อมในการ ปฏิบัติงานที่มีความหลากหลาย ซับซ้อน และทันการเปลี่ยนแปลง โดยการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัล การพัฒนา ให้มีการนำข้อมูลและข้อมูลขนาดใหญ่มาใช้ในการพัฒนานโยบาย การตัดสินใจ การบริหารจัดการ การให้บริการ และการพัฒนานวัตกรรมภาครัฐ รวมถึงการเชื่อมโยงการทำงานและข้อมูลระหว่างองค์กร ทั้งภายในและภายนอก ภาครัฐแบบอัตโนมัติ อาทิ การสร้างแพลตฟอร์มดิจิทัลที่ภาครัฐสามารถใช้ร่วมกัน เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงข้อมูล ที่สะดวกและรวดเร็ว เชื่อมโยงข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐให้มีมาตรฐานเดียวกันและข้อมูลระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน เพื่อให้ภาครัฐกิจ ภาคเอกชน และผู้ประกอบการสามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลในการขยายโอกาสทาง การค้า ทั้งในประเทศและต่างประเทศรวมทั้งการฝึกอบรมทักษะเฉพาะทางของบุคลากร เพื่อพัฒนาองค์กรให้มีสมรรถนะ สูงขึ้น

- 2) กำหนดนโยบายและการบริหารจัดการที่ตั้งอยู่บนข้อมูลและหลักฐานเชิงประจักษ์ มุ่งผลสัมฤทธิ์ มีความโปร่งใส ยืดหยุ่นและคล่องตัวสูง นำนวัตกรรม เทคโนโลยี ข้อมูลขนาดใหญ่ ระบบการทำงาน ที่เป็นดิจิทัล มาใช้ในการบริหารและการตัดสินใจ มีการพัฒนาข้อมูลเปิดภาครัฐให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง แบ่งปัน และใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมและสะดวก รวมทั้งนำองค์ความรู้ในแบบสหสาขาวิชาเข้ามาประยุกต์ใช้ เพื่อสร้าง คุณค่าและแนวทางปฏิบัติที่เป็นเลิศในการตอบสนองกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างทันเวลา พร้อมทั้งมีการจัดการ ความรู้ และถ่ายทอดความรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อพัฒนาภาครัฐให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ และการเสริมสร้างการรับรู้ สร้างความเข้าใจ การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กร เพื่อส่งเสริมการพัฒนาระบบบริการและการบริหารจัดการภาครัฐ อย่างเต็มศักยภาพ

3) ปรับเปลี่ยนรูปแบบการจัดโครงสร้างองค์กรและออกแบบระบบการบริหารงานใหม่ ให้มีความยืดหยุ่น คล่องตัว กระชับ ทันสมัย สามารถตอบสนองต่อการบริหารเปลี่ยนแปลงได้ในทุกมิติ ไม่ยึดติดกับการจัดโครงสร้างองค์กรแบบราชการและวางกฎเกณฑ์มาตรฐานกลางอย่างตายตัว มีขนาดที่เหมาะสมกับภารกิจ ปราศจากความซ้ำซ้อนของการดำเนินการกิจ สามารถปรับเปลี่ยนบทบาท ภารกิจ โครงสร้างองค์กร ระบบการบริหารงาน รวมทั้งวางกฎระเบียบได้เองอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป เน้นทำงานแบบบูรณาการไร้รอยต่อและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายกับทุกภาคส่วน ทั้งนี้ เพื่อมุ่งไปสู่ความเป็นองค์กรที่มีขีดสมรรถนะสูง สามารถปฏิบัติงานและมีผลสัมฤทธิ์ เทียบได้กับมาตรฐานระดับสากล นอกจากนี้ ยังมีความเป็นสำนักงานสมัยใหม่ ใช้ประโยชน์จากข้อมูลขนาดใหญ่ เพื่อวิเคราะห์คาดการณ์ล่วงหน้าและทำงานในเชิงรุก สามารถนำเทคโนโลยีอันทันสมัยเข้ามาประยุกต์ใช้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและสร้างคุณค่าในการทำงาน

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) ภาครัฐมีขีดสมรรถนะสูงเทียบเท่ามาตรฐานสากลและมีความคล่องตัว

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บท

- 1) สัดส่วนของหน่วยงานที่มีเกณฑ์การประเมินสถานะของหน่วยงานภาครัฐในการเป็นระบบราชการ 4.0 ที่อยู่ในระดับก้าวหน้าขึ้นไปต่อหน่วยงานภาครัฐทั้งหมด (ร้อยละ ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 85

(12.5) แผนย่อยการสร้างและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ปรับปรุงกลไกในการกำหนดเป้าหมายและนโยบายกำลังคนในภาครัฐให้มีมาตรฐาน และเกิดผลในทางปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้กำลังคนภาครัฐมีความเหมาะสมกับภารกิจของภาครัฐ และสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศตามยุทธศาสตร์ชาติ โดยเฉพาะการพัฒนากระบวนการบริหารกำลังคนให้มีความคล่องตัว ยืดหยุ่นคุณธรรม เพิ่มความยืดหยุ่นคล่องตัวให้กับหน่วยงานภาครัฐในการบริหารทรัพยากรบุคคลในทุกขั้นตอน ควบคู่ไปกับการเสริมสร้างประสิทธิภาพและคุณภาพภายใต้หลักระบบคุณธรรม ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกลไกการวางแผนกำลังคน รูปแบบการจ้างงาน การสรรหา การคัดเลือก การแต่งตั้ง เพื่อเอื้อให้เกิดการหมุนเวียน ถ่ายเท แลกเปลี่ยน และโยกย้ายบุคลากรคุณภาพในหลากหลายระดับระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ ของประเทศได้อย่างคล่องตัว

- 2) เสริมสร้างความเข้มแข็งในการบริหารงานบุคคลในภาครัฐให้เป็นไปตามระบบคุณธรรมอย่างแท้จริง โดยการสรรหาและคัดเลือกบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรมและจิตสำนึกสาธารณะ มีระบบบริหารจัดการและพัฒนาบุคลากรให้สามารถสนองความต้องการในการปฏิบัติงาน มีความก้าวหน้าในอาชีพ สามารถจูงใจให้คนดีคนเก่งทำงานในภาครัฐ โดยมีการประเมินผลและเลื่อนระดับตำแหน่งของบุคลากรภาครัฐตามผลสัมฤทธิ์ของงานและพฤติกรรมในการปฏิบัติงาน โดยมีกลไกการป้องกัน การแทรกแซง และการใช้ดุลยพินิจโดยมิชอบ การสร้างความก้าวหน้าให้กับบุคลากรภาครัฐตามความรู้ ความสามารถ และศักยภาพในการปฏิบัติงาน และการสร้างกลไกให้บุคลากรภาครัฐสามารถโยกย้ายและหมุนเวียนได้อย่างคล่องตัวเพื่อประโยชน์ของภาครัฐ รวมถึงการพัฒนากระบวนการจ้างงานบุคลากรภาครัฐทุกประเภทให้มีรูปแบบที่หลากหลายเหมาะสมกับภารกิจในรูปแบบต่าง ๆ อาทิ การจ้างงานที่มีลักษณะชั่วคราว ให้เป็นเครื่องมือในการบริหารงานในภาครัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการทบทวนและปรับเปลี่ยนระบบค่าตอบแทนที่เป็นธรรม มีมาตรฐาน เหมาะสมสอดคล้องกับภาระงาน โดยปรับปรุงวิธีการกำหนดและพิจารณาค่าตอบแทน และสิทธิประโยชน์ของบุคลากรภาครัฐให้มีมาตรฐาน เหมาะสมกับลักษณะงานและภารกิจ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับตลาดการจ้างงานได้อย่างสมเหตุสมผล โดยไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำของค่าตอบแทน และสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ระหว่างบุคลากรของรัฐ

3) พัฒนาบุคลากรภาครัฐทุกประเภทให้มีความรู้ ความสามารถสูง มีทักษะการคิดวิเคราะห์ และการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง มีระบบการพัฒนาขีดความสามารถบุคลากรภาครัฐให้มีสมรรถนะใหม่ ๆ ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาที่สาม ทักษะด้านดิจิทัล มีทัศนคติและกรอบความคิดในการทำงาน เพื่อให้บริการ ประชาชนและอำนวยความสะดวกภาคเอกชนและภาคประชาสังคม เพื่อประโยชน์ของการพัฒนาประเทศ สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงบริบทการพัฒนา มีการเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรม การปรับเปลี่ยนแนวคิดให้การปฏิบัติ ราชการเป็นมืออาชีพ มีจิตบริการ ทำงานในเชิงรุกและมองไปข้างหน้า สามารถบูรณาการการทำงานร่วมกับภาคส่วนอื่น ได้อย่างเป็นรูปธรรม และมีสำนึกในการปฏิบัติงานด้วยความรับผิดชอบและความสุจริต ปฏิบัติงานตามหลักการและหลัก วิชาชีพด้วยความเป็นธรรมและเสมอภาค กล้ายืนหยัดในการกระทำที่ถูกต้อง คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่า ประโยชน์ส่วนตน ตลอดจนส่งเสริมให้มีการคุ้มครองและปกป้องบุคลากรภาครัฐที่กล้ายืนหยัดในการกระทำที่ถูกต้อง และมีพฤติกรรมการทำงานตามจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ

4) สร้างผู้นำทางยุทธศาสตร์ในหน่วยงานภาครัฐทุกระดับอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อให้ผู้นำและผู้บริหารภาครัฐมีความคิดเชิงกลยุทธ์ที่มีความเข้าใจสภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ทั้งระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก มีความสามารถในการนำหน่วยงาน และมีคุณธรรม จริยธรรม ในการบริหาร งานเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม เป็นทั้งผู้นำทางความรู้และความคิด ผลักดันภารกิจ นำการเปลี่ยนแปลง พัฒนานโยบาย และยุทธศาสตร์ เป็นแบบอย่างที่ดีต่อผู้ร่วมงานและต่อสังคม เพื่อรองรับการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติระยะยาว โดย ต้องได้รับการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางความคิดให้ตนเองมีความเป็นผู้ประกอบการสาธารณะ เพิ่มทักษะให้มีสมรรถนะ ที่จำเป็น และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อันจะช่วยให้สามารถแสดงบทบาทของการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง เพื่อสร้าง คุณค่าและประโยชน์สุขให้แก่ประชาชน

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) บุคลากรภาครัฐยึดค่านิยมในการทำงานเพื่อประชาชน ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) ดัชนีความผูกพันของบุคลากรภาครัฐ (ร้อยละ ภายในปี 2570) เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า 5

(13) ประเด็นที่ 21 การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(13.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย: ประเทศไทยปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ: ดัชนีการรับรู้การทุจริตของประเทศไทย (อันดับ/ คะแนน ภายในปี 2570) ไม่เกิน 43 ไม่น้อยกว่า 57

(13.2) แผนย่อยการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบ

- แนวทางการพัฒนา

1) ปลุกและปลูกจิตสำนึกการเป็นพลเมืองที่ดี มีวัฒนธรรมสุจริต และการปลูกฝังและหล่อหลอมวัฒนธรรมในกลุ่มเด็กและเยาวชนทุกช่วงวัย ทุกระดับ มุ่งเน้นการปรับพฤติกรรม “คน” โดยการ “ปลูก” และ “ปลุก” จิตสำนึกความเป็นพลเมืองที่ดี มีวัฒนธรรมสุจริต สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์ส่วนตน สิ่งใดเป็น ประโยชน์ส่วนรวม มีความละเอียดต่อการกระทำความผิด ไม่เพิกเฉยอดทนต่อการทุจริต และเข้ามามีส่วนร่วมในการ ต่อต้านการทุจริตทุกรูปแบบ รวมถึงการส่งเสริมการสร้างวัฒนธรรมและค่านิยมสุจริตในระดับชุมชน เพื่อนำไปสู่การ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมค่านิยมที่ยึดประโยชน์สาธารณะมากกว่าประโยชน์ส่วนตน และต่อต้านการทุจริตและประพฤติ มิชอบในทุกรูปแบบ

2) ส่งเสริมการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐให้มีความใสสะอาด ปราศจากพฤติกรรมที่ส่อไปในทางทุจริต เป็นภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน โดยการปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างเปิดเผย โปร่งใส ถูกต้อง เป็นธรรม ไม่คดโกง รู้จักแยกแยะเรื่องส่วนตัวออกจากหน้าที่ราชการ การสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารงาน หัวหน้าส่วนราชการ หัวหน้าหน่วยงานของรัฐ หรือผู้บังคับบัญชามีมาตรการเสริมสร้างวัฒนธรรมองค์กรในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และประพฤตินิยมและเป็นตัวอย่างในการบริหารงานด้วยความซื่อตรงและรับผิดชอบ กรณีปล่อยปละละเลยไม่ดำเนินการให้ถือเป็นความผิดวินัยหรือความผิดทางอาญา ตลอดจนการสร้างจิตสำนึกและค่านิยมในการต่อต้านการทุจริตให้แก่บุคลากรขององค์กร โดยการสนับสนุนให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้ามามีส่วนร่วมเป็นเครือข่ายต่อต้านการทุจริตในหน่วยงานภาครัฐ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง สอดส่อง ติดตามพฤติกรรมเสี่ยงและแจ้งเบาะแส เพื่อสกัดกั้นมิให้เกิดการทุจริตประพฤตินิยมได้ โดยมีมาตรการสนับสนุนและคุ้มครองผู้แจ้งเบาะแส เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบงานด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ให้มีความปลอดภัยในการปฏิบัติงานมีความก้าวหน้าในเส้นทางอาชีพ และควรมีมาตรการยกระดับความสามารถของหน่วยงานภาครัฐองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานระดับต่ำกว่ากรม โดยเฉพาะหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอนุมัติ อนุญาต ให้มีการพัฒนา เสริมสร้างและต่อยอดองค์ความรู้และทักษะการเปิดเผยข้อมูลการป้องกันการทุจริต และการให้บริการสาธารณะผ่านทางเว็บไซต์ของหน่วยงานให้มีคุณภาพ ครบถ้วน สมบูรณ์ ถูกต้อง ทั้งนี้ ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและระบบคุ้มครองผู้แจ้งเบาะแสการทุจริตที่มีประสิทธิภาพสนับสนุนการเปิดเผยข้อมูลให้เป็นไปตามหลักสากลและพัฒนาการเปิดเผยข้อมูลภาครัฐเพื่อให้ประชาชนรับรู้และมีส่วนร่วม เพื่อการเฝ้าระวัง และลดโอกาสการทุจริต

3) ปรับระบบงานและโครงสร้างองค์กรที่เอื้อต่อการลดการใช้ดุลยพินิจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เช่น การนำระบบเทคโนโลยีเข้ามาใช้แทนการใช้ดุลยพินิจ เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงาน การสร้างมาตรฐานที่โปร่งใสในกระบวนการบริการของภาครัฐ โดยสนับสนุนกระบวนการตั้งคณะกรรมการให้มีความโปร่งใสเพื่อมาทำหน้าที่เป็นกลไกตรวจสอบและเสริมสร้างหน่วยงานตรวจสอบภายในให้เป็นกลไกอิสระ เป็นมีอาชีพในการเฝ้าระวังการทุจริตในหน่วยงาน โดยทุกหน่วยงานของรัฐต้องพัฒนาระบบการตรวจสอบภายในของหน่วยงานให้มีประสิทธิภาพผลอยู่เสมอ เพื่อสนับสนุนให้เกิดกระแสการตรวจสอบอย่างจริงจัง ตลอดจนลดขั้นตอนกระบวนการและระยะเวลาในการปฏิบัติงาน ด้วยวิธีปฏิบัติที่ชัดเจนตรวจสอบได้ มาตรการและกลไกที่มีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันการใช้ดุลยพินิจ ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อลดการใช้ดุลยพินิจของผู้มีอำนาจในการพิจารณาอนุมัติ อนุญาต รวมถึงการสร้าง ความโปร่งใสในการบริการข้อมูลภาครัฐทั้งระบบ โดยพัฒนาระบบข้อมูลดิจิทัลที่กำหนดกฎเกณฑ์ กติกา กระบวนการ ขั้นตอนการดำเนินงาน การเข้าถึงข้อมูล รวมถึงข้อมูลการจัดซื้อจัดจ้างและการใช้งบประมาณของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อส่งเสริมการเข้าถึงข้อมูลสาธารณะ สร้างความโปร่งใส และส่งเสริมให้มีการตรวจสอบการบริหารจัดการของภาครัฐ โดยสาธารณชน ซึ่งรวมถึงการมีกลไกที่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการจัดซื้อจัดจ้างและการ ดำเนินการภาครัฐเพื่อบูรณาการการทำงานของรัฐและประชาชน รวมถึงส่งเสริม สนับสนุนการตื่นตัวและเพิ่มขีดความสามารถของประชาชนในการเฝ้าระวังและป้องกันการทุจริตและประพฤตินิยมที่มีอยู่ใกล้ตัว โดยมีมาตรการสนับสนุน และคุ้มครองผู้ชี้เบาะแสร่วมที่สามารถสร้างความเชื่อมั่นและมั่นใจให้กับผู้ให้เบาะแส มีการประสานเชื่อมต่อการทำงานระหว่างเครือข่ายภาคประชาชนเองหรือกับหน่วยงานให้เป็นไปอย่างไร้รอยต่อ โดยยังคงอัตลักษณ์ของเครือข่าย และมีการดำเนินงานในทิศทางเดียวกัน

4) สนับสนุนกลไกและบูรณาการทางานเพื่อการป้องกันการทุจริตโดยเฉพาะในระบบราชการ โดยผลักดันให้การประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ มีความเชื่อมโยงกับการยกระดับค่าคะแนนดัชนีการรับรู้การทุจริต และจัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ถอดบทเรียนและพัฒนาองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งในการปฏิบัติงานต่อไป

5) สนับสนุนมาตรการการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ ในการป้องกันการทุจริตโดยผ่านมาตรการต่าง ๆ เช่น เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินคะแนนดัชนีการรับรู้การทุจริตจัดทำโครงการหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องในการประเมินคะแนนดัชนีการรับรู้การทุจริต ผ่านงานบูรณาการต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ ประเมินแบบจำลองการประเมินคะแนนดัชนีการรับรู้การทุจริต กับหน่วยงานภายในประเทศ โดยกำหนดแหล่งประเมินจากองค์กรและบุคคลที่น่าเชื่อถือและให้หน่วยงานที่มีความเป็นอิสระ ทำหน้าที่ประเมิน ตลอดจน เร่งรัดการพัฒนากระบวนการไทยให้โปร่งใส ไร้ผลประโยชน์ โดยบริหารจัดการการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของเจ้าหน้าที่ของรัฐต่อหัวหน้าส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐที่ต้นสังกัดหรือปฏิบัติงานอยู่ เป็นต้น นอกจากนี้ ควรสร้างการรับรู้เชิงรุกในส่วนของภาคประชาสังคม ทั้งในระดับพหุภาคี ภูมิภาคและทวิภาคี การสร้างการรับรู้เชิงรุกให้ถึงภาคประชาสังคมและสร้างปรากฏการณ์ทางสื่อในเชิงบวก และการสร้างการรับรู้เชื่อมโยงถึงหน่วยงานที่จัดส่งข้อมูลให้กับแหล่งการประเมินดัชนีการรับรู้การทุจริต โดยการประชาสัมพันธ์สร้างการรับรู้ทั้งในระบบสื่อสังคมออนไลน์ และรูปแบบเอกสารต่าง ๆ การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ในการประชาสัมพันธ์นโยบาย ผลงานของรัฐบาล สร้างการรับรู้เชิงรุกโดยเฉพาะหน่วยงานต่าง ๆ ที่เป็นศูนย์กลางในการจัดส่งข้อมูลประเทศไทยให้กับแหล่งการประเมินต่าง ๆ ของการประเมินคะแนนดัชนีการรับรู้การทุจริต และสนับสนุนให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการต่อต้านการทุจริต

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) ประชาชนมีวัฒนธรรม และพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริต
- 2) คดีทุจริตและประพฤติมิชอบลดลง

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) ร้อยละของหน่วยงานที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน ITA ร้อยละ 100 (85 คะแนนขึ้นไป)
- 2) จำนวนคดีทุจริตในภาพรวมลดลง ร้อยละ 50

(14) ประเด็นที่ 23 การวิจัยและพัฒนานวัตกรรม

(14.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย: มูลค่าการลงทุนวิจัยและพัฒนานวัตกรรมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

1) สัดส่วนมูลค่าการลงทุนวิจัย พัฒนา และนวัตกรรมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (ร้อยละ ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 1.7

(14.2) แผนย่อยการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมด้านเศรษฐกิจ

- แนวทางการพัฒนา

1) พัฒนาเกษตรสร้างมูลค่า โดยการส่งเสริมการวิจัย พัฒนา และประยุกต์ใช้นวัตกรรม ในภาคการเกษตรเป้าหมายของประเทศ ได้แก่ เกษตรอัตลักษณ์ เกษตรปลอดภัย เกษตรชีวภาพ เกษตรแปรรูป และ เกษตรอัจฉริยะ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตทั้งในเชิงปริมาณ คุณภาพ และความหลากหลายของผลผลิต รวมทั้งเพื่อยกระดับรายได้ ลดรายจ่าย และลดปัจจัยเสี่ยงในการทำการเกษตรให้กับเกษตรกร ตลอดจนรักษาความหลากหลายทางชีวภาพ และภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยมีประเด็นการวิจัยที่สำคัญ อาทิ การพัฒนาสายพันธุ์พืชและสัตว์ การลดต้นทุนแรงงาน และปัจจัยการผลิต

2) พัฒนาอุตสาหกรรมแห่งอนาคต โดยการส่งเสริมการวิจัย พัฒนา และประยุกต์ใช้นวัตกรรมในภาคอุตสาหกรรมเป้าหมายของประเทศ ได้แก่ อุตสาหกรรมชีวภาพ อุตสาหกรรมความมั่นคง อุตสาหกรรมพลังงาน อุตสาหกรรมดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ และอุตสาหกรรมอาหาร ยา และเครื่องสำอาง โดยมีประเด็นการวิจัยที่สำคัญ อาทิ ชีววัตถุและวัคซีน สมุนไพร วิทยาการหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ ความปลอดภัยไซเบอร์ พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือก โครงข่ายพลังงานอัจฉริยะ การกักเก็บพลังงาน การบินและอวกาศ การขนส่งระบบราง การเชื่อมต่อของสรรพสิ่ง และข้อมูลขนาดใหญ่

3) พัฒนาบริการแห่งอนาคต โดยการส่งเสริมการวิจัย พัฒนา และประยุกต์ใช้นวัตกรรมในภาคบริการเป้าหมายของประเทศ ได้แก่ การบริการทางการแพทย์ครบวงจร การท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน และการบริการขนส่งและโลจิสติกส์ โดยมีประเด็นการวิจัยที่สำคัญ อาทิ ระบบแพทย์ปฐมภูมิ การดูแลผู้สูงอายุ การบริการทางการแพทย์แบบแม่นยำ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และวัฒนธรรม และการกระจายสินค้า ระบบโลจิสติกส์อัจฉริยะ

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) ภาคอุตสาหกรรมการผลิตและบริการ สร้างมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นจากการวิจัยและนวัตกรรม ส่งผลให้เกิดการขยายตัวเพิ่มขึ้นจากปัจจุบัน

2) วิสาหกิจในกลุ่มเป้าหมายด้านเศรษฐกิจมีนวัตกรรมเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) การเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายด้านการวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชน (ร้อยละ ภายในปี 2570) ไม่น้อยกว่า 30

2) ความสามารถด้านนวัตกรรม (อันดับ ภายในปี 2570) ไม่เกิน 40

2.2.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570)

แผนพัฒนาฯ เพื่อกำหนดแผนปฏิบัติการของกระทรวงอุตสาหกรรมในช่วง 5 ปีที่สองของยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีหมุดหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง
เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาดังหมุดหมาย

เป้าหมายที่ 1 มูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปสูงขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ผลผลิตถั่วลิสงรวมในประเทศสาขาเกษตร เดิมโตร้อยละ 4.5 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.2 รายได้สุทธิต่อครัวเรือนเกษตรกร ไม่ต่ำกว่า 537,000 บาทต่อครัวเรือน เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.3 พื้นที่เกษตรอินทรีย์ เพิ่มขึ้นเป็น 2.0 ล้านไร่ และพื้นที่เกษตรที่ได้รับการรับรองตามหลักการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี เพิ่มขึ้นเป็น 2.5 ล้านไร่ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.4 พื้นที่เพาะปลูกพืชที่ไม่เหมาะสม ลดลงร้อยละ 10 เมื่อสิ้นสุดแผน

เป้าหมายที่ 2 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบบริหารจัดการ เพื่อคุณภาพ ความมั่นคงทางอาหาร และความยั่งยืนของภาคเกษตร

ตัวชี้วัดที่ 2.1 ภาคเกษตรมีผลผลิตภาพการผลิตรวม เฉลี่ยร้อยละ 1.5 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.2 มีตลาดกลางสินค้าเกษตรภูมิภาคในภาคเหนือ 2 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2 แห่ง ภาคใต้ 2 แห่ง ภาคกลาง 1 แห่ง และภาคตะวันออก 1 แห่ง เมื่อสิ้นสุดแผน

เป้าหมายที่ 3 การเพิ่มศักยภาพและบทบาทของผู้ประกอบการเกษตรในฐานะหุ้นส่วนเศรษฐกิจของห่วงโซ่อุปทานที่ได้รับส่วนแบ่งประโยชน์อย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนสหกรณ์ภาคเกษตรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งสหกรณ์ เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 18 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนกลุ่มเกษตรกรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งกลุ่มเกษตรกร เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 6 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 3.3 จำนวนวิสาหกิจชุมชนในระดับดี ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งวิสาหกิจชุมชน เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 35 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 3.4 ผู้ประกอบการเกษตรเพิ่มขึ้นปีละ 4,000 ราย

หมวดหมู่ที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 การสร้างอุปสงค์ของรถยนต์ไฟฟ้าประเภทต่าง ๆ เพื่อการใช้ในประเทศและส่งออก

- ตัวชี้วัดที่ 1.1 ปริมาณการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ ซึ่งหมายถึงจำนวนจดทะเบียนรถยนต์ใหม่ ประกอบด้วย รถยนต์ประเภทยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ และยานยนต์ไฟฟ้าเซลล์เชื้อเพลิง) จำนวน 282,240 คัน คิดเป็นร้อยละ 26 ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.2 ปริมาณการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์) จำนวน 380,250 คัน คิดเป็นร้อยละ 17 ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.3 ปริมาณรถยนต์ที่ได้ปรับเปลี่ยนเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลง เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 40,000 คัน ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.4 อัตราการขยายตัวของมูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้า เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี หรือ อัตราการขยายตัวของมูลค่าส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้าของไทย เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี

เป้าหมายที่ 2 ผู้ประกอบการเดิมสามารถปรับตัวไปสู่การผลิตยานยนต์ไฟฟ้าและมีการลงทุนเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญภายในประเทศ

- ตัวชี้วัดที่ 2.1 อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยเป็นฐานการผลิตอันดับ 1 ในอาเซียน และอยู่อันดับ 1 ใน 10 ของโลก
- ตัวชี้วัดที่ 2.2 มูลค่าส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วนรวมไม่น้อยกว่า 130,000 ล้านบาท ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.3 จำนวนผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานของยานยนต์ไฟฟ้า เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 14 ราย และเกิดการลงทุนเทคโนโลยีสำคัญของยานยนต์ไฟฟ้าในประเทศไทย ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.4 สัดส่วนจำนวนผู้ประกอบการเดิมที่สามารถปรับเปลี่ยนธุรกิจไปสู่ธุรกิจใหม่ เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.5 จำนวนแรงงานเดิมที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้าและเข้ามาเป็นแรงงานในอุตสาหกรรมใหม่ เพิ่มขึ้น 5,000 คน ภายในปี 2570

เป้าหมายที่ 3 การสร้างความพร้อมของปัจจัยสนับสนุนอย่างเป็นระบบ

- ตัวชี้วัดที่ 3.1 มูลค่าการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ เพิ่มขึ้น ร้อยละ 20 ต่อปี
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 แรงงานที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้ามีจำนวนไม่น้อยกว่า 30,000 คน ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.3 จำนวนสถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ/หัวจ่ายชาร์จเร็ว เพิ่มขึ้น 5,000 หัวจ่าย ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.4 จำนวนมาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัยของชิ้นส่วนหลักทั้งหมดของยานยนต์ไฟฟ้า เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 15 ฉบับต่อปี
- ตัวชี้วัดที่ 3.5 มลพิษทางอากาศ (ฝุ่นละอองที่มีขนาดเล็กกว่า 2.5 ไมครอน) และปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคคมนาคมขนส่ง ลดลงร้อยละ 4 ต่อปี

หมวดหมู่ที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

- เป้าหมายที่ 1** ไทยมีศักยภาพในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจจากสินค้าและบริการสุขภาพ
- ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนมูลค่าเพิ่มสินค้าและบริการสุขภาพต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศอยู่ที่ร้อยละ 1.7
- เป้าหมายที่ 2** องค์ความรู้ด้านการแพทย์และสาธารณสุขมีศักยภาพเอื้อต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มในสินค้าและบริการทางสุขภาพ
- ตัวชี้วัดที่ 2.1 มูลค่าการนำเข้าครุภัณฑ์ทางการแพทย์ ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 (20,000 ล้านบาท) เมื่อสิ้นสุดแผน
- เป้าหมายที่ 3** ประชาชนไทยได้รับความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสุขภาพ
- ตัวชี้วัดที่ 3.1 สัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือนต่อค่าใช้จ่ายสุขภาพทั้งหมดไม่เกิน ร้อยละ 12
- เป้าหมายที่ 4** ระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสุขภาพมีความพร้อมรองรับภัยคุกคามสุขภาพ
- ตัวชี้วัดที่ 4.1 การประเมินผลสมรรถนะหลักในการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศทุกตัวชี้วัด มีค่าไม่ต่ำกว่า 4

หมวดหมู่ที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

- เป้าหมายที่ 1** ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนในภูมิภาค
- ตัวชี้วัดที่ 1.1 อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ (โดยสถาบันการจัดการนานาชาติ) มีอันดับดีขึ้น
- เป้าหมายที่ 2** ไทยเป็นห่วงโซ่อุปทานของภูมิภาค
- ตัวชี้วัดที่ 2.1
- (1) มูลค่าการลงทุนรวมในประเทศ ขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ต่อปี หรือ
 - (2) สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ เฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 27 ต่อปี
- ตัวชี้วัดที่ 2.2
- (1) มูลค่าการส่งออกของไทยกับประเทศทั่วโลก ขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ต่อปี หรือ
 - (2) สัดส่วนการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของไทยต่อการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของโลก เฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 1.5 ต่อปี
- เป้าหมายที่ 3** ไทยเป็นประตูและทางเชื่อมโครงข่ายคมนาคมและโลจิสติกส์ของภูมิภาค
- ตัวชี้วัดที่ 3.1 ดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศไทยอยู่ในอันดับไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 25 หรือคะแนนไม่ต่ำกว่า 3.60
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศน้อยกว่าร้อยละ 11

หมวดหมู่ที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

- เป้าหมายที่ 1** เศรษฐกิจดิจิทัลภายในประเทศมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30 ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.2 มีกระดานข้อมูลดิจิทัลของภาครัฐที่สามารถติดตามจำนวนธุรกรรมงานบริการของภาครัฐ ที่ปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลได้ภายในปี 2566 และงานบริการภาคประชาชนของภาครัฐ ต้องปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลทั้งหมด ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.3 มูลค่าของค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและพัฒนาด้านนวัตกรรม เพิ่มขึ้นเป็นอย่างน้อย ร้อยละ 5 ของปีฐาน ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.4 มีบริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงที่สามารถเข้าถึงและพร้อมใช้แก่ประชาชน โดยครอบคลุมพื้นที่ทุกหมู่บ้าน พื้นที่ชุมชน และสถานที่ท่องเที่ยว
- เป้าหมายที่ 2** การส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศเพิ่มขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัดส่วนการส่งออกในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศคิดเป็นร้อยละ 60 ของมูลค่าการส่งออกอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมด ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.2 มีบุคลากรที่มีทักษะด้าน “ผู้บูรณาการระบบอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ” เพื่อรองรับ การขยายตัวของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ จำนวน 400,000 รายภายในปี 2570
- เป้าหมายที่ 3** อุตสาหกรรมดิจิทัลและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศมีความเข้มแข็งขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกลงทุนในประเทศไทยอย่างน้อย 3 ราย ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยี เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 6,000 แห่ง ในปี 2570 โดย 1 ใน 3 เป็นผู้ประกอบการที่ย้ายมาจากต่างประเทศ
- ตัวชี้วัดที่ 3.3 มีแรงงานที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางดิจิทัล (ระดับ 4) ไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ของจำนวน ประชากรไทย ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.4 มีจุดเชื่อมต่อและแลกเปลี่ยนข้อมูลจราจรอินเทอร์เน็ตระหว่างประเทศที่ทำให้บริการ ดิจิทัลของไทยสามารถแข่งขันได้ ภายในปี 2570

หมวดหมู่ที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

- เป้าหมายที่ 1** **วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตและแข่งขันได้**
- ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม (มาตรา 33) ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 สัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนนิติบุคคลต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 สัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 5 ในปี 2570 รวมทั้งสัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนพาณิชย์ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 ในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.2 มูลค่าการระดมทุนผ่านตลาดทุน ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 12 ต่อปี และสัดส่วนการเข้าถึงสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อสินเชื่อรวม เพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.3 อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านกฎระเบียบทางการค้า ไม่เกินอันดับที่ 40 ในปี 2570 มีการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 จำนวนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 2 ฉบับต่อปี และมีสัดส่วนของจำนวนเรื่องร้องเรียนที่พิจารณาแล้วเสร็จ ต่อจำนวนเรื่องร้องเรียนรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 80 - 90 ต่อปี
- ตัวชี้วัดที่ 1.4 ระบบฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่รัฐบาลและผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้ได้เป็นปัจจุบันและทั่วถึง
- เป้าหมายที่ 2** **วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีศักยภาพสูงในการดำเนินธุรกิจ สามารถยกระดับและปรับตัวเข้าสู่การแข่งขันใหม่**
- ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และสัดส่วนมูลค่าการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อการส่งออกทั้งประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 ในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.2 สัดส่วนมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของประเทศ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 จากปีฐาน (ปี 2565)
- ตัวชี้วัดที่ 2.3 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นผู้ส่งออกรายใหม่ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 2,000 รายต่อปี
- ตัวชี้วัดที่ 2.4 ส่วนแบ่งตลาดภายในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 25 ในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 2.5 มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของภาครัฐ ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ต่อปี
- ตัวชี้วัดที่ 2.6 มูลค่าการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ต่อปี

- เป้าหมายที่ 3** วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงและได้รับการส่งเสริมอย่างมีประสิทธิภาพ
จากภาครัฐ
- ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนสตาร์ทอัพ ซีรีส์ซีขึ้นไป เพิ่มขึ้นเป็น 20 ราย ในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนการจดทะเบียนวิสาหกิจเพื่อสังคม เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ต่อปี

หมวดหมู่ที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

- เป้าหมายที่ 1** การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคและการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษขยายตัวเพิ่มขึ้น
- ตัวชี้วัดที่ 1.1 อัตราการเติบโตของรายได้ต่อประชากรในภาค เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าอัตราการเติบโตของรายได้ต่อประชากรของประเทศ
- ตัวชี้วัดที่ 1.2 มูลค่าการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ เพิ่มขึ้นตามเป้าหมายในแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นที่ 9 เขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก มีมูลค่าการลงทุนรวม 500,000 ล้านบาท พื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคใต้มีมูลค่าการลงทุนรวม 100,000 ล้านบาท และเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนมีมูลค่าการลงทุนรวม 10,000 ล้านบาท

- เป้าหมายที่ 2** ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาคลดลง
- ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาค ต่ำกว่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของประเทศ
- ตัวชี้วัดที่ 2.2 สัดส่วนผู้มีงานทำในแต่ละภาค เพิ่มขึ้นสูงกว่าสัดส่วนผู้มีงานทำของภาคในปี 2563 ยกเว้นกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนผู้มีงานทำ ไม่เกินร้อยละ 13 ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด

- เป้าหมายที่ 3** การพัฒนาเมืองให้มีความน่าอยู่อย่างยั่งยืน มีความพร้อมในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างทั่วถึง
- ตัวชี้วัดที่ 3.1 เมืองอัจฉริยะมีจำนวนรวมทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่า 105 พื้นที่ ภายในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 3.2 เมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนมีจำนวนมากขึ้น

หมวดหมู่ที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

- เป้าหมายที่ 1** การเพิ่มมูลค่าจากเศรษฐกิจหมุนเวียน และการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ
- ตัวชี้วัดที่ 1.1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้วยเศรษฐกิจหมุนเวียนเพิ่มขึ้น สามารถสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.2 การบริโภควัสดุในประเทศมีปริมาณลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ในปี 2570
- ตัวชี้วัดที่ 1.3 ดัชนีการหมุนเวียนวัสดุสำหรับผลิตภัณฑ์เป้าหมาย (พลาสติก วัสดุก่อสร้าง เกษตร-อาหาร) เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในปี 2570

เป้าหมายที่ 2 การอนุรักษ์ พื้นฟูและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน
ตัวชี้วัดที่ 2.1 คะแนนดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อมดีขึ้น ดิตอันดับ 1 ใน 3 ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีคะแนนไม่น้อยกว่า 55 คะแนน ในปี 2570
ตัวชี้วัดที่ 2.2 พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น โดยเป็นป่าไม้ธรรมชาติ ร้อยละ 33 และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อการใช้ประโยชน์ ร้อยละ 12 ของพื้นที่ประเทศ ภายในปี 2570

เป้าหมายที่ 3 การสร้างสังคมคาร์บอนต่ำและยั่งยืน
ตัวชี้วัดที่ 3.1 สัดส่วนของการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเพิ่มขึ้น มีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 24 ภายในปี 2570
ตัวชี้วัดที่ 3.2 การนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่เพิ่มขึ้น โดยมีอัตราการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ของประเทศ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40 ของปริมาณขยะที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ ภายในปี 2570
ตัวชี้วัดที่ 3.3 ปริมาณขยะต่อหัว ในปี 2570 ลดลงจากปี 2560 ร้อยละ 10

หมวดหมู่ที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 การบริการภาครัฐ มีคุณภาพ เข้าถึงได้
ตัวชี้วัดที่ 1.1 ความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90

เป้าหมายที่ 2 ภาครัฐที่มีขีดสมรรถนะสูง คล่องตัว
ตัวชี้วัดที่ 2.1 ผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ในองค์ประกอบดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีทุนมนุษย์ และดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ ไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 40 ของโลก และมีคะแนนไม่ต่ำกว่า 0.82

2.2.3 นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. 2566 - 2570)

1) นโยบายและแผนความมั่นคงที่ 5 การป้องกันและแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้

1.1) แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ รองรับนโยบายที่แผนปฏิบัติราชการมีความสอดคล้องด้านการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ โดยส่งเสริมผู้ประกอบการครบวงจร ตั้งแต่การเสริมสร้างความรู้และทักษะในการดำเนินธุรกิจให้แก่ผู้ประกอบการใหม่ ควบคู่กับการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการประกอบธุรกิจ โดยการให้ความช่วยเหลือ SMEs และวิสาหกิจชุมชนผ่านศูนย์ปฏิรูปอุตสาหกรรม 4.0 และการให้บริการปรึกษาแนะนำผ่านศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือ SMEs

1.2) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ จังหวัดชายแดนภาคใต้มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น

1.3) ตัวชี้วัด สถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค (Gross Regional Product: GRP) ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เพิ่มขึ้นทุกปี

1.4) กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 2 การยกระดับการพัฒนาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและบริบทของพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 ยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตและความต้องการของประชาชน และความเหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่ โดยพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานสำคัญ ให้ครอบคลุมการสร้างโอกาสการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่อาศัยการนำความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมมายกระดับสินค้าและวัตถุดิบในพื้นที่ การส่งเสริมการเชื่อมโยงเครือข่ายกลุ่มธุรกิจให้เกื้อหนุนซึ่งกันและกัน การสนับสนุนการค้าชายแดนและการลงทุนขนาดใหญ่ รวมทั้งการหนุนเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่โดยเฉพาะธุรกิจฮาลาล การประมง และปศุสัตว์

2) นโยบายและแผนความมั่นคงที่ 9 การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

2.1) แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ รองรับนโยบายที่แผนปฏิบัติราชการมีความสอดคล้องด้านการสนับสนุนการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและการจัดการขยะและมลพิษอย่างยั่งยืน ลดการปลดปล่อยมลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อบูรณาการลดความสูญเสียและความเสียหายที่เกิดจากสาธารณภัยจากการกระทำของธรรมชาติและมนุษย์

2.2) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ การยกระดับการจัดการความเสี่ยงสาธารณภัยที่สำคัญอันเกิดจากภัยธรรมชาติ และภัยที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ที่เกิดขึ้น และ/หรือ เป็นภัยซ้ำซ้อน (Compound Hazards) ไปสู่มาตรฐานตามหลักสากล

2.3) ตัวชี้วัด จำนวนผู้ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ (อุทกภัย วาตภัย ภัยแล้ง) ต่อประชากร 100,000 คน ลดลงเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยย้อนหลัง 5 ปี

2.4) กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1 การลดความเสี่ยงจากสาธารณภัยให้มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 พัฒนามาตรการลดความเสี่ยงจากสาธารณภัยที่เกิดขึ้น และป้องกันความเสี่ยงใหม่ให้มีประสิทธิภาพ รวมถึงภัยซ้ำซ้อน โดยเฉพาะอุทกภัย วาตภัย น้ำป่าไหลหลากและดินโคลนถล่ม สึนามิ และอัคคีภัย หรือเหตุอื่นใดซึ่งก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายของประชาชน หรือความเสียหายแก่ทรัพย์สินของประชาชน หรือของรัฐ อาทิ ภัยจากสารเคมีรั่วไหล และปัญหาน้ำมันรั่วไหลในทะเล

กลยุทธ์ที่ 2 การจัดการสาธารณภัยให้มีมาตรฐานตามหลักสากล

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.5 เสริมสร้างระบบการบริหารจัดการเกี่ยวกับการบรรเทาทุกข์และการช่วยเหลือผู้ประสบภัยได้อย่างรวดเร็ว ทัวถึง และเป็นธรรม

3) นโยบายและแผนความมั่นคงที่ 14 การพัฒนาศักยภาพการเตรียมพร้อมแห่งชาติ และการบริหารจัดการวิกฤตการณ์ระดับชาติ

3.1) แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ รองรับนโยบายที่แผนปฏิบัติราชการมีความสอดคล้องด้านการสร้างความเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ กระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามาเป็นกำลังของการพัฒนาประเทศในทุกระดับ เพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเอง และการจัดการตนเองเพื่อสร้างสังคมคุณภาพ

3.2) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ การพัฒนาศักยภาพการเตรียมพร้อมสำหรับการระดมทรัพยากรที่จำเป็นเพื่อใช้ในการกรณีที่ประเทศเผชิญกับภัยคุกคามหรือวิกฤตการณ์ระดับชาติ

3.3) ตัวชี้วัด การพัฒนาศักยภาพของกลไกการบริหารจัดการ และความพร้อมของทรัพยากรที่จำเป็นเพื่อใช้สำหรับการระดมทรัพยากรในกรณีที่ประเทศเผชิญกับภัยคุกคามหรือวิกฤตการณ์ระดับชาติร้อยละ 85 ภายในปี 2570

3.4) กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1 การเสริมสร้างศักยภาพการเตรียมพร้อมเพื่อรองรับภัยคุกคาม และวิกฤตการณ์ระดับชาติ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 จัดทำ ทบทวน และปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และประกาศ ที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการในด้านที่มีความจำเป็นเร่งด่วน เพื่อให้เอื้อต่อการบริหารจัดการเมื่อประเทศเผชิญกับปัญหา ภัยคุกคาม หรือเข้าสู่ภาวะวิกฤตระดับชาติ

2.2.4 นโยบายรัฐบาล

นโยบายรัฐบาลนายเศรษฐา ทวีสิน นายกรัฐมนตรี ที่แถลงต่อสภาเมื่อวันที่ 12 กันยายน 2566 เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม ดังนี้

1. การแก้ปัญหาทั้งในภาคเกษตรกร ธุรกิจ รวมถึงมาตรการช่วยประคองภาระหนี้สินและต้นทุนทางการเงินสำหรับภาคประชาชนที่ครอบคลุมถึงผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ได้รับผลกระทบจากโควิด-19

2. การส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ อาทิ การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล อุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง อุตสาหกรรมสีเขียว และอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ รวมทั้งการวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในประเทศ เพื่อให้เป็นเครื่องยนต์ใหม่ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ และยกระดับศักยภาพการแข่งขันของประเทศ รวมไปถึงการพัฒนาต่อยอดเขตเศรษฐกิจพิเศษ และระเบียงเศรษฐกิจทั้ง 4 ภาค ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ตลอดจนการพัฒนาพื้นที่และเมืองให้เป็นไปตามผังเมืองที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน เพื่อให้เกิดการกระจายความเจริญและกิจกรรมทางเศรษฐกิจไปสู่ภูมิภาค

3. ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ในประเทศ รัฐบาลจะจัดทำ Matching Fund ซึ่งเป็นการลงทุนร่วมกันระหว่างรัฐบาลและเอกชน เพื่อลงทุนพัฒนา Start-up ที่มีศักยภาพ ให้เติบโตและแข่งขันได้ในระดับโลก สร้างความแข็งแกร่งของธุรกิจใหม่ และรัฐบาลจะสนับสนุนตลาดทุนเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่การลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ

4. ลดความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย การส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีสำหรับทุกคน สร้างการแข่งขันที่เป็นธรรม ควบคู่กับการสร้างสันติภาพและการปกป้องสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ รัฐบาลจะสานต่อนโยบาย Carbon Neutrality เพื่อให้ประเทศไทยเป็นผู้นำของอาเซียน ในด้านการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สู่ชั้นบรรยากาศ การพัฒนา

ที่ยั่งยืนจะเปิดประตูบานใหญ่สู่การค้าโลก ซึ่งเป็นโอกาสสำคัญของประเทศไทยและสร้างข้อได้เปรียบให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการในประเทศ ทำให้รัฐบาลสามารถเจรจาการค้าระหว่างประเทศภายใต้กฎกติกาใหม่ที่มีความสำคัญต่อการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และรัฐบาลจะใช้การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นพลังสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งในภาคการผลิต ภาคบริการ และภาคการเงิน

5. ดูแลรักษาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของประเทศซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาประเทศและส่งผลต่อสุขภาพของประชาชน ส่งเสริมและเร่งฟื้นฟูความสมบูรณ์ของดินและน้ำคืนสู่ธรรมชาติ รักษาความสมดุลของระบบนิเวศและอนุรักษ์ความหลากหลายพันธุ์สัตว์ป่า แก้ไขปัญหาความเสื่อมโทรมและมลภาวะเพื่อคืนสิ่งแวดล้อมที่ดีให้แก่คนไทย พร้อมทั้งวางแผนรับมือและป้องกันวิกฤตด้านสิ่งแวดล้อมที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต แก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็นวาระแห่งชาติ โดยเฉพาะเรื่องฝุ่นควัน PM2.5 ที่ทวีความรุนแรงขึ้นทุกปี และส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนทุกคน ด้วยการสร้างแรงจูงใจทางเศรษฐกิจทั้งทางบวกและทางลบในภาคเกษตรกรรม ใช้ข้อมูลจากดาวเทียมเพื่อประเมินผลและติดตามการบังคับใช้กฎหมาย รวมถึงการสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

2.2.5 นโยบายปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

นโยบายกระทรวงอุตสาหกรรม ปี 2566 ของนายณัฐพล รังสิตพล ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ในปี พ.ศ. 2566 ถือได้ว่าเป็นอีกปีหนึ่งที่มีความท้าทายต่อภาคธุรกิจและการบริหารอุตสาหกรรม เนื่องจากช่วง 3 ปีที่ผ่านมา จากผลกระทบของสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด -19 ซึ่งปีหน้านี้มีการคาดการณ์ว่าสถานการณ์ด้านเศรษฐกิจจะเริ่มฟื้นตัวดีขึ้นจากการเปิดประเทศของทั่วโลก โดยจะส่งผลกระทบต่อกลับมาของภาคการท่องเที่ยว การใช้จ่ายใช้สอยภายในประเทศ และคำสั่งซื้อที่เริ่มเข้ามาจากต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม แนวโน้มปัญหาเศรษฐกิจทั่วโลกในจังหวะนี้มีความเปราะบางเป็นอย่างยิ่งเมื่อเทียบกับหลายปีที่ผ่านมาจากภาระหนี้สาธารณะของทั่วโลกที่สูงขึ้นโดยเฉลี่ยเกือบร้อยละ 100 และผลกระทบซ้ำเติมจากสถานการณ์ด้านต้นทุนที่สูงขึ้นเนื่องจากภาวะเงินเฟ้อระดับโลก เช่น น้ำมัน ปุ๋ย และอาหารสัตว์ ที่มีราคาแพง ซึ่งปัจจัยดังกล่าวต่างกดดันต่อสถานการณ์เศรษฐกิจของไทย และการบริหารอุตสาหกรรมของกระทรวงอุตสาหกรรม ในระยะต่อจากนี้ ในขณะที่ยังคงมีความจำเป็นเร่งด่วนในการแก้ไขปัญหาเดิมที่แฝงอยู่กับการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทย ทั้งปัญหาด้านโครงสร้างของอุตสาหกรรมของประเทศที่เริ่มแข่งขันได้ยากและไม่ดึงดูดการลงทุนใหม่ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและข้อร้องเรียน ไปจนถึงปัญหาด้านภาพลักษณ์ที่ไม่ดีของภาคอุตสาหกรรมต่อประชาชน ซึ่งเป็นประเด็นที่จำเป็นต้องขับเคลื่อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเร่งด่วนและมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปสู่ “อุตสาหกรรมดี อยู่คู่กับชุมชนอย่างยั่งยืน” โดย “ปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมเข้าสู่วิถีใหม่” ตัดปึกภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรม เทคโนโลยี และข้อตกลง/กติกาใหม่ของโลก พร้อมกับการผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์ของ “ชุมชนรักโรงงาน โรงงานรักชุมชน และสร้างการกระจายรายได้สู่ชุมชน” เพื่อให้อุตสาหกรรมอยู่คู่กับสังคม/ชุมชนอย่างเป็นมิตรและยกระดับเศรษฐกิจฐานรากให้เติบโตอย่างยั่งยืน

ดังนั้น ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 กระทรวงอุตสาหกรรมจะเร่งเดินหน้าปรับแนวคิดและการทำงานให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใส ตอบสนอง และเป็นมืออาชีพ เพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับภาคอุตสาหกรรมไทย ภายใต้การกำหนดนโยบาย การปฏิบัติงาน และการจัดทำคำของบประมาณในปีงบประมาณ พ.ศ. 2567 ที่สอดคล้องกับเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ประเด็นแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ นโยบายโมเดลเศรษฐกิจใหม่ BCG (BCG Economy) แผนแม่บทเฉพาะกิจ นโยบายที่สำคัญของรัฐบาล และผลสัมฤทธิ์ของกระทรวงอุตสาหกรรมที่กำหนดไว้ ด้วยกรอบความคิดและทิศทางการทำงาน “MIND กล่าวคือ การปรับอุตสาหกรรมเข้าสู่วิถีใหม่ โดยให้ความสำคัญในการยกระดับทุกองค์ประกอบของภาคอุตสาหกรรม ควบคู่กับการสร้างความเข้มแข็งและกระจายรายได้สู่ชุมชน

ด้วย ‘หัวใจ’ และ ‘ใจ’ ของคนกระทรวงอุตสาหกรรม” โดยกำหนดภารกิจพลิกฟื้นกระทรวง เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างสมดุลและยั่งยืน ด้วยความมุ่งมั่นและเข้มแข็ง ไปพร้อมกันทั้งกระทรวงฯ ดังนี้

การสร้างภาพลักษณ์และคุณค่าใหม่ : “อุตสาหกรรม” ต้องมีภาพที่ดี

สร้างความเชื่อมั่นและภาพลักษณ์ที่ดีของกระทรวงอุตสาหกรรม ด้วยการผลักดันคุณค่าใหม่จากภายในสู่การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีสู่ภายนอก โดยสร้างคุณค่าใหม่ รับผิดชอบต่อ วิธีคิด และวิธีการทำงานด้วยพลังของคนอุตสาหกรรมสู่การตั้งมั่น (Commitment) ในหลักการของ “อุตสาหกรรมดี ชุมชนดี หน่วยงานดี” ซึ่งเป็นความมุ่งมั่นในการสร้างวิถ่อุตสาหกรรมที่อยู่เคียงข้างชุมชนอย่างยั่งยืน ด้วยการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส ตอบสนอง และเป็นมืออาชีพ รวมทั้งเสริมสร้างและสื่อสารภาพลักษณ์ที่ดีของ อก. ภายใต้ร่มของ “อุตสาหกรรมรวมใจ” และร่วมด้วยช่วยกันสร้างทัศนคติและประสบการณ์ที่ดีของประชาชน และสถานประกอบการที่มีต่ออุตสาหกรรมและกระทรวงอุตสาหกรรม ให้มีความน่าเชื่อถือ น่าไว้วางใจ และนั่งเข้าไปอยู่ในหัวใจมากยิ่งขึ้น ด้วยความตั้งใจดี การทำงานดี กำลังคนดี และนวัตกรรมที่ดี ของเหล่าคนกระทรวงอุตสาหกรรม ตลอดจนผลักดันการปรับปรุงระบบและโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการทำงานภายใต้คุณค่าใหม่ โดยเฉพาะการปรับปรุงการบริหารและการให้บริการอุตสาหกรรมสู่ดิจิทัลอย่างเต็มรูปแบบ ด้วยการบริหารราชการอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงการปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบที่สนับสนุนให้เกิดการป้องกัน การแก้ไขปัญหา และส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างก้าวหน้า

การปรับเปลี่ยนสู่อุตสาหกรรมวิถใหม่: มุ่งสู่ความสำเร็จ 4 มิติและให้รางวัลกับคนทำดี

ออกแบบและขับเคลื่อนนโยบาย มาตรการ กลไก และการปฏิบัติการให้มุ่งสู่การพัฒนาและปรับเปลี่ยนการประกอบการอุตสาหกรรมสู่วิถใหม่ 4 มิติ ประกอบด้วย ความสำเร็จทางธุรกิจ ชุมชน/สังคม สิ่งแวดล้อม และกระจายรายได้ เพื่อการสร้างการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างรอบด้านที่มุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมสู่ S-Curve การผลิตสมัยใหม่ และโมเดลธุรกิจรูปแบบใหม่ การเสริมสร้างอุตสาหกรรมที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมภายใต้แนวคิด BCG ตลอดจนการส่งเสริมให้ชุมชน/สังคมมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นจากอยู่ร่วมกับภาคอุตสาหกรรม ดังนี้

มิติที่ 1 ความสำเร็จทางธุรกิจ มุ่งเน้นเปลี่ยนผ่านสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจ การปรับเปลี่ยนธุรกิจและอุตสาหกรรมไปสู่อุตสาหกรรมศักยภาพ หรือ S-Curve รวมถึงธุรกิจและการผลิตรูปแบบใหม่ โดยให้ความสำคัญเพิ่มขึ้นกับการพัฒนากลุ่มอุตสาหกรรมที่เป็นรากฐานความแข็งแกร่งของประเทศและมีศักยภาพที่จะไปต่อได้ในอนาคต เช่น เกษตรอุตสาหกรรม เทคโนโลยีชีวภาพ ยานยนต์แห่งอนาคต และ Soft-power ให้เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของภาคอุตสาหกรรมไทย พร้อมมุ่งเน้นกระบวนการเปลี่ยนผ่านกลุ่มอุตสาหกรรมเดิมสู่อุตสาหกรรมศักยภาพ ร่วมกับการส่งเสริมการยกระดับอุตสาหกรรมสู่เทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่ และการปรับเปลี่ยนโมเดลธุรกิจที่เหมาะสมกับรูปแบบธุรกิจในอนาคต เพื่อให้อุตสาหกรรมของไทยก้าวทันกับการเปลี่ยนสู่อุตสาหกรรมใหม่ และ Industry 4.0 การพลิกโฉมอุตสาหกรรมสู่บริการวิวัฒน์ (Servitization) การแข่งขันด้านประสิทธิภาพและต้นทุน รวมถึงการลดผลกระทบจากปัญหาการขาดแคลนแรงงานในภาคอุตสาหกรรมและการก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของไทย

มิติที่ 2 ความอยู่ดีกับสังคมโดยรวม โดยรอบโรงงานอุตสาหกรรมพัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการดูแลสังคม โดยส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างชุมชน สังคม และสถานประกอบการ/โรงงานในพื้นที่ สู่การอยู่ร่วมกันอย่างรับผิดชอบและเป็นมิตร โดยผลักดันความร่วมมือในการเฝ้าระวังการประกอบกิจการของโรงงานร่วมกันป้องกันความเสี่ยงจากการประกอบการ สร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในยามปกติและยามวิกฤต จัดการความเสี่ยงและบริหารความขัดแย้ง รวมถึงแจ้งเหตุและร่วมกันจัดการสถานการณ์ในชุมชนเมื่อเกิดเหตุที่ไม่พึงประสงค์เพื่อกระตุ้นให้เกิดการประกอบกิจการที่ดี มีความรับผิดชอบต่อ ปลอดภัย และเป็นไปตามกฎหมาย ร่วมกับการสร้างความมั่นใจแก่ประชาชน/ชุมชนโดยรอบโรงงาน เพื่อให้อุตสาหกรรมอยู่คู่กับสังคมอย่างยั่งยืนและเป็นมิตร

มิติที่ 3 ความลงตัวกับกติกาสากล การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมที่ตอบโจทย์ไทยและประชาคมโลก ผลักดันปฏิบัติการด้านสิ่งแวดล้อม ด้วยกลไกการกำกับดูแลที่ทรงประสิทธิภาพ และการส่งเสริมยกระดับสถานประกอบการหรือโรงงานด้วยแนวคิด BCG ที่สัมผัสได้ ดำเนินการการกำกับ ควบคุม และดูแลด้านสิ่งแวดล้อมตามกฎหมาย อย่างเข้มงวด สร้างกลไกและวิธีการการแก้ไขปัญหาสถานการณ์วิกฤตที่เกิดจากการประกอบการอุตสาหกรรมได้อย่างรวดเร็ว และทันทั่วถึง ลดข้อร้องเรียนให้น้อยลง ร่วมกับการดำเนินการส่งเสริมเพื่อยกระดับสถานประกอบการสู่วิถีใหม่ที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมตามแนวทาง BCG ที่สัมผัสได้โดยสะท้อนถึงการลดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมต่อสังคมและการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก (CO₂ Emission) หรือคาร์บอนฟุตพริ้นท์ ที่ควบคู่กับคุณค่าทางธุรกิจและผลผลิตภาพการผลิต การพัฒนานิคมอุตสาหกรรมสีเขียว/เมืองอุตสาหกรรมสีเขียวที่เทียบเคียงได้กับระดับสากล เปลี่ยนต้นทุนของสถานประกอบการให้กลับมาเป็นรายได้ เปลี่ยนคุณค่าของการประกอบการเพื่อสิ่งแวดล้อมให้เป็นมูลค่าเพิ่ม รวมถึงตอบสนองต่อความมุ่งมั่นในของโลกและของไทยในการก้าวไปสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality) ในปี ค.ศ. 2050 และการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero Emissions) ภายในปี ค.ศ. 2065 อย่างเป็นรูปธรรม ทั้งนี้ เพื่อให้สถานประกอบการและโรงงานมีการประกอบกิจการที่ดี ปฏิบัติตามกฎหมาย เพิ่มโอกาสทางธุรกิจจากการปฏิบัติการด้านสิ่งแวดล้อม และอยู่ร่วมกับสังคม/ชุมชนโดยรอบได้อย่างยั่งยืน ไปจนถึงเป็นส่วนสำคัญในการลดหรือจัดการปัญหามลพิษ อาทิ PM2.5 การปล่อยก๊าซเรือนกระจก น้ำเสีย และขยะ/กากอุตสาหกรรม ที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชนและสังคมโดยรวม

มิติที่ 4 การกระจายรายได้สู่ชุมชนที่ตั้ง การกระจายรายได้ให้กับประชาชนและมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มุ่งเน้นการพัฒนาระดับคุณภาพชีวิตของชุมชน และส่งเสริมเศรษฐกิจฐานรากอย่างเป็นระบบ เพื่อรักษาวิถีชีวิต สร้างประโยชน์พัฒนาชุมชนรอบอุตสาหกรรม และต่อยอดอาชีพดีพร้อม ด้วยการดำเนินการ “การสร้างงาน สร้างอาชีพ” ต่อยอดการพัฒนาผู้เข้าร่วมโครงการอาชีพดีพร้อม หรือโครงการ/กิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งต่อผู้เข้าร่วมที่มีศักยภาพสู่การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับศักยภาพสู่การพัฒนาธุรกิจและวิสาหกิจอย่างเป็นระบบ พร้อมสนับสนุนให้คนรุ่นใหม่ต่อยอดอาชีพดั้งเดิมของครอบครัว หรืออัตลักษณ์ของชุมชนสู่ความยั่งยืนทางธุรกิจและการจัดการด้านการเงินส่วนบุคคล (Financial Literacy) “การริเริ่มกิจกรรมเชิงรุกเพื่อส่งเสริมให้สถานประกอบการ โรงงาน หรือธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise: SE) เข้าไปทำงานร่วมกับชุมชนและเครือข่าย” เพื่อดำเนินการพัฒนาเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคม และการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับประชาชนและชุมชนในพื้นที่อย่างจริงจัง หรือส่งเสริม/พัฒนาชุมชนหรือวิสาหกิจชุมชนให้เป็นเครือข่ายการผลิตในห่วงโซ่อุปทานของกิจการที่มีศักยภาพ พร้อมกับ “การผสมผสานความร่วมมือกับองค์กรธุรกิจที่มีศักยภาพ” จับคู่องค์กรธุรกิจที่มีศักยภาพกับผู้ประกอบการหรือวิสาหกิจชุมชนที่มีเจตนารมณ์เดียวกันในการช่วยเหลือชุมชนและสังคมควบคู่กับการให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อม ในการร่วมกันสนับสนุนเงินทุนและการดำเนินกิจกรรมพัฒนาชุมชนหรือวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ให้ประสบผลสำเร็จด้วยการทำงานที่ดีด้วย ‘หัว’ และ ‘ใจ’ ของคนกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมจะผลักดันนโยบายและการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องด้วยมาตรการ กลไก กฎหมาย/กฎระเบียบ หรือเครื่องมือต่าง ๆ ภายใต้การบริหารของกระทรวงอุตสาหกรรมอย่างรอบด้านและบูรณาการ ตั้งแต่การส่งเสริมพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การกำกับดูแลการประกอบการให้เป็นไปตามกฎหมาย กลไกของมาตรฐาน และรางวัลที่กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาต่อยอด กองทุนและเงินทุน สิทธิประโยชน์สำหรับผู้ประกอบกิจการอุตสาหกรรมอย่างรับผิดชอบ รวมถึงการเชื่อมโยงเครือข่ายสถานประกอบการและการบูรณาการการทำงานของกระทรวงอุตสาหกรรมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อผลักดันการขับเคลื่อน กำกับดูแล และส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้มีการปรับตัวเข้าสู่วิถีใหม่อย่างเต็มประสิทธิภาพ

2.3 แผนระดับที่ 3 ที่เกี่ยวข้อง

1. แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2562 - 2570) โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
2. มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพของไทย ปี พ.ศ. 2561 - 2570 โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
3. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการแร่ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) และแผนแม่บทการบริหารจัดการแร่ พ.ศ. 2560 - 2564 (ฉบับปรับปรุง) โดย คณะกรรมการนโยบายบริหารจัดการแร่แห่งชาติ (คนร.)
4. แผนปฏิบัติการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศปี พ.ศ. 2564 - 2573 สาขากระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์ รวมถึงน้ำเสียอุตสาหกรรม โดย กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
5. มาตรการสนับสนุนการผลิตรถยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าในประเทศไทย โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
6. มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
7. แผนปฏิบัติการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไทยด้วยโมเดลเศรษฐกิจ BCG พ.ศ. 2564 - 2570 โดย กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม
8. (ร่าง) แผนปฏิบัติการด้านสมุนไพรแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566 - 2570 โดยกรมการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก

ส่วนที่ 03

ความสอดคล้องกับเป้าหมาย
การพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs)
แห่งสหประชาชาติ

ความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แห่งสหประชาชาติ

(1) เป้าหมายที่ (Goal)

เป้าหมายที่ 9 สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่มีความยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืน และส่งเสริมนวัตกรรม

(2) เป้าหมายย่อย (Target)

9.2 ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืน และภายในปี พ.ศ. 2573 ให้เพิ่มส่วนแบ่งของภาคอุตสาหกรรมในการจ้างงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ โดยให้เป็นไปตามบริบทของประเทศ และให้เพิ่มส่วนแบ่งขึ้นเป็น 2 เท่า ในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด

9.4 ยกระดับโครงสร้างพื้นฐานและปรับปรุงอุตสาหกรรมเพื่อให้เกิดความยั่งยืน โดยเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรและการใช้เทคโนโลยีและกระบวนการทางอุตสาหกรรมที่สะอาดและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยทุกประเทศดำเนินการตามขีดความสามารถของแต่ละประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2573

กระทรวงอุตสาหกรรมมุ่งเน้นการสนับสนุน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคุณภาพของประเทศที่จะส่งผลต่อการขยายตัวผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรม และผลผลิตการผลิตของภาคอุตสาหกรรมด้านอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ที่มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มศักยภาพและเน้นสร้างความเข้มแข็งจากภายใน ลดความเหลื่อมล้ำ นำประเทศหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง ด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยใช้วิทยาศาสตร์และนวัตกรรม รวมถึงนโยบาย 10 อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพที่จะเป็นปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจ (New Growth Engine) ของประเทศ โดยการส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการนำระบบอัตโนมัติหรือหุ่นยนต์มาใช้ในการประกอบการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมอาหารแห่งอนาคต อุตสาหกรรมยานยนต์ และเครื่องมือแพทย์ รวมทั้งการส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมดังกล่าว

A man wearing a white turban and a purple traditional Thai garment with red and white embroidery is sitting and spinning cotton on a traditional wooden spinning wheel. The background features several large, round, woven baskets hanging from the ceiling. The scene is set outdoors, with greenery visible in the background.

ส่วนที่ 04

สาระสำคัญแผนปฏิบัติการรายปี
(พ.ศ. 2567) ของสำนักงานปลัด
กระทรวงอุตสาหกรรม

สาระสำคัญแผนปฏิบัติการราชการรายปี (พ.ศ. 2567) ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

4.1 ภาพรวม

4.1.1 วิสัยทัศน์ของส่วนราชการ

“ผลักดันการปฏิรูปอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน”

4.1.2 พันธกิจของส่วนราชการ

- 1) กำหนด ขับเคลื่อนนโยบายและแผนปฏิบัติการกระทรวง เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรมยุคใหม่
- 2) ส่งเสริม พัฒนา กำกับ ดูแลอุตสาหกรรมในพื้นที่ให้เติบโตอย่างยั่งยืน
- 3) สนับสนุนปัจจัยเอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม
- 4) พัฒนาระบบบริหารจัดการและการให้บริการของกระทรวงให้มีประสิทธิภาพ

4.2.1 แผนปฏิบัติการราชการ เรื่อง การผลักดันนโยบายและแผนให้เกิดผลสัมฤทธิ์

1) เป้าหมาย

- 1.1) นโยบายและแผนระดับต่าง ๆ สามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลสัมฤทธิ์
- 1.2) การติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ

2) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ข้อมูลปีฐาน	ค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด	หน่วยงาน
1. ร้อยละของความสำเร็จของการดำเนินงานโครงการที่ได้รับจัดสรรงบประมาณตามนโยบายและแผนปฏิบัติการ	ร้อยละ	-	85	ทุกหน่วยงาน
2. ร้อยละของความสำเร็จของการดำเนินงานสนับสนุนความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมทั้งในและต่างประเทศ	ร้อยละ	-	70	กยผ.
3. ระดับความสำเร็จในการติดตามและประเมินผลการขับเคลื่อนนโยบายและมาตรการ	ระดับ	-	5	กตร./กยผ.

3) แนวทางการพัฒนา

- 3.1) ขับเคลื่อนกลไกในการผลักดันนโยบายของกระทรวงไปสู่การปฏิบัติ
- 3.2) สร้างการมีส่วนร่วมเพื่อบูรณาการนโยบายและแผนระดับต่าง ๆ ภายในกระทรวง และสนับสนุนความร่วมมือด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม
- 3.3) ติดตามและประเมินผลการขับเคลื่อนนโยบายเพื่อนำไปสู่การต่อยอด ปรับปรุง หรือพัฒนาแนวทางเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงให้ทันต่อสถานการณ์

4) แผนงาน/โครงการสำคัญ

- 4.1) แผนงาน ผลักดันนโยบายและแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ
- 4.2) แผนงาน การติดตามประเมินผลการดำเนินงานในเชิงยุทธศาสตร์

4.2.2 แผนปฏิบัติการ เรื่อง การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค อย่างยั่งยืนคู่ชุมชน

1) เป้าหมาย

- 1.1) พัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคให้มีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น
- 1.2) ลดข้อจำกัด อุปสรรค และพัฒนาปัจจัยสนับสนุนในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม

2) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ข้อมูลปีฐาน	ค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด	หน่วยงาน
1. ร้อยละของมูลค่าการลงทุนของโรงงานภาคอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคที่เพิ่มขึ้นเฉลี่ยเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า	ร้อยละ	1.56 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 62 และ 64)	5	สอจ.
2. วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชนในส่วนภูมิภาคที่ได้รับการพัฒนาให้มีศักยภาพสามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจไม่น้อยกว่า	ล้านบาท	-	400	สอจ./กตร./ กยผ./สอป.
3. จำนวน กฎหมาย กฎ หรือระเบียบ ที่ได้รับการปรับปรุง แก้ไข เพื่อลดปัญหาอุปสรรค หรือส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรม	เรื่อง	-	3	กม.
4. ร้อยละของยอดวงเงินอนุมัติสินเชื่อที่กองทุนพัฒนาเอสเอ็มอีตามแนวประชารัฐอนุมัติให้กับผู้ขอกู้	ร้อยละ	-	85	สอป.
5. จำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับบริการด้านส่งเสริมอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค	ราย	56,361 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 63 และ 64)	53,700	สอจ./กตร.
6. ร้อยละของจำนวนสถานประกอบการที่เข้าสู่ระบบอุตสาหกรรมสีเขียว	ร้อยละ	-	90	สอจ.
7. จำนวนพื้นที่ที่พัฒนาเข้าสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ	พื้นที่	-	ระยะที่ 1 : 18 พื้นที่ ระยะที่ 2 : 15 พื้นที่ใหม่ ระยะที่ 3 : 20 พื้นที่ใหม่ ²	สอจ.

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ข้อมูลปีฐาน	ค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด	หน่วยงาน
8. ร้อยละของสถานประกอบการที่มีประสิทธิภาพ เฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีที่สามารถ ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก หรือเพิ่มมูลค่า ผลิตภัณฑ์ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10	ร้อยละ	-	70	กยผ.
9. ร้อยละของสมาชิกเครือข่ายอุตสาหกรรม รักษาสีสิ่งแวดล้อมที่เพิ่มขึ้น	ร้อยละ	-	15	กยผ.
10. จำนวนผู้ประกอบการหรือสถานประกอบการ ภาคอุตสาหกรรมได้รับการส่งเสริม พัฒนา กำกับ ดูแลให้มีความปลอดภัย เป็นมิตรต่อสังคมและ สิ่งแวดล้อม	ราย	52,378 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 63 - 64)	43,900	สอจ./กตร.

หมายเหตุ :

- ¹ ระยะที่ 1 : 18 พื้นที่ (15 จังหวัดเดิม) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 3
ระยะที่ 2 : 15 พื้นที่ใหม่ (11 จังหวัดเดิมและ 4 จังหวัด SEZ) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 1
ระยะที่ 3 : 20 พื้นที่ใหม่ (20 จังหวัด) ได้รับการเตรียมความพร้อมและแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรม
เชิงนิเวศระดับจังหวัด
- ² ระยะที่ 1 : 18 พื้นที่ (15 จังหวัดเดิม) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 4
ระยะที่ 2 : 15 พื้นที่ใหม่ (11 จังหวัดเดิมและ 4 จังหวัด SEZ) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 1
ระยะที่ 3 : 20 พื้นที่ใหม่ (20 จังหวัด) มีการคัดเลือกพื้นที่เป้าหมายและแต่งตั้งคณะทำงานการขับเคลื่อนเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ
และจัดทำแผนปฏิบัติการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ
- ³ ระยะที่ 1 : 18 พื้นที่ (15 จังหวัดเดิม) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 4
ระยะที่ 2 : 15 พื้นที่ใหม่ (11 จังหวัดเดิมและ 4 จังหวัด SEZ) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 2
ระยะที่ 3 : 20 พื้นที่ใหม่ (20 จังหวัด) มีการรวบรวมข้อมูลและได้รับการ Pre-Audit ตามเกณฑ์การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ
- ⁴ ระยะที่ 1 : 18 พื้นที่ (15 จังหวัดเดิม) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 4
ระยะที่ 2 : 15 พื้นที่ใหม่ (11 จังหวัดเดิมและ 4 จังหวัด SEZ) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 2
ระยะที่ 3 : 20 พื้นที่ใหม่ (20 จังหวัด) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 1
- ⁵ ระยะที่ 1 : 18 พื้นที่ (15 จังหวัดเดิม) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 5
ระยะที่ 2 : 15 พื้นที่ใหม่ (11 จังหวัดเดิมและ 4 จังหวัด SEZ) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 3
ระยะที่ 3 : 20 พื้นที่ใหม่ (20 จังหวัด) ผ่านเกณฑ์การประเมินฯ ระดับที่ 1

3) แนวทางการพัฒนา

มิติที่ 1 : ความสำเร็จทางธุรกิจ

- 1.1) สนับสนุนการลงทุนของโรงงานภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่มีศักยภาพส่วนภูมิภาค
- 1.2) เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชนในส่วนภูมิภาค
- 1.3) บูรณาการการทำงานกับเครือข่ายในพื้นที่เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมาย
- 1.4) ส่งเสริมและพัฒนาพื้นที่เมืองอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคให้เพิ่มขึ้น

มิติที่ 2 : ความอยู่ดีกับสังคมโดยรวม

- 2.1) ปรับปรุงกฎหมายและกฎระเบียบให้เอื้อต่อการลงทุนและการประกอบการ
- 2.2) พัฒนาระบบกลไกในการกำกับดูแลภาคอุตสาหกรรมให้ดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด
- 2.3) พัฒนาเครือข่ายเฝ้าระวังและจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชน
- 2.4) เชื่อมโยงและเสริมสร้างความเข้าใจการประกอบการอุตสาหกรรมกับชุมชนและท้องถิ่น

มิติที่ 3 : ความลงตัวกับกติกาสากล

- 3.1) ส่งเสริม พัฒนา และยกระดับภาคอุตสาหกรรมด้วยแนวคิด BCG Model เพื่อมุ่งสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality)
- 3.2) ส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนากระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม

มิติที่ 4 : การกระจายรายได้สู่ชุมชนที่ตั้ง

เชื่อมโยงและสร้างโอกาสทางการตลาดและแหล่งเงินทุนให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชน

4) แผนงาน/โครงการสำคัญ

- 4.1) แผนงาน เสริมสร้างศักยภาพธุรกิจ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม
- 4.2) แผนงาน พัฒนาศักยภาพ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชน และสร้างมูลค่าเพิ่มในผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นในส่วนภูมิภาค
- 4.3) แผนงานขับเคลื่อนการเกษตรสร้างมูลค่า

4.2.3 แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง การพัฒนาสมรรถนะองค์กรเพื่อยกระดับการให้บริการให้มีประสิทธิภาพ

1) เป้าหมาย

- 1.1) ปฏิรูปองค์กรไปสู่องค์กรดิจิทัลตามแนวทางรัฐบาลดิจิทัล
- 1.2) พัฒนาองค์กรให้มีการให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส และมีธรรมาภิบาล

2) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ข้อมูลปีฐาน	ค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด	หน่วยงาน
1. จำนวนชุดข้อมูลที่นำเข้าระบบจัดเก็บข้อมูลกลาง (Data Lake) เพื่อการบูรณาการข้อมูลร่วมกันระหว่างหน่วยงานภายในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	ชุดข้อมูล	-	2	ศทส.
2. จำนวนกระบวนการทำงานที่มีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ (Digitalization)	กระบวนการงาน	-	ไม่น้อยกว่า 1	ศทส.
3. จำนวนผลงานที่เสนอขอรับรางวัลด้านการเป็นต้นแบบที่ดีจากภายนอก	รายการ	-	5	ทุกหน่วยงาน
4. ผลคะแนนการประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	คะแนน	89.99 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 62 – 64)	85	ศปท.
5. ร้อยละของความสำเร็จของแผนกลยุทธ์การบริหารทรัพยากรบุคคลของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	ร้อยละ	85.96 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 62 – 64)	85	กบค.
6. ร้อยละของความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อการให้บริการของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	ร้อยละ	89.39 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 62 – 64)	90	กพป.

3) แนวทางการพัฒนา

- 3.1) ปรับปรุงโครงสร้างองค์กรและเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานเพื่อรองรับการขับเคลื่อนเชิงพื้นที่
- 3.2) นำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน เพื่อให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ มีความยืดหยุ่น และสามารถรองรับการปฏิบัติงานในภาวะวิกฤต
- 3.3) พัฒนาศักยภาพบุคลากรให้รองรับกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในอนาคต และรองรับการปฏิบัติงานในภาวะวิกฤต
- 3.4) พัฒนาวัฒนธรรมองค์กรในการส่งเสริมจริยธรรม ธรรมาภิบาล และการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในการปฏิบัติราชการ

4) แผนงาน/โครงการสำคัญ

- 4.1) แผนงาน การพัฒนาองค์กรด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล
- 4.2) แผนงาน การให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล
- 4.3) แผนงาน การพัฒนาศักยภาพบุคลากร

4.3 ประมาณการวงเงินงบประมาณรวม พ.ศ. 2567

4.3.1 ประมาณการวงเงินงบประมาณทั้งหมด 2,020.7364 ล้านบาท

หน่วย : ล้านบาท

แผนปฏิบัติการ	วงเงินรวม	งบประมาณ แผ่นดิน	รายได้ หน่วยงาน	เงินกู้		อื่น ๆ
				ในประเทศ	ต่างประเทศ	
1. การผลักดันนโยบายและแผน ให้เกิดผลสัมฤทธิ์	รวม 97.0768	97.0768	-	-	-	-
แผนงาน ผลักดันนโยบายและแผนไป สู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	66.3316	66.3316	-	-	-	-
แผนงาน การติดตามประเมินผลการ ดำเนินงานในเชิงยุทธศาสตร์	30.7452	30.7452	-	-	-	-
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจ อุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค อย่างยั่งยืนสู่ชุมชน	รวม 1,796.9165	1,796.9165	-	-	-	-
แผนงาน เสริมสร้างศักยภาพธุรกิจ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการ แข่งขันด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม (Industry 4.0)	98.6338	98.6338	-	-	-	-

แผนปฏิบัติการ	งบประมาณ แผ่นดิน	รายได้ หน่วยงาน	เงินกู้		อื่น ๆ
			ในประเทศ	ต่างประเทศ	
แผนงาน พัฒนาศักยภาพ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการและวิสาหกิจชุมชน และสร้างมูลค่าเพิ่มในผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นในสวนภูมิภาค	1,152.7850	-	-	-	-
แผนงานขับเคลื่อนการเกษตรสร้างมูลค่า	115.8379	-	-	-	-
แผนงาน ส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมด้วย BCG Model	84.4600	-	-	-	-
แผนงาน สนับสนุน กำกับ ดูแลภาคอุตสาหกรรมให้มีความปลอดภัยเป็นมิตรต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม	337.6104	-	-	-	-
แผนงาน พัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ	7.5894	-	-	-	-

แผนปฏิบัติการ		งบประมาณ แผ่นดิน	รายได้ หน่วยงาน	เงินกู้		อื่น ๆ
				ในประเทศ	ต่างประเทศ	
3. การพัฒนาสมรรถนะองค์กรเพื่อ ยกระดับการให้บริการให้มี ประสิทธิภาพ	รวม	126.7431	-	-	-	-
	แผนงาน การพัฒนาองค์กร ด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล (Digital Transformation)	0.0000	-	-	-	-
	แผนงาน การให้บริการประชาชน อย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล	20.2000	-	-	-	-
	แผนงาน การพัฒนาศักยภาพบุคลากร	106.5431	-	-	-	-
รวมทั้งสิ้น		2,020.7364	-	-	-	-

ภาคผนวก
ก.

วิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้อง

แนวนโยบายเศรษฐกิจไทยและเศรษฐกิจโลก

ก 1. แนวนโยบายสถานการณ์เศรษฐกิจและอุตสาหกรรม

ก 1.1 แนวนโยบายเศรษฐกิจไทยปี 2566

แนวนโยบายเศรษฐกิจไทยในปี 2566 คาดว่าจะขยายตัวในช่วงร้อยละ 2.7 - 3.7 โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากการฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยว การขยายตัวในเกณฑ์ดีของการอุปโภคบริโภคภาคเอกชน และการขยายตัวต่อเนื่องของการลงทุน โดยคาดว่าจะการอุปโภคบริโภคภาคเอกชนจะขยายตัวร้อยละ 3.7 การลงทุนภาคเอกชนและการลงทุนภาครัฐขยายตัวร้อยละ 1.9 และ ร้อยละ 2.7 ตามลำดับ ขณะที่มูลค่าการส่งออกสินค้าในรูปเงินดอลลาร์ สหรัฐ ลดลงร้อยละ 1.6 ส่วนอัตราเงินเฟ้อทั่วไปเฉลี่ยอยู่ในช่วงร้อยละ 2.5 - 3.5 และดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุล ร้อยละ 1.4 ของ GDP

โดยเศรษฐกิจไทยในปี 2566 มีแนวโน้มที่จะขยายตัวดีขึ้นจากปี 2565 โดยมีปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญจากการฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยว การขยายตัวในเกณฑ์ดีของการอุปโภคบริโภคภาคเอกชน และการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของการลงทุนทั้งภาคเอกชนและภาครัฐ อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจในช่วงที่เหลือของปี 2566 ยังมีแนวโน้มที่จะเผชิญกับข้อจำกัดและปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญ ได้แก่ การชะลอตัวของเศรษฐกิจโลกที่อาจจะรุนแรงกว่าการคาดการณ์ท่ามกลางความยืดหยุ่นของความขัดแย้งเชิงภูมิรัฐศาสตร์ และความผันผวนในตลาดการเงินโลก ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการส่งออกและภาคการผลิต เงื่อนไขทางการเงินของภาครัฐครัวเรือนและธุรกิจที่ยังเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวของอุปสงค์ภายในประเทศ โดยเฉพาะในช่วงที่อัตราดอกเบี้ยปรับตัวเพิ่มขึ้น รวมทั้งความเสี่ยงจากความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศที่อาจส่งผลกระทบต่อผลผลิตภาคเกษตร และบรรยากาศทางการเมืองและเศรษฐกิจหลังการเลือกตั้งที่อาจส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นทางเศรษฐกิจและการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2567 ให้มีความล่าช้าออกไป

1) การฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยว ตามจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งต่างชาติและนักท่องเที่ยวไทยที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน ภายหลังจากรัฐบาลจีนได้ประกาศมาตรการเปิดประเทศนับตั้งแต่ 8 มกราคม 2566 ซึ่งส่งผลให้ในเดือนเมษายน 2566 มีนักท่องเที่ยวจีนเดินทางเข้ามาไทยทั้งสิ้น 328,375 คน เพิ่มขึ้นร้อยละ 3,662.3 เมื่อเทียบกับเดือนเมษายน 2565 และส่งผลให้ 4 เดือนแรก มีจำนวนนักท่องเที่ยวจีนรวม 845,645 คน สอดคล้องกับข้อมูลการเดินทางออกนอกประเทศของจีนที่เร่งขึ้นมาก และไทยถือเป็นประเทศปลายทางสำคัญของนักท่องเที่ยวจีน จึงคาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวจีนเดินทางเข้ามาเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะในช่วงครึ่งหลังของปี ประกอบกับการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวชาติอื่น ๆ ที่สำคัญ อาทิ อินเดีย เกาหลีใต้ และรัสเซีย ซึ่งมีจำนวนเข้าใกล้เคียงระดับในช่วงก่อนวิกฤตโควิดมากขึ้น รวมทั้งนักท่องเที่ยวจากประเทศในภูมิภาคอาเซียนที่กลับเข้าสู่แนวโน้มปกติ ขณะเดียวกัน การฟื้นตัวของจำนวนนักท่องเที่ยวสอดคล้องกับแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของเที่ยวบินจากต่างประเทศ โดยพบว่าจำนวนเที่ยวบินระหว่างประเทศในไตรมาสแรกของปี 2566 อยู่ที่ 80,919 เที่ยวบิน เทียบกับ 26,554 เที่ยวบินในช่วงเดียวกันของปี 2565 สอดคล้องกับการคาดการณ์ขององค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (UNWTO) ที่ประเมินว่าจำนวนนักท่องเที่ยวทั่วโลกในปี 2566 จะอยู่ที่ประมาณ 1 พันล้านคน คิดเป็นการเพิ่มขึ้นร้อยละ 71 เทียบกับปี 2565 สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศของคนไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง โดยจำนวนนักท่องเที่ยวไทยเที่ยวไทยในไตรมาสที่ 1 ของปี 2566 เพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ 62,588,050 คน/ครั้ง เทียบกับ 46,047,025 คน/ครั้ง ในไตรมาสเดียวกันของปีก่อน และในช่วงที่เหลือของปียังมีแนวโน้มที่จะได้รับแรงสนับสนุนจากมาตรการส่งเสริมของภาครัฐ อาทิ โครงการเราเที่ยวด้วยกัน ระยะที่ 5 ระยะเวลาการดำเนินโครงการตั้งแต่วันที่ 7 มีนาคม - 30 เมษายน 2566 และ โครงการ Unseen New Series ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยที่เน้นส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรอง

2) การขยายตัวอย่างต่อเนื่องของการอุปโภคบริโภคภายในประเทศ สอดคล้องกับระดับกิจกรรมทางเศรษฐกิจและพฤติกรรมการบริโภคของประชาชนที่ฟื้นตัวกลับมาเป็นปกติ รวมถึงแรงสนับสนุนจากการฟื้นตัวอย่างแข็งแกร่งของภาคการท่องเที่ยว ส่งผลให้ดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภคเกี่ยวกับเศรษฐกิจโดยรวมในเดือนเมษายน 2566 เพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ 49.4 นับเป็นระดับสูงสุดในรอบ 38 เดือน นอกจากนี้ การบริโภคภายในประเทศยังได้รับปัจจัยสนับสนุนจากตลาดแรงงานที่ปรับตัวดีขึ้นเข้าสู่ระดับใกล้เคียงกับช่วงก่อนการแพร่ระบาด โดยอัตราการว่างงานในไตรมาสที่หนึ่งของปี 2566 ลดลงมาอยู่ที่ร้อยละ 1.05 เทียบกับร้อยละ 1.15 ในไตรมาสก่อนหน้า นับเป็นระดับต่ำสุดในรอบ 12 ไตรมาส และใกล้เคียงกับร้อยละ 0.99 ในปี 2562 รวมทั้งการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของรายได้เกษตรกรตามผลผลิตภาคเกษตรกรรมที่ยังคงขยายตัวได้ดี

3) การขยายตัวของการลงทุนภายในประเทศ ทั้งการลงทุนภาคเอกชนและภาครัฐ โดยการลงทุนภาคเอกชน ในปี 2566 มีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่อง สะท้อนจากยอดขอรับการส่งเสริมการลงทุนในปี 2565 คิดเป็นมูลค่ารวมทั้งสิ้น 6.64 แสนล้านบาทซึ่งเป็นมูลค่าที่สูงสุดเป็นประวัติการณ์ คิดเป็นการขยายตัวร้อยละ 38.8 จากปีก่อนหน้า สอดคล้องกับพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมในไตรมาสที่หนึ่ง ปี 2566 อยู่ที่ 190,150 ไร่ เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.6 จากช่วงเดียวกันของปีก่อน โดยเป็นพื้นที่ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) จำนวน 146,666 ไร่ เพิ่มขึ้นร้อยละ 6.9 จากช่วงเดียวกันของปีก่อน นอกจากนี้ การลงทุนภาคเอกชนยังมีแนวโน้มได้รับปัจจัยสนับสนุนจากความคืบหน้าของโครงการร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน (PPP) ขณะที่การลงทุนของภาครัฐมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นตามกรอบวงเงินรายจ่ายลงทุนภายใต้งบประมาณรายจ่ายประจำปี 2566 ที่ 655,183 ล้านบาท เทียบกับ 564,318.5 ล้านบาท ในปีงบประมาณก่อนหน้า คิดเป็นการเพิ่มขึ้นร้อยละ 16.1 นอกจากนี้ การลงทุนภาครัฐยังมีปัจจัยสนับสนุนจากการลงทุนของรัฐวิสาหกิจในโครงการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ ซึ่งคาดว่าจะมีความคืบหน้าอย่างต่อเนื่องในปี 2566

1) ความเสี่ยงจากการชะลอตัวมากกว่าที่คาดของเศรษฐกิจโลกและความผันผวนในตลาดการเงินโลก โดยมีเงื่อนไขความเสี่ยงที่ต้องติดตามและประเมินอย่างใกล้ชิด ประกอบด้วย

(1) การชะลอตัวของเศรษฐกิจมากกว่าที่คาดเนื่องจากแนวโน้มเงินเฟ้อที่ยังอยู่ในระดับสูง ส่งผลให้ธนาคารกลางต่าง ๆ ยังต้องปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ยนโยบายอย่างต่อเนื่องจนทำให้ภาวะตลาดเงินตึงตัวและต้นทุนการกู้ยืมสูงขึ้นซึ่งจะเป็นข้อจำกัดในการขยายตัวของประเทศเศรษฐกิจหลัก

(2) ความเสี่ยงจากปัญหาเสถียรภาพของสถาบันการเงินในประเทศเศรษฐกิจหลัก ทั้งในสหรัฐฯ และสหภาพยุโรปที่เผชิญปัญหาการขาดสภาพคล่อง และส่งผลให้ตลาดการเงินโดยเฉพาะในภาคธนาคารมีความผันผวนและเปราะบางท่ามกลางความวิตกกังวลของทั้งผู้ฝากเงินและนักลงทุน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อปริมาณเงินฝากและการปรับเปลี่ยนการลงทุนจากสินทรัพย์เสี่ยงไปสู่สินทรัพย์ปลอดภัยมากขึ้น (Risk-off)

(3) ความขัดแย้งทางภูมิรัฐศาสตร์ที่มีแนวโน้มส่งผลกระทบต่อการค้าการลงทุนระหว่างประเทศ และการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกในภาพรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างสหรัฐฯ และจีน ที่ยังยืดเยื้อและมีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การยกระดับมาตรการกีดกันทางการค้า การลงทุน และการแข่งขันทางเทคโนโลยีมากขึ้นจนส่งผลกระทบต่อห่วงโซ่การผลิตโลก รวมถึงความขัดแย้งระหว่างรัสเซียและยูเครนที่ยังมีความยืดเยื้อ

(4) ปัญหาเพดานหนี้สาธารณะของสหรัฐฯ อาจนำไปสู่การผิดชำระหนี้ของรัฐบาลสหรัฐฯ 30 ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นและเศรษฐกิจสหรัฐฯ ในภาพรวม จนอาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและตลาดการเงินโลก รวมถึงเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศที่ถือครองพันธบัตรรัฐบาลสหรัฐฯ ในสัดส่วนที่สูง

2) ภาระหนี้สินครัวเรือนและภาคธุรกิจที่อยู่ในระดับสูงท่ามกลางการเพิ่มขึ้นของภาระดอกเบี้ย โดยสัดส่วนหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loans: NPLs) และสัดส่วนสินเชื่อจัดชั้นพิเศษ (Special Mention Loans: SMLs) ต่อสินเชื่อรวมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในไตรมาสที่สี่ของปี 2565 ยังคงอยู่ในระดับสูงที่ร้อยละ 7.4 และร้อยละ 12.1 สูงกว่าร้อยละ 4.6 และร้อยละ 3.5 ในไตรมาสเดียวกันของปี 2562 ซึ่งเป็นช่วงก่อนการแพร่ระบาดตามลำดับ เช่นเดียวกับสัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP ในไตรมาสที่สี่ของปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 86.9 ลดลงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับร้อยละ 87.0 ในไตรมาสก่อน แต่ยังคงสูงกว่าเมื่อเทียบกับร้อยละ 79.9 ในไตรมาสเดียวกันของปี 2562 ทั้งนี้ ภาระหนี้สินของภาคธุรกิจและภาคครัวเรือนที่อยู่ในระดับสูงจะเป็นข้อจำกัดต่อการฟื้นตัวของอุปสงค์ภายในประเทศและความสามารถในการชำระหนี้ภายใต้อัตราดอกเบี้ยขาขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจ SMEs ครัวเรือนรายได้น้อย รวมทั้งลูกหนี้ภาคเกษตรกรรมที่ได้รับผลกระทบจากมาตรการของภาครัฐที่สิ้นสุดลง 31 รวมถึงลูกหนี้กลุ่มเปราะบางของสถาบันการเงินเฉพาะกิจของรัฐและผู้ให้บริการทางการเงินที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน (non-bank) ที่ยังไม่ฟื้นตัวจากผลกระทบโควิด-19

3) ความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศที่อาจส่งผลกระทบต่อผลผลิตภาคเกษตร จากข้อมูลขององค์การบริหารมหาสมุทรและชั้นบรรยากาศแห่งชาติ (National Oceanic and Atmospheric Administration: NOAA) ชี้ให้เห็นว่ามีโอกาสถึงร้อยละ 62 ที่ภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก จะเข้าสู่สภาวะเอลนีโญ (EL Nino) ในช่วงเดือนพฤษภาคม จนถึงธันวาคม 2566 และต่อเนื่องไปถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2567 สำหรับประเทศไทยคาดว่าจะทำให้ปริมาณน้ำฝนมีแนวโน้มต่ำกว่าค่าเฉลี่ยปกติ 32 โดยการคาดการณ์ปริมาณน้ำฝนของกรมอุตุนิยมวิทยาในไตรมาสที่ 2 ของปี 2566 คาดว่าจะอยู่ที่เฉลี่ย 133.6 มิลลิเมตร น้อยกว่าค่าเฉลี่ยปกติที่ 154.8 มิลลิเมตร เช่นเดียวกับอุณหภูมิเฉลี่ยคาดว่าจะอยู่ที่ 30.3 องศาเซลเซียส สูงกว่าค่าเฉลี่ยปกติที่ 29.1 องศาเซลเซียส ภายใต้แนวโน้มความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศดังกล่าว จึงอาจจะส่งผลกระทบต่อผลผลิตภาคการเกษตร

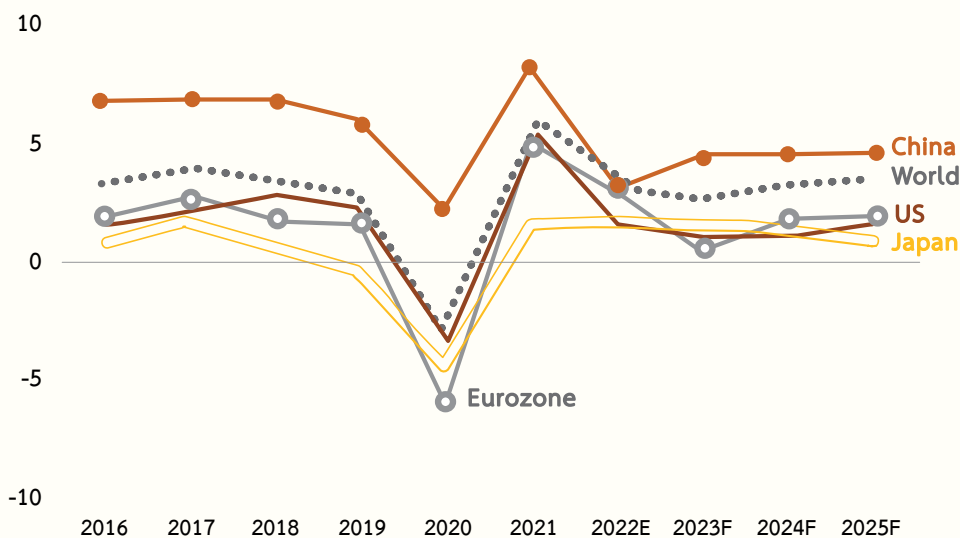
4) บรรยากาศทางการเมืองและเศรษฐกิจหลังการเลือกตั้ง และความล่าช้าของงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2567 แม้ว่าในกรณีฐานจะคาดว่า การเลือกตั้งและการจัดตั้งรัฐบาลจะเป็นไปอย่างราบรื่น แต่เงื่อนไขบรรยากาศทางการเมือง และทิศทางนโยบายภายหลังการเลือกตั้งยังมีความไม่แน่นอน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อบรรยากาศทางเศรษฐกิจ และความเชื่อมั่นของนักลงทุน รวมถึงกระบวนการจัดทำพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2567 และการอนุมัติโครงการลงทุนใหม่ที่มีความล่าช้ามากกว่าที่คาดการณ์ไว้ โดยในกรณีนี้คาดว่าจะมีความล่าช้าประมาณ 2 - 4 เดือน

ที่มา : NESDC ECONOMIC REPORT (ภาวะเศรษฐกิจไทยไตรมาสแรกของปี 2566 และแนวโน้มปี 2567), สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 15 พฤษภาคม 2566

1.3 แนวโน้มเศรษฐกิจโลกปี 2566 – 2568

เศรษฐกิจโลกในระยะ 3 ปีข้างหน้ามีแนวโน้มเติบโตชะลอลงจากร้อยละ 3.2 ในปี 2565 สู่ร้อยละ 2.7 ในปี 2566 ก่อนจะกระเด้งขึ้นเล็กน้อยสู่ราวร้อยละ 3.0 ในปี 2567 - 2568 แม้ว่าผลเชิงลบจากโรค COVID-19 จะคลี่คลายลง แต่หลายปัจจัยยังคงกดดันเศรษฐกิจ โดยเฉพาะประเด็นสงครามรัสเซีย-ยูเครนที่นำไปสู่มาตรการคว่ำบาตรทางการค้า และวิกฤตพลังงานที่มีแนวโน้มยืดเยื้อ การชะลอตัวของเศรษฐกิจจีน รวมถึงการแบ่งขั้วทางเศรษฐกิจซึ่งนำโดยสหรัฐฯ และจีน จะส่งผลกระทบต่อห่วงโซ่อุปทานโลก และอาจทำให้การทวนกระแสโลกาภิวัตน์ (Deglobalization) เข้มข้นขึ้น นอกจากนี้ การใช้นโยบายอัตราดอกเบี้ยสูงในปี 2565 - 2566 เพื่อคุมเงินเฟ้อ ท่ามกลางราคาพลังงานที่อยู่ในระดับสูง จะส่งผลกระทบต่อต้นทุนและภาระหนี้ของภาครัฐและเอกชน รวมถึงภาวะตึงตัวในตลาดการเงิน โดยภาพรวมแล้ว เศรษฐกิจโลกเสี่ยงที่จะซบเซารุนแรงในปี 2566 การชะลอตัวของอุปสงค์โลกอาจช่วยบรรเทาแรงกดดันเงินเฟ้อในระยะถัดไป ซึ่งจะเปิดทางให้ประเทศแกนหลักสามารถปรับลดดอกเบี้ยเพื่อประคองมิให้เศรษฐกิจอ่อนแอยาวนาน

Figure 1: GDP Growth (%)

Source: IMF World Economic Outlook (Oct 2022)

ที่มา : IMF World Economic Outlook (Oct 2022)

รูปที่ 1: แนวโน้มเศรษฐกิจโลกของประเทศชั้นนำปี 2566 – 2568

อย่างไรก็ดี ความเสี่ยงและความไม่แน่นอนยังคงมีอยู่ อาทิ การคลายพันธู์ของ COVID-19 ประสิทธิภาพของวัคซีน และภาวะคอขวดของอุปทานภาคการผลิตที่อาจยืดเยื้อไปจนถึงปี 2565 นอกจากนี้ การปรับนโยบายการเงินให้เป็นปกติ (Policy normalization) โดยการทยอยขึ้นอัตราดอกเบี้ยนโยบายเพื่อลดแรงกดดันเงินเฟ้อ จะส่งผลให้ต้นทุนการดำเนินธุรกิจเพิ่มขึ้นในระยะต่อไป โดยมีแนวโน้มเศรษฐกิจประเทศสำคัญ ๆ ดังนี้

1) เศรษฐกิจสหรัฐฯ มีแนวโน้มเติบโตต่ำในปี 2566 - 2568 โดยคาดว่าอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจจะชะลอจาก 1.6% ในปี 2565 เหลือ 1.0% ในปี 2566 และ 1.2% ในปี 2567 ก่อนจะกระเด้งขึ้นสู่ 1.8% ในปี 2568 อัตราเงินเฟ้อที่พุ่งขึ้นเกิน 8.0% ในช่วงไตรมาส 2 - 3 ปี 2565 และอาจยังสูงกว่าเป้าหมายที่ 2.0% ต่อเนื่องไปอีก 2 ปีข้างหน้า ทำให้ธนาคารกลางสหรัฐฯ หรือเฟดจำเป็นต้องปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ยนโยบายในอัตราเร่ง โดยอัตราดอกเบี้ยนโยบายเพิ่มขึ้นจาก 0 - 0.25% ในช่วงต้นปี 2565 สู่ระดับ 4.25 - 4.5% ณ สิ้นปี 2565 และคาดว่าจะอยู่ที่ 5.0 - 5.25% ณ สิ้นปี 2566 ซึ่งจะส่งผลให้การบริโภคและการลงทุนชะลอตัว รวมทั้งการว่างงานเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2566 - 2567 สำหรับในปี 2568 การเติบโตทางเศรษฐกิจยังมีแนวโน้มต่ำต่อเนื่อง แม้อาจปรับดีขึ้นบ้างจากการทยอยลดดอกเบี้ย โดยเฟดคาดว่าดอกเบี้ยจะลดลงสู่ 4.1% ในปี 2567 และ 3.1% ในปี 2568 แต่นับว่าเป็นระดับที่สูงเมื่อเทียบกับอัตราดอกเบี้ยในระยะยาวที่ 2.5% สะท้อนการใช้นโยบายการเงินแบบเข้มงวด ซึ่งจะยังกดดันการเติบโตทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ สหรัฐฯ อาจเผชิญความเสี่ยงมากขึ้นจากการปรับดอกเบี้ยในขนาดและจังหวะที่ไม่เหมาะสม ประกอบกับความขัดแย้งทางภูมิรัฐศาสตร์และการแบ่งขั้วทางเศรษฐกิจที่อาจทวีความรุนแรง

2) เศรษฐกิจยูโรโซน จะเผชิญวิกฤตพลังงานที่รุนแรงและยืดเยื้อนาน โดยคาดว่าในช่วงปี 2566 - 2568 เศรษฐกิจจะขยายตัวเฉลี่ยเพียง 1.4% ต่อปี ชะลอลงแรงจากที่ขยายตัว 3.1% ในปี 2565 ผลพวงจากสงครามรัสเซีย - ยูเครน โดยเฉพาะปัญหาการขาดแคลนพลังงานที่เข้าขั้นวิกฤต และอัตราดอกเบี้ยที่ปรับสูงขึ้นเพื่อคุมเงินเฟ้อ ส่งผลให้ภาคธุรกิจต้องชะลอแผนการลงทุนออกไป ด้านการบริโภคภาคครัวเรือนมีแนวโน้มอ่อนแอลงจากค่าครองชีพที่สูงและภาระหนี้ที่เพิ่มขึ้นตามการปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ย วิกฤตพลังงานที่มีแนวโน้มยืดเยื้ออาจลดทอนขีดความสามารถทางการแข่งขันในระยะยาวของกลุ่มอุตสาหกรรมในยูโรโซน ด้านธนาคารกลางยุโรป (ECB) มีแนวโน้มปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ยต่อเนื่องสู่ระดับ 2.25% ณ สิ้นปี 2566 ขณะที่การคุมเข้มนโยบายการเงินท่ามกลางเศรษฐกิจที่มีแนวโน้มชะลอตัวอาจเป็นความเสี่ยงต่อกลุ่มประเทศเศรษฐกิจเปราะบาง อาทิ กรีซ อิตาลี และสเปน แม้คาดว่าผลกระทบจะไม่รุนแรงเท่าวิกฤตหนี้ในปี 2553 เนื่องจากเครื่องมือ Transmission Protection Instrument (TPI) ที่จะช่วยให้ ECB สามารถเข้าซื้อพันธบัตรของกลุ่มประเทศที่มีปัญหาได้

3) เศรษฐกิจญี่ปุ่น ยังเติบโตต่ำจากปัจจัยเชิงโครงสร้างที่จำกัดการเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยคาดว่าขยายตัวเฉลี่ย 1.3% ต่อปีในช่วงปี 2566 - 2568 จาก 1.7% ในปี 2565 โดยมีแรงขับเคลื่อนสำคัญจากการทยอยฟื้นตัวของภาคท่องเที่ยวหลังรัฐบาลเดินทางเปิดประเทศเต็มรูปแบบในเดือนตุลาคม 2565 ด้านการส่งออก โดยรวมอาจเผชิญแรงกดดันจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก แม้จะมีการฟื้นตัวในบางกลุ่ม โดยการผลิตและการส่งออกรถยนต์อาจปรับตัวดีขึ้นภายหลังปัญหาอุปทานคอขวดเริ่มคลี่คลาย ประกอบกับผลบวกจากการอ่อนค่าของเงินเยน ด้านการบริโภคภาคครัวเรือนการใช้จ่ายเป็นไปอย่างระมัดระวังท่ามกลางความเสี่ยงจาก Deflationary mindset แม้ตลาดแรงงานปรับตัวดีขึ้นและมีแผนการปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำในอัตราสูงสุดเป็นประวัติการณ์ที่ระดับ 3.3% ในปลายปี 2565 ทั้งนี้ จากอัตราเงินเฟ้อคาดการณ์ในระยะข้างหน้าที่ยังคงต่ำกว่าระดับเป้าหมายท่ามกลางเศรษฐกิจที่ฟื้นตัวอ่อนแอ อาจส่งผลให้ BOJ มีแนวโน้มดำเนินนโยบายการเงินแบบผ่อนคลายต่อเนื่อง ทั้งอัตราดอกเบี้ยติดลบและการควบคุมเส้นอัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล จนกว่าเศรษฐกิจญี่ปุ่นจะสามารถบรรลุเป้าหมายอัตราเงินเฟ้อที่ระดับ 2.0% ในระยะยาว

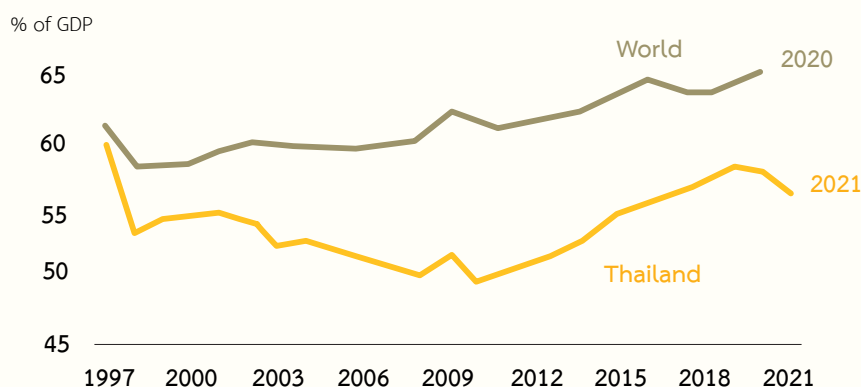
4) เศรษฐกิจจีน มีแนวโน้มเผชิญหลายปัจจัยกดดันให้การเติบโตต่ำกว่าช่วงก่อนการระบาดของ COVID-19 แม้เศรษฐกิจอาจปรับดีขึ้นจาก 3.2% ในปี 2565 สู่เฉลี่ย 4.5% ต่อปีในช่วงปี 2566 - 2568 แต่คาดว่าจะต่ำกว่า 6 - 7% ในช่วงก่อนเกิดโรคระบาด ปัจจัยกดดันมาจากแนวโน้มการชะลอตัวของเศรษฐกิจและการค้าโลก นโยบายจำกัดการเก็งกำไร และการผูกขาด วิกฤตในภาคอสังหาริมทรัพย์ รวมทั้งปัญหาโครงสร้างประชากรและการเข้าสู่สังคมสูงวัย การเติบโตของเศรษฐกิจจีนในช่วง 3 ปีข้างหน้าจะมาจากการทยอยผ่อนคลายมาตรการควบคุม COVID-19 การทยอยฟื้นตัวของตลาดแรงงาน แรงหนุนจากนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานภาครัฐ และนโยบายพึ่งพาตนเอง โดยสร้างห่วงโซ่อุปทานที่เชื่อมโยงกับผู้ผลิตในจีน ตลอดจนนโยบายการเงินการคลังแบบเจาะจง เป้าหมายเพื่อช่วยกลุ่มที่ได้รับผลกระทบจากการระบาดและกลุ่มที่ทางการตั้งเป้าการเติบโต สำหรับปัจจัยสำคัญที่อาจเพิ่มความเสี่ยงในระยะข้างหน้า ได้แก่ ความตึงเครียดระหว่างจีนกับไต้หวัน และจีนกับสหรัฐฯ ที่อาจทวีความรุนแรงจนเกิดการแบ่งขั้วชัดเจน สร้างความเสี่ยงต่อเศรษฐกิจและการเงินโลก ตลอดจนภาวะชะงักงันของห่วงโซ่อุปทานโลกโดยเฉพาะสินค้าในกลุ่มเทคโนโลยี

การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของเศรษฐกิจโลก มีผลต่อทิศทางธุรกิจ/อุตสาหกรรม ในระยะข้างหน้า

1) เศรษฐกิจโลกพึ่งพาภาคบริการมากขึ้น ภาคบริการนับว่ามีบทบาทสำคัญทั้งด้านรายได้และการจ้างงาน และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพแก่ภาคอุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ (เช่น บริการที่เกี่ยวข้องกับการกระจายสินค้า การเงิน และการคมนาคม) โดยประเทศพัฒนาแล้ว เช่น สหรัฐฯ และอังกฤษ จะมีสัดส่วนภาคบริการสูงเฉลี่ย 75% ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP) และมีสัดส่วนการจ้างงานเกิน 70% ของการจ้างงานรวม นำโดยธุรกิจบริการสมัยใหม่ (Modern services) อาทิ บริการด้าน IT ลิขสิทธิ์ทางปัญญาและการเงิน ซึ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีและทักษะแรงงานขั้นสูง สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ภาคบริการได้มาก ขณะที่ภาคบริการของไทยมีบทบาทต่อเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นต่อเนื่องที่ 56.7% ของ GDP ปี 2564 (ภาพที่ 2) และมีสัดส่วนการจ้างงาน 52% ของการจ้างงานรวม แต่สัดส่วนดังกล่าวยังห่างอยู่มากเมื่อเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว เนื่องจากยังพึ่งพิงธุรกิจบริการแบบดั้งเดิม (Traditional services) เป็นหลัก อาทิ การท่องเที่ยว (สัดส่วน 17.8% ของ GDP ปี 2562) การค้าส่ง - ค้าปลีก โรงแรมและร้านอาหาร ส่วนธุรกิจบริการสมัยใหม่ (Modern services) ซึ่งสร้างมูลค่าเพิ่มได้สูง มีสัดส่วนประมาณ 14.0% ของ GDP (ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย) และกระจุกตัวอยู่ในธุรกิจการเงินและโทรคมนาคมเป็นหลัก

Figure 2: Share of service sector in GDP

Source: World Bank, Office of the National Economic and Social Development Council (NESDC)

ที่มา : World Bank, Office of the National Economic and Social Development Council (NESDC)

รูปที่ 2: สัดส่วนภาคบริการในผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศไทยเทียบกับโลก

2) **การกีดกันทางการค้าทวีความรุนแรงขึ้นเพื่อปกป้องตลาดในประเทศ** นับจากการแพร่ระบาดของ COVID-19 และภาวะสงครามรัสเซีย-ยูเครนที่เริ่มต้นช่วงไตรมาสแรกปี 2565 และมีแนวโน้มยืดเยื้อ ยิ่งทำให้มาตรการกีดกันทางการค้าถูกนำมาใช้ต่อเนื่อง ยังไม่นับรวมความตึงเครียดทางการค้าระหว่างสหรัฐฯ และจีนที่ดำเนินมาอย่างยาวนาน โดยองค์การการค้าโลก (WTO) พบว่าประเทศสมาชิกใช้มาตรการจำกัดการค้าที่เกี่ยวข้องกับ COVID-19 แล้ว 148 มาตรการ ซึ่ง 82% เป็นมาตรการจำกัดการส่งออก ซึ่งมีส่วนทำให้เกิดปัญหาด้านการผลิตและการกระจายวัคซีนทั่วถึงได้ช้า รวมไปถึงการผลิตและส่งออกสินค้าสำคัญทางการแพทย์อื่น ๆ สำหรับมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการ Sanctions รัสเซียมีจำนวน 71 มาตรการที่ออกโดยสมาชิก WTO 43 ประเทศ นอกจากนี้ มากกว่า 27 ประเทศทั่วโลกซึ่งรวมถึงจีน ฮังการี อาเจนตินา และอินโดนีเซีย ได้ออกมาตรการจำกัดการส่งออกเพื่อป้องกันการเกิดวิกฤตด้านอาหารภายในประเทศ นอกจากนี้ การนำสิ่งแวดล้อมมาเป็นเงื่อนไขหรือข้อกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศจะมีบทบาทมากขึ้น โดยเฉพาะการออกกฎควบคุมการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Carbon barrier to trade) อาทิ European Green Deal ของสหภาพยุโรป ทำให้มีการประกาศใช้มาตรการปรับราคาคาร์บอนก่อนข้ามพรมแดน (Carbon Border Adjustment Mechanism: CBAM) สำหรับสินค้านำเข้าที่ถูกกำหนด (ใช้เต็มรูปแบบปี 2570) จะกระทบต่อสินค้าส่งออกของไทย อาทิ เหล็ก อะลูมิเนียม และเม็ดพลาสติก เช่นเดียวกับสหรัฐฯ ร่างกฎหมาย Clean Competition Act (CCA) จะเก็บภาษีคาร์บอนสำหรับสินค้าที่มีการปล่อยคาร์บอนสูงในกระบวนการผลิต อาทิ เชื้อเพลิงฟอสซิล ผลิตภัณฑ์จากการกลั่นปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ปุ๋ย เหล็กและเหล็กกล้า และถ่านหิน ซึ่งภาครัฐและผู้ประกอบการไทยต้องเร่งปรับตัวโดยใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยี เพื่อให้กระบวนการผลิตปล่อยคาร์บอนได้ตามเกณฑ์ และใช้ BCG model เพื่อมุ่งสู่ Net zero emissions ซึ่งจะช่วยให้ภาคอุตสาหกรรมของไทยเกาะกระแสไปในทิศทางเดียวกันกับภาคอุตสาหกรรมทั่วโลก

3) **เทคโนโลยีสมัยใหม่ทวีความสำคัญมากขึ้นในการปฏิรูปโครงสร้างภาคอุตสาหกรรมเพื่อรักษาความสามารถในการแข่งขัน Digital technology** นับเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการขับเคลื่อนการสร้างมูลค่าเพิ่มในภาคการผลิตและบริการภายใต้การแข่งขันในโลกวิถีใหม่ (New normal) ที่เน้นการเติบโตอย่างยั่งยืนบนฐานความมั่นคงในห่วงโซ่อุปทานโลก และการตอบรับกระแสอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะด้านการประหยัดพลังงาน โดยเทคโนโลยีหลักที่จะมีบทบาทต่อภาคธุรกิจในช่วง 3 ปีหน้า ได้แก่

3.1) The Internet of Things (IoT): มีบทบาทเชื่อมโยงข้อมูลของอุปกรณ์ในชีวิตประจำวันและเครื่องจักรในโรงงานอัจฉริยะ โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ชิ้นส่วนอุปกรณ์ยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และเครื่องมือแพทย์ผ่านระบบ Sensors รวมถึงการใช้ในธุรกิจบริการ อาทิ ธุรกิจโรงแรม โรงพยาบาล และโลจิสติกส์ ซึ่งการพัฒนาเครือข่าย 5G ที่กว้างขวางขึ้น ช่วยให้ IoT สามารถประมวลผลข้อมูลด้าน Machine learning ผ่านระบบ sensor รวดเร็วขึ้นมาก

3.2) Robotics: การประยุกต์ใช้หุ่นยนต์เริ่มแพร่หลายในภาคการผลิตและบริการมากขึ้น โดยเฉพาะการผลิตยานยนต์ ธุรกิจให้บริการด้านสุขภาพ และโลจิสติกส์ โดยใช้ในงานประเภทอัตโนมัติที่ต้องการความแม่นยำสูง ซึ่งตอบโจทย์ด้านความปลอดภัย Fortune business insights คาดว่า ตลาดหุ่นยนต์ของโลกจะเติบโตประมาณ 10% ต่อปี ในช่วงปี 2563 - 2571 อย่างไรก็ตาม การลงทุนใช้หุ่นยนต์เต็มรูปแบบในภาคการผลิตยังมีต้นทุนสูง โรงงานส่วนใหญ่จึงยังคงเป็นการประยุกต์ใช้ในรูปแบบ Cobots (Collaborative robots) ซึ่งเป็นการทำงานร่วมกับคน

3.3) Artificial intelligence (AI): การใช้ปัญญาประดิษฐ์ในภาคอุตสาหกรรมมักใช้ร่วมกับเทคโนโลยีอื่น เช่น Cloud และ IoT เพื่อประมวลผล Big data เช่น กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์และอิเล็กทรอนิกส์ ใช้ AI เพื่อลดส่วนสูญเสียจากการผลิต กลุ่มธุรกิจการแพทย์ใช้เพื่อติดตามการระบาดของโรค ธุรกิจสังหาริมทรัพย์ใช้เพื่อออกแบบโครงสร้างอาคาร รวมถึงกลุ่มธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ใช้เพื่อประเมินทิศทางความต้องการของลูกค้า เป็นต้น

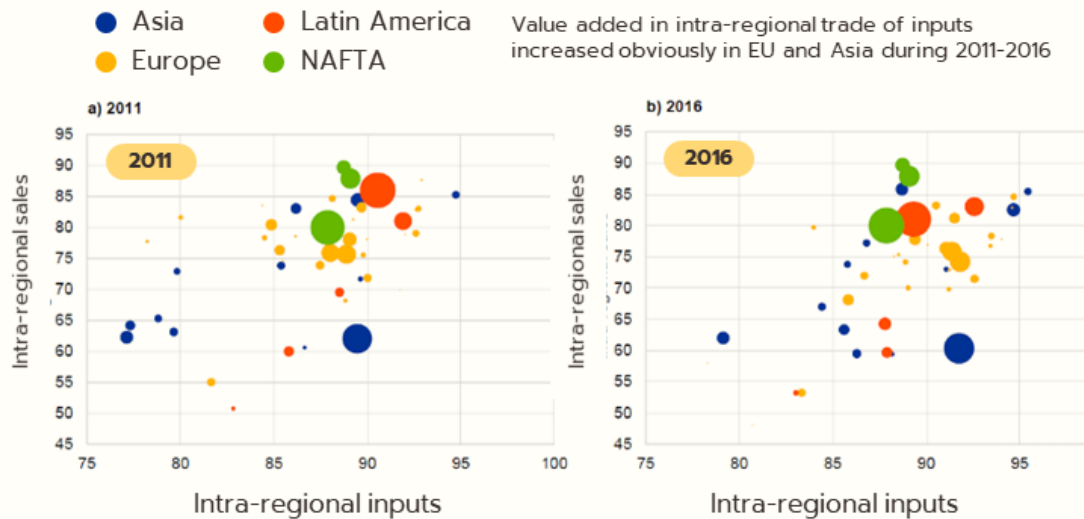
3.4) 5G technology: เครือข่าย 5G กำลังถูกประยุกต์ใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์มากขึ้น โดยเฉพาะการควบคุมกลไกการทำงานของหุ่นยนต์และโดรนในภาคการผลิต เกษตร และก่อสร้าง รวมถึงระบบให้บริการรักษาทางไกล โดย Next Move Strategy Consulting คาดว่าตลาดโครงสร้างพื้นฐาน 5G ทั่วโลก จะเติบโตถึง 66.0% ต่อปี ในช่วงปี 2563 - 2573 กรณีของไทย รัฐบาลได้ผลักดันการพัฒนาเครือข่าย 5G สู่โครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลโดยเชื่อมต่อกับระบบคลาวด์ AI และแพลตฟอร์ม Metaverse รองรับแผนลงทุนอุตสาหกรรมใหม่ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงกลุ่ม S-Curve ทั้งในภาคการผลิตและบริการ

3.5) Drone: อากาศยานไร้คนขับที่ควบคุมได้จากระยะไกล ช่วยลดการพึ่งพาแรงงาน ลดเวลาในการเข้าสำรวจพื้นที่จริง โดยเฉพาะในภาคเกษตร และก่อสร้างในพื้นที่อันตราย รวมทั้งใช้ในธุรกิจโลจิสติกส์มากขึ้น เพื่อขนส่งสินค้าแบบบินขึ้น-ลงจอดในแนวดิ่งโดยขับเคลื่อนด้วยระบบไฟฟ้า ปัจจุบันเทคโนโลยี Drone กำลังถูกนำมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนายานยนต์บินได้แบบไร้คนขับอย่างกว้างขวางในประเทศญี่ปุ่น จีน และยุโรป

3.6) Blockchain: เทคโนโลยีด้านการบันทึกข้อมูลที่มีระบบการเชื่อมโยงภายในเครือข่าย เพื่อรองรับธุรกรรมที่เน้นความปลอดภัยสูง ปัจจุบันถูกนำมาประยุกต์ใช้ในหลายอุตสาหกรรมมากกว่าเพียงด้านธุรกิจการเงิน โดยเฉพาะธุรกิจค้าปลีก การขนส่ง และการผลิต โดย National Digital Identity คาดการณ์ว่า ธุรกิจ Blockchain ทั่วโลกมีมูลค่าถึง 11.7 พันล้านดอลลาร์ฯ ในปี 2565 และจะเพิ่มขึ้นเป็น 20.0 พันล้านดอลลาร์ฯ ในปี 2567

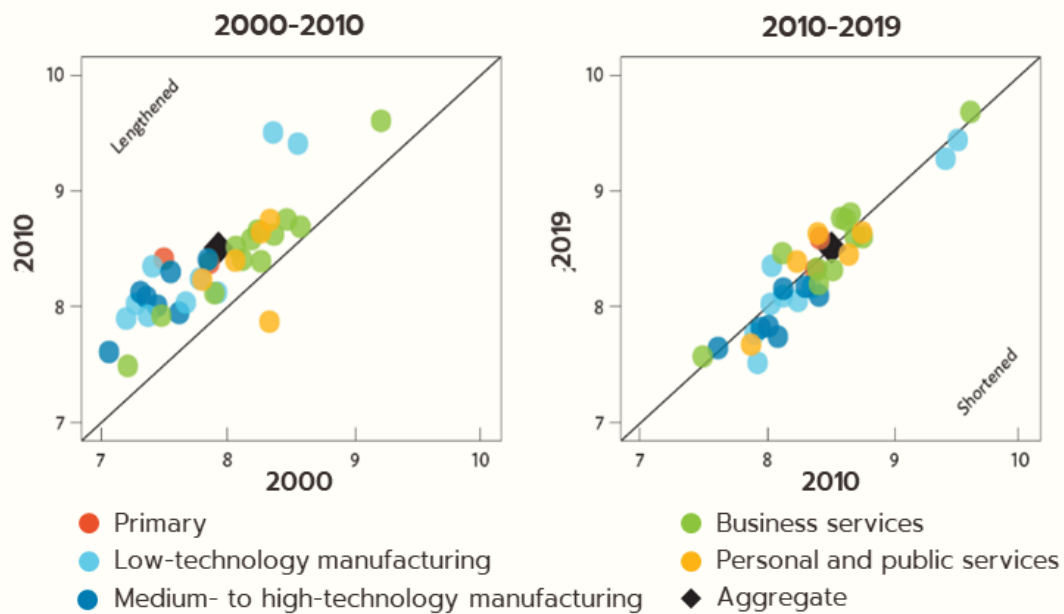
3.7) 3D printing: เทคโนโลยีเพื่อใช้ในการควบคุมการออกแบบและผลิตสินค้าด้วยความเร็วและมีต้นทุนต่อหน่วยต่ำลง จึงช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันรองรับตลาดที่เน้นการผลิตสินค้าตามความหลากหลายของผู้บริโภคในปริมาณมากด้วยราคาที่จูงใจ (Mass customization) นอกจากนี้ ยังมีบทบาทมากขึ้นในห่วงโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรม อาทิ การผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อุปกรณ์เครื่องมือแพทย์ รวมถึงธุรกิจก่อสร้าง เช่น การพิมพ์ชิ้นส่วนพื้น ผนัง และหลังคา เป็นต้น

4) ห่วงโซ่มูลค่าโลกหดสั้นลง จากพัฒนาการด้านเทคโนโลยีและนโยบายพึ่งพาตนเองมากขึ้นของหลายประเทศ การมีส่วนร่วมของประเทศต่าง ๆ ในห่วงโซ่มูลค่าโลก (Global Value Chain: GVC) มีทิศทางลดลง โดยประเทศพัฒนาแล้วส่วนใหญ่หันมาผลิตสินค้าชั้นกลางที่เน้นการใช้เทคโนโลยีมากขึ้นแทนการนำเข้า ขณะที่ประเทศจีนก็หันมาพึ่งพาตนเองมากขึ้น โดยเร่งลงทุนวิจัยพัฒนาเพื่อสนับสนุนการสร้างห่วงโซ่การผลิตภายในประเทศให้ครบวงจรมากขึ้น เมื่อประกอบกับเกิดการแพร่ระบาดของ COVID-19 รวมถึงสถานการณ์ตึงเครียดทางภูมิรัฐศาสตร์ ทั้งกรณีสงครามรัสเซีย-ยูเครน และความขัดแย้งของสหรัฐฯ-จีน-ไต้หวัน ได้เข้ามาเพิ่มแรงกดดันให้ประเทศมหาอำนาจหันมาแข่งขันกันพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะการผลิตชิปซึ่งเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำสำคัญในยุคเศรษฐกิจดิจิทัล โดยปี 2565 หลายประเทศได้ออกกฎหมายสนับสนุนการผลิตชิปในประเทศ เช่น สหรัฐฯ เยอรมนี และญี่ปุ่น ได้ตั้งกองทุนสนับสนุนมูลค่า 52 พันล้านดอลลาร์ฯ, 10 พันล้านยูโร และ 6.8 พันล้านดอลลาร์ฯ ตามลำดับ เพื่อดึงดูดบริษัทผู้ผลิตชิปรายใหญ่ให้เข้าไปลงทุนยังประเทศของตน นอกจากนี้ สหรัฐฯ ยังจำกัดการส่งออกอุปกรณ์ซอฟต์แวร์ EDA (Electronic Design Automation) ที่ใช้ในการผลิตชิปเทคโนโลยีขั้นสูงไปยังจีน การแข่งขันระหว่างหัวอำนาจทางการค้ายังทำให้การพึ่งพาวัตถุดิบจำกัดอยู่ในภูมิภาคเดียวกันมากขึ้น (Intra-regional inputs) ดังที่ได้ปรากฏชัดเจนในภูมิภาคยุโรปและเอเชียในช่วงปี 2554 - 2559 (ภาพที่ 3) ปัจจัยดังกล่าวยิ่งทำให้ห่วงโซ่มูลค่าโลกหดสั้นลง โดยเฉพาะการผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีชั้นกลาง - สูง (ภาพที่ 4) ซึ่งเป็นกลุ่มสินค้าที่ผู้ผลิตในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนารวมถึงไทย ส่วนใหญ่ยังเน้นรับจ้างประกอบ เช่น อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์และรถยนต์ ผู้ประกอบการไทยจึงต้องเร่งปรับตัวเพื่อให้สามารถอยู่บนตำแหน่งที่สร้างมูลค่าเพิ่มได้สูงขึ้นบนห่วงโซ่อุปทานโลก (รูปที่ 5)

Source: European Central Bank, 2022

รูปที่ 3: สัดส่วนการเพิ่มมูลค่าการค้าภูมิภาคเดียวกัน

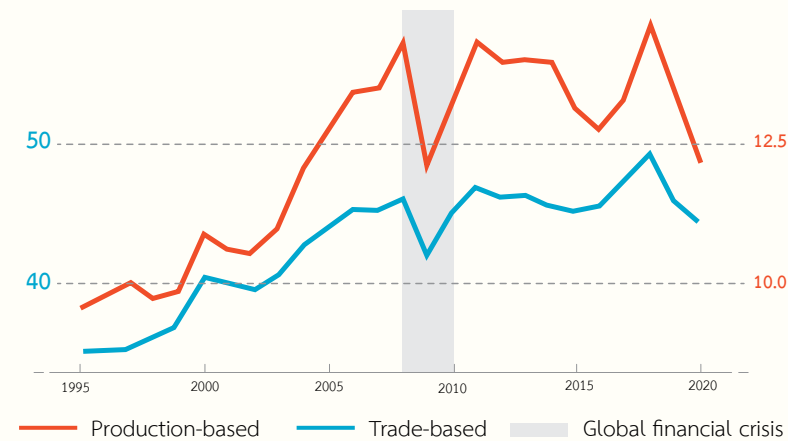

Note: Global value chain production lengths are the indices representing the sum of backward and forward lengths

Source: ADB, Nov.2021

รูปที่ 4: ห่วงโซ่มูลค่าโลกแบ่งตามประเภท

Figure 6: Global Value Chain Participation Rate (%)

Source: ADB, Nov.2021

รูปที่ 5: อัตราส่วนการมีส่วนร่วมกับห่วงโซ่มูลค่าโลก

ที่มา : แนวโน้มธุรกิจและอุตสาหกรรมไทย ปี 2566 – 2566 (13 มกราคม 2566, วิจัยกรุงศรี)

ก 1.2 ภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทย

สำหรับประเทศไทยในปีที่ผ่านมาต้องพบกับสถานการณ์ทั้งโรคระบาด รวมถึงผลกระทบจากสงครามระหว่างรัสเซีย-ยูเครน ภาวะเศรษฐกิจที่ชะลอตัว ทั้งปัญหาเงินเฟ้อ การปรับขึ้นของอัตราดอกเบี้ยนโยบายอย่างรวดเร็วของธนาคารกลางหลายประเทศทั่วโลก รวมทั้งปัญหาต้นทุนราคาพลังงานสูงขึ้นจากค่าไฟฟ้าเป็นหลัก และความผันผวนของราคาน้ำมัน เมื่อเข้าสู่ปี 2566 เศรษฐกิจไทยมีแนวโน้มฟื้นตัวจากการกลับมาของนักท่องเที่ยวและการบริโภคภาคเอกชน โดยหลายหน่วยงาน อาทิ IMF ธนาคารแห่งประเทศไทย ศูนย์วิจัยของธนาคารพาณิชย์ต่าง ๆ กระทรวงการคลัง และหน่วยงานภาครัฐด้านเศรษฐกิจ เป็นต้น ต่างคาดการณ์ว่าเศรษฐกิจไทย ในปี 2566 จะขยายตัวเพิ่มขึ้นอยู่ที่ร้อยละ 3.7 - 3.8 รวมทั้ง สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้วิเคราะห์แนวโน้มเศรษฐกิจไทยปี 2566 โดยคาดว่าจะขยายตัวในช่วงร้อยละ 3.0 – 4.0 ท่ามกลางการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก และอาจยังจะได้รับผลกระทบจากความผันผวนของราคาพลังงาน เนื่องจากต้องพึ่งพาการนำเข้าพลังงานเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะน้ำมันดิบ แต่ขณะเดียวกันก็จะได้รับแรงสนับสนุนจากการฟื้นตัวจากภาคการท่องเที่ยวและอุปสงค์ภายในประเทศที่ฟื้นตัวต่อเนื่อง โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียที่จะเดินทางเข้ามาเพิ่มมากขึ้น ซึ่งคาดว่า ในปี 2566 จะมีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเดินทางเข้ามาในประเทศไทยมากถึง 27.5 ล้านคน หรือขยายตัวที่ร้อยละ 147 ต่อปี ส่งผลให้รายได้จากภาคการท่องเที่ยวและธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้องเพิ่มสูงขึ้น การขยายตัวของการลงทุนทั้งภาคเอกชนและภาครัฐ การขยายตัวอย่างต่อเนื่องของการอุปโภคบริโภคภายในประเทศ ขณะที่ปริมาณการส่งออกสินค้าจะชะลอตัวลงตามการชะลอตัวของอุปสงค์ประเทศคู่ค้าสำคัญ โดยคาดว่าจะการส่งออกสินค้าในรูปเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐจะขยายตัวที่ร้อยละ 0.4

อย่างไรก็ตาม ยังมีปัจจัยที่จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทยที่ต้องติดตามอย่างใกล้ชิดทั้งปัจจัยสนับสนุน อาทิ ภาคการท่องเที่ยวที่มีโอกาสที่จะฟื้นตัวได้มากกว่าที่คาดการณ์ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวจีน ตามแนวทางการเปิดประเทศและผ่อนคลายมาตรการจำกัดการเดินทางของรัฐบาลจีน และปัจจัยเสี่ยง อาทิ 1) ทิศทางเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัว และความผันผวนของตลาดการเงินโลกจากการดำเนินนโยบายการเงินที่เข้มงวดของประเทศคู่ค้าหลัก โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป 2) ความเสี่ยงทางภูมิรัฐศาสตร์โลกในภูมิภาคต่าง ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงระหว่างประเทศและปัจจัยการผลิตต่าง ๆ และ 3) การฟื้นตัวของเศรษฐกิจประเทศจีนภายใต้สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 อีกด้วย

ขณะที่สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้ประมาณการอัตราการขยายตัวของดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (MPI) ปี 2566 ว่าจะขยายตัวในช่วงร้อยละ 2.5 - 3.5 โดยมีแรงสนับสนุนจากแนวโน้มเศรษฐกิจในประเทศที่มีทิศทางการฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยวและการบริโภคในประเทศ มาตรการช่วยเหลือของภาครัฐ ปัญหาข้อจำกัดในการผลิตได้คลี่คลายลง แต่อย่างไรก็ตาม อุปสงค์สินค้าในตลาดโลกเป็นปัจจัยที่ต้องติดตามใกล้ชิด ด้วยตลาดส่งออกสำคัญมีแนวโน้มจะเข้าสู่เศรษฐกิจถดถอยจากภาวะเงินเฟ้อและราคาพลังงาน สำหรับแนวโน้มเศรษฐกิจอุตสาหกรรมไทยรายสาขาในปี 2566 มีรายละเอียดดังนี้

เหล็กและเหล็กกล้า คาดการณ์ว่าการผลิตจะปรับตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อยประมาณร้อยละ 0.5 เมื่อเทียบกับปีก่อน สำหรับการบริโภคเหล็กปี 2566 คาดว่ามีปริมาณ 17.5 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.0 โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น อุตสาหกรรมก่อสร้าง ซึ่งคาดว่าจะส่งผลให้ปริมาณการผลิตและการบริโภคผลิตภัณฑ์เหล็กในประเทศเพิ่มขึ้น

เครื่องใช้ไฟฟ้า คาดว่าจะมีการผลิตและการส่งออกที่เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 5.0 - 10.0 เมื่อเทียบกับปีก่อน จากเศรษฐกิจโลกและตลาดส่งออกหลักของประเทศไทยฟื้นตัวจากสถานการณ์การระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 และการพัฒนานวัตกรรม การปรับปรุงเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ให้ความสำคัญด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อม อีกทั้งความขัดแย้งทางการค้าระหว่างสหรัฐฯ และจีน น่าจะเอื้อโอกาสให้ไทยสามารถส่งออกเครื่องใช้ไฟฟ้าบางประเภท เช่น เครื่องปรับอากาศ และตู้เย็น ไปยังตลาดสหรัฐฯ ได้เพิ่มขึ้น

อิเล็กทรอนิกส์ คาดว่าจะมีการผลิตและการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 5.0 - 10.0 เมื่อเทียบกับปีก่อน เนื่องจากเศรษฐกิจโลกฟื้นตัวจากสถานการณ์การระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 และการปรับตัวของผู้ผลิตสินค้ากลุ่มเซมิคอนดักเตอร์จากสถานการณ์การขาดแคลนชิป ส่งผลให้มีความต้องการสินค้าอิเล็กทรอนิกส์อย่างต่อเนื่อง รวมถึงการเพิ่มขึ้นของการทำงานและการศึกษาระยะไกล ทำให้เกิดความต้องการใช้สินค้าอิเล็กทรอนิกส์ทั้งในและต่างประเทศเพิ่มขึ้น

รถยนต์ คาดว่าจะมีการผลิตรถยนต์ประมาณ 1,800,000 คัน เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 2.86 โดยแบ่งเป็นการผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศประมาณร้อยละ 50 - 55 และการผลิตเพื่อการส่งออกประมาณร้อยละ 45 - 50

รถจักรยานยนต์ คาดว่าการผลิตจะขยายตัวคิดเป็นปริมาณการผลิตรถจักรยานยนต์ประมาณ 2,000,000 คัน ทั้งนี้ จากปริมาณการผลิตที่คาดการณ์ไว้ข้างต้นจะเป็นการผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศประมาณร้อยละ 85 - 90 และการผลิตเพื่อการส่งออกร้อยละ 10 - 15

เยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ คาดว่าผลิตภัณฑ์กระดาษที่ใช้ผลิตกล่องบรรจุภัณฑ์จะขยายตัวเพิ่มขึ้นตามการบริโภคในประเทศ ขณะเดียวกันบรรจุภัณฑ์กระดาษจะได้านิสงค์ตามการใช้งานสำหรับซื้อขายสินค้าทางออนไลน์ สำหรับการส่งออก คาดว่าเยื่อกระดาษจะกลับมาขยายตัวได้อีกครั้ง

สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม การผลิตมีแนวโน้มชะลอลงตามอุปสงค์ของตลาดโลกและเศรษฐกิจประเทศคู่ค้า ส่วนการส่งออกและจำหน่ายในประเทศ คาดว่าจะขยายตัวเล็กน้อยจากการฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยว การผ่อนคลายมาตรการควบคุมการเดินทางระหว่างประเทศ ประกอบกับมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของภาครัฐ ส่งผลให้การบริโภคภายในประเทศ รวมทั้งการส่งออกสินค้าเสื้อผ้าสำเร็จรูปยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่อง แต่ทั้งนี้อาจจะมีปัจจัยเสี่ยง เช่น ปัญหาเงินเฟ้อที่เกิดขึ้นในหลายประเทศ การขาดแคลนพลังงานในทวีปยุโรป รวมทั้งการปรับขึ้นค่าไฟฟ้าและค่าจ้างแรงงาน ซึ่งกระทบต่อต้นทุนการผลิตของกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเช่นกัน

ยา คาดว่าจะหดตัวร้อยละ 4.00 - 6.00 เนื่องจากฐานตัวเลขของปี 2565 ที่ค่อนข้างสูง แต่อุตสาหกรรมยังจะอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยที่ดี ตามทิศทางการความต้องการใช้ยาที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขณะที่การส่งออกคาดว่าจะมีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะตลาดอาเซียน

ยาง และผลิตภัณฑ์ยาง คาดการณ์ว่าปริมาณการผลิตยางแปรรูปขั้นปฐมและยางรถยนต์จะขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากการผลิตเพื่อตอบสนองอุปสงค์ความต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในขณะที่ปริมาณการผลิตถุงมือยาง คาดการณ์ว่าจะยังคงชะลอตัวจากแนวโน้มความต้องการใช้ถุงมือยางในประเทศและต่างประเทศที่ปรับลดลง

อาหาร ภาพรวมของดัชนีผลผลิตอาหารในปี 2566 จะขยายตัวอย่างต่อเนื่อง จากการที่ประเทศไทยเปิดรับนักท่องเที่ยวและการผ่อนคลายมาตรการต่าง ๆ ในประเทศ ในส่วนของกลุ่มที่คาดว่าจะขยายตัวได้ดีในปี 2566 ได้แก่ กลุ่มผลไม้แช่เย็น แช่แข็ง ที่จีนยังคงมีความนิยมในการบริโภค และไทยได้รับการยกเว้นการเก็บภาษีนำเข้าในสินค้าดังกล่าว กลุ่มสินค้ามันสำปะหลัง เช่น แป้งมันสำปะหลัง เพื่อทดแทนแป้งข้าวโพดที่ยังคงราคาสูง ไก่สดแช่เย็น แช่แข็ง ที่มีทิศทางดีขึ้นอย่างต่อเนื่องจากการขยายตลาดใหม่ และกลุ่มน้ำตาลที่มีทิศทางราคาสูงขึ้น รวมถึงตลาดอาหารแปรรูปและอาหารสัตว์ ที่มีโอกาสเติบโตจากการที่ไทยกำลังขยายตลาดใหม่ไปยังกลุ่มประเทศอาหรับ อย่างไรก็ตาม แม้ภาพรวมจะมีการขยายตัวแต่ยังต้องเฝ้าระวังภาวะเศรษฐกิจโลกถดถอย โดยเฉพาะประเทศคู่ค้าหลักของไทย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสินค้าเกษตรบางชนิดที่เติบโตได้ดีในปีที่ผ่านมา รวมถึงต้นทุนด้านวัตถุดิบและพลังงานที่ยังคงผันผวนอยู่ จึงอาจทำให้ปัจจัยการผลิต เช่น ปุ๋ยเคมี มีราคาสูงขึ้น เป็นต้น

นอกจากนี้ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ยังได้เปิดเผยว่าสถานการณ์ภาคอุตสาหกรรมไทยในปี 2566 มีแนวโน้มการขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปีก่อนหน้า โดยคาดว่าอุตสาหกรรมที่มีการเติบโตโดดเด่นในปี 2566 มี 8 อุตสาหกรรม ประกอบด้วย

ยานยนต์ โดยเฉพาะยานยนต์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม จากกระแสการรักษาสิ่งแวดล้อมและลดมลพิษที่มาแรงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งผู้บริโภคมีความต้องการรถยนต์ไฮบริดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้บริษัทรถยนต์ที่ผลิตรถยนต์ประเภทดังกล่าวเติบโตตามความต้องการที่มากขึ้น และสะท้อนได้จากยอดจดทะเบียนรถยนต์ xEV ที่เติบโตอย่างก้าวกระโดดทุกประเภท

ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ มีความต้องการใช้ที่สูงขึ้นอย่างมาก จากการเติบโตของอุตสาหกรรมดิจิทัลในทุกอุตสาหกรรม ซึ่งมีความสำคัญและเป็นที่ต้องการจากตลาดโลกสูงมาก รวมถึงการเชื่อมโยงกิจกรรมการผลิตเข้ากับระบบอัตโนมัติหลากหลายประเภท ช่วยผลักดันให้การผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะแผ่นวงจรรวม (IC) และแผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์ (PCBA)

อาหารและเครื่องดื่มที่เกี่ยวกับสุขภาพ ผลิตภัณฑ์อาหารเสริม อาหารทางการแพทย์ และอาหารสำหรับผู้สูงอายุ รวมทั้งเครื่องดื่มสมุนไพร เติบโตจากกระแสรักสุขภาพและดูแลสุขภาพที่ยังคงมีอย่างต่อเนื่อง

เครื่องปรับอากาศอัจฉริยะ ได้แก่ เครื่องปรับอากาศที่มีการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ เช่น สามารถดักจับฝุ่น PM 2.5 ละอองสารพิษ ควบคู่กับการประหยัดพลังงาน การนำ AI เข้ามาใช้ในการควบคุมอุณหภูมิห้องหรือรับคำสั่งผ่านระบบอัจฉริยะ และการมีเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ

พลาสติกชีวภาพ กลุ่มพลาสติกปลอดสารพิษและย่อยสลายได้ ที่ใช้เป็นส่วนประกอบสำหรับทำบรรจุภัณฑ์อาหารและเครื่องสำอางรับเทรนด์รักษาสุขภาพและการบริโภคที่เพิ่มสูงขึ้น

เภสัชภัณฑ์ กลุ่มผลิตภัณฑ์บำรุงสุขภาพ โดยเฉพาะยาเม็ดสกัดจากสมุนไพรได้รับการตอบรับที่ดี เช่น ฟ้าทะลายโจร แคปซูลขมิ้นชัน น้ำมันหอมระเหยผ่อนคลายความตึงเครียด ลูกประคบสมุนไพร ส่งผลให้การผลิตเพิ่มมากขึ้น รองรับความต้องการของผู้บริโภคทั้งภายในและนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เข้ามาในประเทศ และมีความต้องการสินค้ากลุ่มนี้เป็นอย่างมาก

สิ่งทอเทคนิค จากเป็นเส้นใยประดิษฐ์หรือผลิตภัณฑ์สิ่งทอที่ผลิตขึ้นให้มีคุณสมบัติตามการใช้งาน ย่อยสลายเองได้ มีมูลค่าเพิ่มสูง เช่น ผ้าทอกันน้ำ ผ้ากันไฟ จึงนิยมนำมาใช้ทั้งในผลิตภัณฑ์ที่เน้นจุดขายด้านนวัตกรรมใหม่ ในภาคอุตสาหกรรม เพื่อให้เกิดความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

ยางล้อรถประหยัดพลังงาน ได้แก่ ยางรถยนต์นวัตกรรมใหม่ประหยัดน้ำมันซึ่งเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สามารถยืดเกาะถนนได้ดี และมีอายุการใช้งานที่ยาวนาน ทำให้มีความต้องการเพิ่มมากขึ้น

ก 2. การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม

1. การวิเคราะห์สถานการณ์และบริบทที่มีผลต่อการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม

ประเทศไทยได้ก้าวมาสู่จุดเปลี่ยนที่สำคัญทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมจากการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมในระดับโลก ประกอบกับรูปแบบการพัฒนาเศรษฐกิจเดิมของไทยที่มุ่งสร้างเติบโตอย่างรวดเร็ว (Aggressive Growth) และข้อจำกัดที่ปัจจัยการแข่งขันเดิม ๆ อาทิ ค่าแรง กำลังคนวัยแรงงาน และการพึ่งพิงเทคโนโลยีจากต่างชาติ เริ่มถึงขีดจำกัดและขาดความยั่งยืน ซึ่งก่อให้เกิดสถานการณ์ของประเทศที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์การติดกับดักรายได้ปานกลาง (Middle Income Trap) ที่ “ประชาชน (แรงงาน) รายได้ต่ำ ประเทศรายได้ปานกลาง” เกิดปัญหาความไว้วางใจและผลกระทบเชิงลบของการประกอบอุตสาหกรรมที่นำมาสู่ปัญหาและข้อขัดแย้งของ “การอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชน” และความเปราะบางของเศรษฐกิจและสังคมจากปัญหา “แก่ก่อนรวย” และ “ความเหลื่อมล้ำและกระจายรายได้” ดังนั้น กระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักที่มีหน้าที่กำกับดูแลและส่งเสริมการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่เป็นภาคเศรษฐกิจหลักของประเทศ จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงสถานการณ์และบริบทที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมข้างต้นอย่างรอบด้าน เพื่อปรับทิศทางการทำงานหรือบทบาทให้สอดคล้องกับสถานการณ์และดำเนินงานอย่างมีกลยุทธ์ที่จะสร้างความยั่งยืนและสมดุลให้กับการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ โดยจากการวิเคราะห์สามารถสรุปปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของกระทรวงอุตสาหกรรม ดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านการแข่งขันทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ

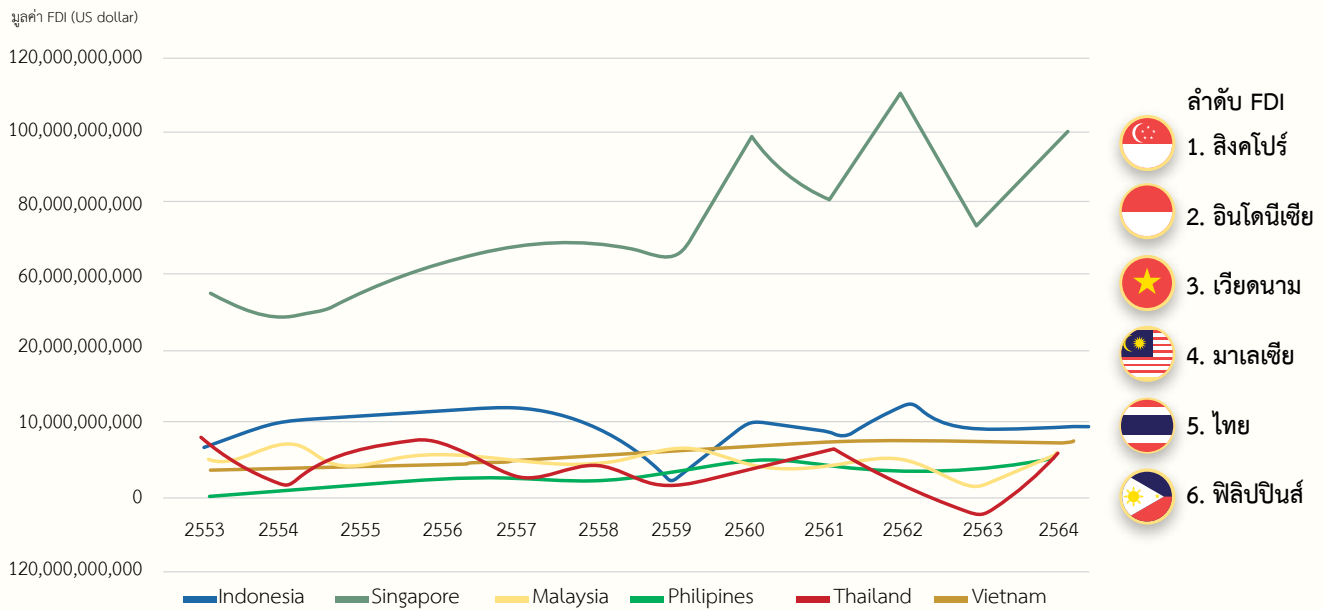
มูลค่าการลงทุนและการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของไทยในช่วง 10 - 20 ปีที่ผ่านมา มีแนวโน้มคงที่และมีความเสี่ยงที่จะลดลง โดยในสถานการณ์ปกติประเทศไทยมีอัตราการเติบโตของ GDP อยู่ที่ร้อยละ 3 - 4 และมีอัตราการขยายตัวของการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศเฉลี่ย (FDI) เหลือเพียงร้อยละ 2 ต่อปี ส่งผลให้รายได้ต่อหัวของไทย (GNI per capita) ในปี พ.ศ. 2565 ยังอยู่ที่ 7,090 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา กล่าวคือ ไทยติดอยู่ในฐานะประเทศรายได้ปานกลางมาแล้วถึง 46 ปี (ไทยเลื่อนฐานะเป็นประเทศรายได้ปานกลางตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519) และมีการคาดการณ์ว่าหากไม่มีการดำเนินการใด ๆ เพื่อปรับเปลี่ยนทางยุทธศาสตร์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ

ประเทศไทยจะต้องอยู่ในฐานะประเทศรายได้ปานกลาง หรือ “ประชาชน (แรงงาน) รายได้ต่ำ ประเทศรายได้ปานกลาง” ไปอีกกว่า 10 - 30 ปี จำต้องเผชิญกับการเป็นสังคมผู้สูงอายุแบบสมบูรณ์ที่นำมาสู่การขาดแคลนกำลังคนในวัยทำงาน การติดกับดักประเทศรายได้ปานกลางที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์ “แก่อ่อนรวย” ซึ่งหากประเทศมีการเติบโตของ GDP ประมาณร้อยละ 3 - 4 ดังเช่นปัจจุบัน อย่างเร็วไทยจะสามารถก้าวข้ามการเป็นประเทศรายได้ปานกลางได้ในปี พ.ศ. 2579 หรือคิดเป็นเวลาอีกกว่า 15 ปี หลังจากไทยได้เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุแบบสมบูรณ์ หรือคิดเป็นเวลาอีกกว่า 5 ปี หลังจากไทยได้เข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัยระดับสุดยอด ส่งผลถึงปัจจัยขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่จะก่อให้เกิดการขาดแคลนกำลังแรงงานอย่างมีนัยสำคัญ ความต้องการแรงงานข้ามชาติจะเติบโตสูงขึ้นไปอีก และเกิดการหดตัวของรายได้ของประเทศอันจะส่งผลโดยตรงต่อการจัดหาสวัสดิการสังคมแก่ประชากรอย่างเพียงพออีกด้วย

สถานการณ์เศรษฐกิจและอุตสาหกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต โดยประเทศไทยมีความสามารถในการดึงดูดการลงทุนเชิงเปรียบเทียบที่ลดต่ำลงจากประเทศคู่แข่งด้านการค้าและการลงทุนในภูมิภาครายใหม่ อาทิ เวียดนาม ในขณะที่ประเทศคู่แข่งรายเดิมมีการปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมที่รวดเร็วกว่าและมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ซึ่งสร้างความได้เปรียบมากกว่าไทย โดยเฉพาะสิงคโปร์ และมาเลเซีย นอกจากนี้ ยังมีปัญหาเชิงโครงสร้างที่แฝงตัวอยู่ในภาคอุตสาหกรรมไทยจากการเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมเก่าที่มุ่งเน้นการนำเข้าเทคโนโลยีจากต่างประเทศ และขาดเทคโนโลยีของตนเอง ในขณะที่โลกกำลังปรับเปลี่ยนสู่ยุค Industry 4.0 ความก้าวหน้าของบริการวิวัฒน์ (Servitization) รวมถึงการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดของเทคโนโลยีใหม่ที่มีบทบาทต่อภาคอุตสาหกรรม อาทิ เทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้า ความก้าวหน้าของเทคโนโลยียานยนต์ไร้คนขับ (Autonomous Vehicle) เทคโนโลยีการเก็บข้อมูลแบบ SSD (Solid State Drive) หรือหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ ซึ่งนำมาสู่ความจำเป็นที่ต้องปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรม (Industry transition) ให้ประเทศไทยยังคงรักษาสถานภาพทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมที่เหมาะสมกับยุคสมัยใหม่

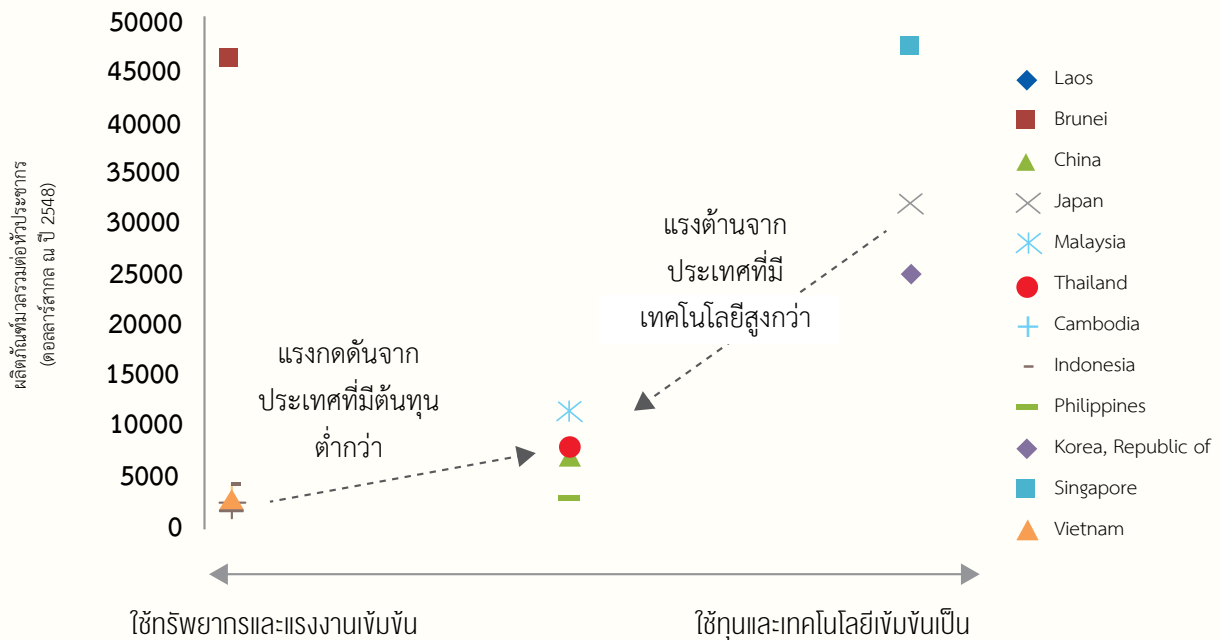
ยิ่งไปกว่านั้น ปัญหา “ภูมิรัฐศาสตร์” หรือ “Geopolitics Storm” ที่เริ่มก่อตัวขึ้นมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2562 ยังไม่มีท่าทีที่จะคลี่คลายลง แต่กลับมีแนวโน้มว่าจะรุนแรงมากขึ้นไปอีกในปี พ.ศ. 2566 แม้ไทยจะไม่ได้เข้าไปเป็นคู่ขัดแย้งโดยตรง แต่สถานการณ์ต่างๆ กำลังบีบให้หลายประเทศต้องเลือกข้าง อีกทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นยังส่งผลกระทบทางอ้อมกับภาคอุตสาหกรรมไทยผ่านราคาสินค้าบางชนิด เช่น น้ำมันที่เป็นต้นทุนสำคัญในภาคการผลิต รวมไปถึงการกีดกันทางการค้าที่ส่งผลกระทบต่อห่วงโซ่อุปทานการผลิต และเงินเฟ้อที่สูงขึ้นตามไปด้วย อย่างไรก็ตามมองในมุมบวก ก็จะถือเป็นโอกาสของภาคอุตสาหกรรมไทย เพราะเป็นที่เห็นเด่นชัดว่าปัจจุบันในภูมิภาคสหรัฐและยุโรปกำลังเผชิญกับปัญหาการชะลอตัวหรือการถดถอยทางเศรษฐกิจ สถาบันการเงินที่สำคัญหลายแห่งเริ่มสั่นคลอน ในขณะที่เศรษฐกิจของเอเชียโดยเฉพาะภูมิภาคอาเซียนจะยังเติบโตได้ดี ที่สำคัญคือ ปัญหาภูมิรัฐศาสตร์เป็นตัวเร่งให้เกิดการเคลื่อนย้ายทุน หรือการย้ายฐานการลงทุน ดังนั้น กระทรวงอุตสาหกรรมจึงต้องเร่งปรับยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างเป็นระบบเพื่อให้สามารถรองรับและตอบสนองต่อปัจจัยทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมที่กำลังข้างต้น

ความสามารถในการดึงดูดการลงทุน

รูปที่ 7 ความสามารถในการดึงดูดการลงทุน

ที่มา : กระทรวงอุตสาหกรรม, 2565.

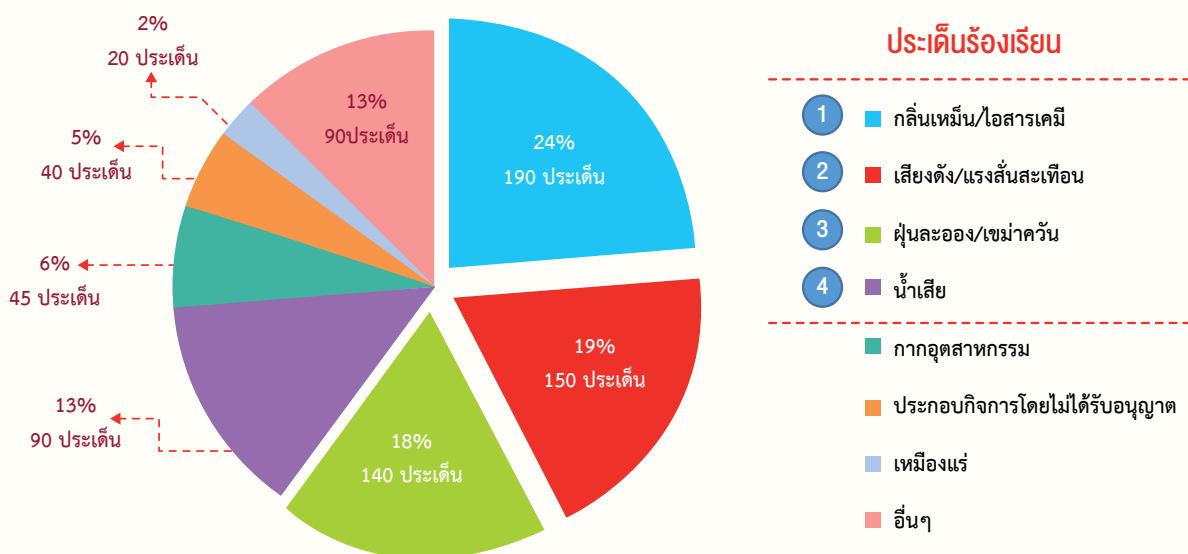
รูปที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัวประชากรและรูปแบบการพัฒนาของกลุ่มประเทศ ASEAN+3

ที่มา : สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI), 2557.

1.2 ปัจจัยด้านการอยู่ร่วมระหว่างอุตสาหกรรมกับสังคมและชุมชนโดยรอบ

ในปัจจุบัน สังคมและชุมชนโดยรอบเริ่มมีความไม่ไว้วางใจและขาดความเชื่อมั่นกับภาคอุตสาหกรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากข่าวสารด้านลบและผลกระทบเชิงลบของการประกอบการอุตสาหกรรมในพื้นที่ หรือเหตุการณ์ฉุกเฉินที่เกิดจากการประทุพติที่ขาดความรับผิดชอบและระมัดระวังของผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม ซึ่งนำมาสู่ปัญหาและข้อขัดแย้งระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชนอยู่บ่อยครั้ง โดยที่ผ่านมา มีสถิติข้อร้องเรียนและประเด็นร้องเรียนที่สะท้อนมายังกระทรวงอุตสาหกรรม เฉลี่ย 3 ปีย้อนหลัง (พ.ศ. 2563 - 2565) มากกว่า 500 เรื่อง 765 ประเด็น โดยส่วนใหญ่เป็นการร้องเรียนเกี่ยวกับประเด็นด้านกลิ่น เสียง ฝุ่นและเขม่าควัน และน้ำเสีย ตามลำดับ ซึ่งส่งผลให้การประกอบการอุตสาหกรรมกับสังคมและชุมชนโดยรอบไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นมิตรและไว้วางใจซึ่งกันและกัน จึงมีความจำเป็นที่กระทรวงอุตสาหกรรมต้องมีการกระตุ้นให้เกิดการประกอบกิจการที่ดี มีความรับผิดชอบต่อพลอดภัย และเป็นไปตามกฎหมาย ร่วมกับการสร้างความมั่นใจแก่ประชาชนและชุมชนโดยรอบโรงงาน เพื่อให้อุตสาหกรรมอยู่คู่กับสังคมอย่างเป็นมิตรและยั่งยืน ด้วยเหตุนี้ กระทรวงอุตสาหกรรมจึงต้องเร่งกำหนดแนวทางในการยกระดับการประกอบการอุตสาหกรรมเพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมได้รับการยอมรับและสามารถอยู่ร่วมกับสังคมและชุมชนโดยรอบได้

ข้อร้องเรียนอุตสาหกรรม มากกว่า 500 เรื่อง 765 ประเด็น ต่อปี

รูปที่ 9 สถิติข้อร้องเรียนและประเด็นร้องเรียนเฉลี่ย 3 ปีย้อนหลัง

ที่มา : กระทรวงอุตสาหกรรม, 2565

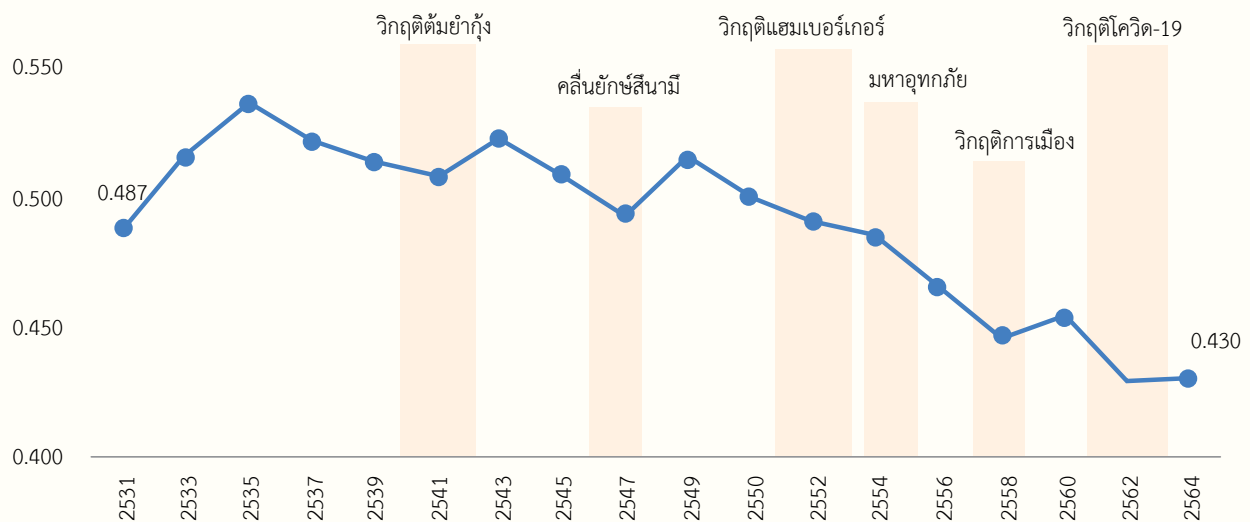
1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและกฎกติกาของโลก

ภาคอุตสาหกรรมของไทยจำเป็นต้องขับเคลื่อนไปสู่การประกอบการที่มีความยั่งยืนมากขึ้น จากแรงกดดันทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ โดยจำเป็นต้องยกระดับการประกอบกิจการโรงงานอุตสาหกรรมสู่การประกอบการที่ดี เพื่อบริหารจัดการความเสี่ยงและลดผลกระทบจากการประกอบการที่ส่งอาจผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และชุมชน อย่างรอบด้าน โดยปัญหาของการประกอบกิจการของโรงงานในปัจจุบันยังมีส่วนที่ไม่สามารถปฏิบัติหรือควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ อันจะก่อให้เกิดปัญหาการร้องเรียนซ้ำซาก หรือผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนในวงกว้าง ตามที่มักปรากฏในหน้าข่าว

หรือสื่อสารมวลชน อาทิ การลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมอย่างผิดกฎหมาย หรือการลักลอบการเผาอ้อยที่นำมาสู่ปัญหา PM 2.5 เป็นต้น ซึ่งอาจนำมาสู่ผลกระทบในภาพรวมของการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่จะตอบรับการลงทุนทางอุตสาหกรรมใหม่ ๆ ที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาเศรษฐกิจได้มากขึ้น นอกจากนั้น ด้วยกติกาการค้าและกฎระเบียบใหม่ในระดับโลกและระดับประเทศ ที่ประเทศคู่ค้ามีแนวโน้มที่จะต้องการเฉพาะสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น จากความเสี่ยงของการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศจากปัญหาก๊าซเรือนกระจกที่ทำให้อุณหภูมิโลกมีแนวโน้มสูงขึ้น ซึ่งนำมาสู่ผลกระทบและภัยธรรมชาติ อาทิ ภัยแล้ง น้ำท่วม และระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น โดยประเทศต่าง ๆ มีการตั้งเป้าหมายไปสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ภายใต้การขับเคลื่อนขององค์การสหประชาชาติ รวมถึงความมุ่งมั่นในระดับโลกและของประเทศไทยในการก้าวไปสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality) ในปี ค.ศ. 2050 และการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero Emissions) ภายในปี ค.ศ. 2065 ซึ่งก่อให้เกิดกฎกติกาหรือระเบียบทางการค้าใหม่ เช่น มาตรการปรับราคาคาร์บอนก่อนข้ามพรมแดนของสหภาพยุโรป (Carbon Border Adjustment Mechanism: CBAM) เป็นต้น ที่ต่างเป็นปัจจัยเร่งเร้าให้ประเทศไทยและภาคอุตสาหกรรมของไทยจำเป็นต้องมีการปรับตัวให้ทันกับวิถีใหม่ของโลกอย่างเร่งด่วน ดังนั้น กระทรวงอุตสาหกรรมต้องมีการกำหนดให้ภาคอุตสาหกรรมมีการตระหนักถึงผลกระทบของกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับกติกาสากลเพื่อความยั่งยืนของการประกอบการอุตสาหกรรมในอนาคต

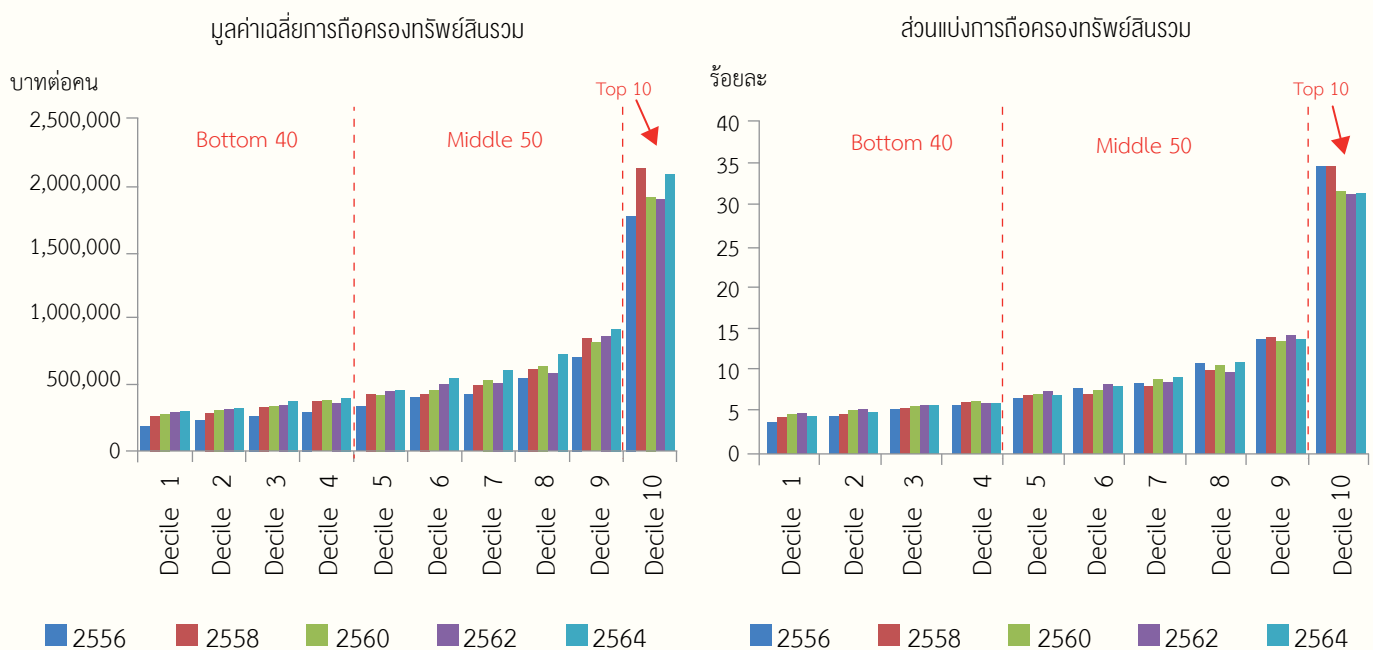
1.4 ปัจจัยด้านความเหลื่อมล้ำทางด้านโอกาสและความเสมอภาค

ด้วยรูปแบบการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมที่ขาดความสมดุล และไม่สามารถกระจายความมั่งคั่ง และองค์ความรู้จากบริษัทข้ามชาติไปสู่สถานประกอบการของไทย รวมถึงภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมของไทยไปสู่ภาคส่วนสังคมและประชาชนส่วนใหญ่อย่างเหมาะสม ทำให้เกิดการพัฒนามีลักษณะไม่สมดุลหรือกระจุกตัวในบางพื้นที่หรือบางสาขาการผลิต ส่งผลให้ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการพัฒนากระจายไปไม่ถึงทั่วถึงทั้งในเชิงพื้นที่และกลุ่มบุคคล โดยจากรายงานวิเคราะห์สถานการณ์ความยากจนและความเหลื่อมล้ำของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2564 ของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) บ่งชี้ว่า กลุ่มคนที่มีฐานะดีที่สุด (Top 10) มีความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ และการถือครองทรัพย์สินที่มีความแตกต่างที่ค่อนข้างสูงจากกลุ่มที่มีฐานะต่ำที่สุด (Bottom 40) กล่าวคือ ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ ในปี พ.ศ. 2564 ปรับตัวเพิ่มขึ้น ค่าสัมประสิทธิ์จีนีอยู่ที่ 0.430 โดยกลุ่มคนที่มีฐานะดีที่สุด (Top 10) มีส่วนแบ่งรายได้มากถึงร้อยละ 33.43 หรือคิดเป็นส่วนแบ่งรายได้สูงกว่ากลุ่มที่มีฐานะต่ำที่สุด (Bottom 40) ถึง 16.4 เท่า ในขณะที่ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของการถือครองทรัพย์สิน ในปี พ.ศ. 2564 อยู่ที่ 0.620 ซึ่งแสดงให้เห็นภาพรวมของความเหลื่อมล้ำของการถือครองทรัพย์สินของไทย นอกจากนี้ หากพิจารณาจากมูลค่าทรัพย์สินรวมเฉลี่ยของกลุ่มคนที่มีฐานะดีที่สุด (Top 10) ได้แสดงให้เห็นถึงระดับความแตกต่างที่ค่อนข้างสูง โดยมูลค่าทรัพย์สินรวมเฉลี่ยของกลุ่มคนที่มีฐานะดีที่สุด (Top 10) อยู่ที่ 2,093,063 บาทต่อคน ในขณะที่กลุ่มที่มีฐานะต่ำที่สุด (Bottom 40) และกลุ่มที่มีฐานะระดับกลาง (Middle 50) อยู่ที่ 344,354 บาทต่อคน และ 646,755 บาทต่อคน หรือสูงกว่า 6.1 เท่า และ 3.2 เท่า ตามลำดับ โดยความเหลื่อมล้ำในการถือครองสิ่งปลูกสร้างเพื่อธุรกิจ/เกษตร และทรัพย์สินทางการเงิน ยังคงสูงกว่าทรัพย์สินประเภทอื่นอย่างมีนัยสำคัญ และอาจส่งผลกระทบต่อความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ เนื่องจากทรัพย์สินทั้งสองประเภทเป็นปัจจัยการผลิตสำคัญที่สามารถสร้างผลตอบแทนที่มีอัตราการตอบแทนสูง และเชื่อมโยงกับกระบวนการสะสมความมั่งคั่งและเอื้อให้ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้เพิ่มขึ้นต่อไป ดังนั้นภาคอุตสาหกรรมที่เป็นภาคส่วนที่สำคัญของเศรษฐกิจจึงควรยกระดับบทบาทในการส่งเสริมและสร้างความมั่งคั่งให้กับพื้นที่มากยิ่งขึ้น เพื่อก่อให้เกิดความสมดุลในการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ จากที่กล่าวมาข้างต้น กระทรวงอุตสาหกรรมจึงควรกำหนดแนวทางในการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านโอกาสและตระหนักถึงความเสมอภาคในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ โดยแนวทางการกระจายรายได้ของภาคอุตสาหกรรมสู่ชุมชนรอบสถานประกอบการ

รูปที่ 10 ค่าประสิทธิภาพความไม่เสมอภาคด้านรายได้ ปี พ.ศ. 2531-2564

ที่มา : สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565.

รูปที่ 11 การกระจายตัวของการถือครองทรัพย์สินรวม จำแนกตามกลุ่มรายได้ ปี พ.ศ. 2556 – 2564

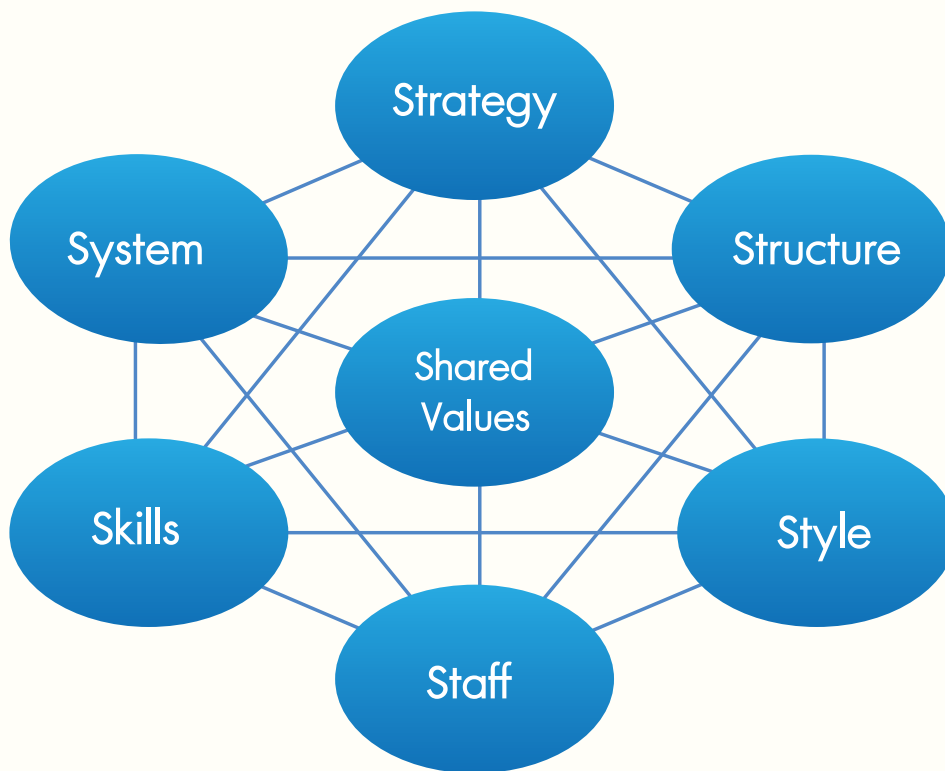
ที่มา : สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565.

ก 3. การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (SWOT Analysis) เป็นการประเมินจากจุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร ซึ่งเป็นปัจจัยภายใน (Internal Factors) และการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรค ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก (External Factors) ที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านอุตสาหกรรม โดยจากผลการวิเคราะห์นี้จะนำไปจัดทำ TOWS Metrix เพื่อหามาตรการที่เกี่ยวข้องและแนวทางการดำเนินงานต่อไป

1. การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors)

วิเคราะห์ปัจจัยภายในองค์กร (Internal Factors) โดยใช้หลักการ The McKinsey 7S Framework ซึ่งเป็นการวิเคราะห์องค์กร (สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม) ใน 7 มิติ ได้แก่ โครงสร้างองค์กร กลยุทธ์ การบริหารจัดการ บุคลากร ทักษะ ระบบการทำงาน และค่านิยมร่วม ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

รูปที่ 6: The McKinsey 7S Framework

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factor)

จุดแข็ง	จุดอ่อน
1. Structure (โครงสร้างองค์กร)	
- มีโครงข่ายหน่วยงานครอบคลุม 76 จังหวัด สถานที่ตั้งสำนักงานที่สะดวกต่อการให้บริการประชาชนที่ครอบคลุมทุกจังหวัด สามารถเชื่อมโยงข้อมูลระดับจังหวัดได้ทั่วประเทศ - มีโครงสร้าง กระบวนการทำงาน และกลไกการบริหารงานอย่างชัดเจน โปร่งใส และสามารถตรวจสอบได้ โดยการยึดหลักส่งเสริมจริยธรรม ธรรมาภิบาล และการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบ - เป็นศูนย์กลางในการบริหารยุทธศาสตร์ งบประมาณ และการติดตามประเมินผลตามภารกิจของกระทรวงอุตสาหกรรม - มีสถาบันเครือข่ายที่มีความชำนาญในการพัฒนาอุตสาหกรรม	- โครงสร้างการกระจายอำนาจและอัตรากำลังคนระหว่างส่วนกลางกับในพื้นที่ต่างจังหวัดไม่สมดุลกับภาระงาน - มีความแตกต่างของความก้าวหน้าในสายงาน (Career Path) ระหว่างส่วนกลางกับในพื้นที่ต่างจังหวัด ทำให้บุคลากรมากระจุกตัวอยู่ในส่วนกลางมากกว่า
2. Strategy (กลยุทธ์)	
เป็นหน่วยงานกำหนดนโยบายอุตสาหกรรมระดับกระทรวง และระดับจังหวัด	- การดำเนินงานในการกำกับอุตสาหกรรมยังไม่ได้ได้รับความไว้วางใจจากชุมชน - หน่วยงานต่าง ๆ ไม่ให้ความสำคัญกับการวางแผนและการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ - การดำเนินงานยังให้ความสำคัญกับแผนและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องไม่มากพอ - ตัวชี้วัดที่กำหนดยังไม่สามารถสะท้อนการปฏิบัติงานได้อย่างแท้จริง

จุดแข็ง	จุดอ่อน
3. Style (รูปแบบการบริหารจัดการ)	
1. มีความคล่องตัวในการปรับเปลี่ยนโยกย้ายงบประมาณ	1. มุมมองภายนอกยังขาดความเข้าใจในบทบาทของหน่วยงาน เห็นว่าเป็นหน่วยงานที่มีการทำงานที่ซ้ำซ้อนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ซึ่งข้อเท็จจริงยังเป็นปัญหาในทางปฏิบัติ 2. ขาดการประชาสัมพันธ์เชิงรุก และการประชาสัมพันธ์แบบมืออาชีพ 3. ขาดการประเมินผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม และสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมในระดับผลลัพธ์ 4. ยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จากสถาบันฯ อย่างเต็มประสิทธิภาพ
4. Staff (บุคลากร)	
1. บุคลากรมีพื้นฐานการศึกษาคดี มีประสบการณ์และรอบรู้ สามารถบริหารจัดการปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี 2. มีบุคลากรและองค์ความรู้ที่หลากหลาย มีการพัฒนาองค์ความรู้ขึ้นพื้นฐานที่จำเป็นให้บุคลากรในองค์กรอย่างต่อเนื่อง 3. มีบุคลากรรุ่นใหม่ที่มีความรู้และทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และสามารถปรับตัวเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว	1. ระบบถ่ายทอดองค์ความรู้ประสบการณ์จากรุ่นสู่รุ่น (ระบบบ่มเพาะ) ยังไม่มีประสิทธิภาพ 2. บุคลากรส่วนหนึ่งมีการจัดจ้างแบบอัตราจ้างชั่วคราว ซึ่งอาจทำให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นคง 3. ขาดหน่วยงานและบุคลากรของกระทรวงอุตสาหกรรมในกลุ่มประเทศเป้าหมายที่ทำหน้าที่ประสานนโยบายอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ
5. Skills (ทักษะ)	
1. มีความเชี่ยวชาญด้านการอุตสาหกรรมเฉพาะด้าน เนื่องจากมีการทำงานในเรื่องเฉพาะอย่างต่อเนื่อง 2. มีความเข้าใจปัญหาของผู้ประกอบการได้ดี โดยเฉพาะปัญหาด้านเทคนิค/วิศวกรรม	1. บุคลากรขาดทักษะเชิงลึกในการปฏิบัติงานตามภารกิจ และข้อจำกัดด้านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ 2. บุคลากรบางส่วนยังขาดทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน 3. บุคลากรยังขาดความรู้ความเข้าใจในอุตสาหกรรมสมัยใหม่ที่ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีอย่างเข้มข้น

จุดแข็ง	จุดอ่อน
6. System (ระบบการทำงาน)	
1. มีกฎหมายรองรับในการปฏิบัติงาน เช่น พ.ร.บ. โรงงาน/ พ.ร.บ. แร่	1. กฎหมายซ้ำซ้อน เป็นภาระให้แก่ผู้ประกอบการ ก่อให้เกิดความขัดแย้งในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดช่องว่างให้เกิดการใช้อำนาจในทางมิชอบ 2. การประสานงานระหว่างหน่วยงานในทุกระดับยังมีน้อย รวมทั้งขาดการเชื่อมโยงทางวิชาการกับหน่วยงานหลักในกระทรวง 3. ระบบสารสนเทศไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ยังขาดการเชื่อมโยงกับระบบงานในภาคปฏิบัติ
7. Shared Value (ค่านิยมร่วม)	
1. ทุกหน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมมีการกำหนดค่านิยมเดียวกัน	1. ยังไม่สามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดรูปธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors)

สำหรับปัจจัยภายนอกนั้น เป็นการวิเคราะห์ถึงโอกาสและอุปสรรคที่มีผลต่อด้านอุตสาหกรรม โดยพิจารณาใน 6 มิติหลัก ได้แก่ ด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เทคโนโลยีและนวัตกรรม สิ่งแวดล้อม และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

รูปที่ 13 : มิติการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factor)

โอกาส	ภัยคุกคาม
1. Politics (การเมือง/ นโยบาย/ กฎเกณฑ์/ กฎหมาย)	
1. รัฐบาลมีนโยบายที่ชัดเจนในการส่งเสริมพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ อาทิ การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล อุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง อุตสาหกรรมสีเขียว และอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ รวมทั้งการวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในประเทศ รวมไปถึงการพัฒนาต่อยอดเขตเศรษฐกิจพิเศษและระเบียงเศรษฐกิจทั้ง 4 ภาค ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และพัฒนา Start-up ที่มีศักยภาพ สนับสนุนการสร้างพลังสร้างสรรค์ หรือ Soft Power 2. รัฐบาลให้ความสำคัญกับการจัดทำ Matching Fund การลงทุนร่วมกันระหว่างรัฐบาลและเอกชน และรัฐบาลจะสนับสนุนตลาดทุนเพื่อสร้างความมั่นใจให้นักลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ 3. รัฐบาลมีนโยบายสร้างรายได้ในภาคการเกษตร โดยใช้หลักการ ตลาดนำ นวัตกรรมเสริม เพิ่มรายได้ โดยการสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพและผลผลิตของภาคการเกษตร และการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรให้มีมูลค่าสูงขึ้น 4. รัฐบาลมีนโยบายการแก้ปัญหาหนี้สินทั้งในภาคเกษตร ภาคธุรกิจ และภาคประชาชน ด้วยการพักหนี้เกษตรกร และมาตรการช่วยประคองภาระหนี้สิน และต้นทุนทางการเงินสำหรับภาคประชาชนที่ครอบคลุม รวมถึงผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) 5. รัฐบาลให้ความสำคัญกับการเสริมขีดความสามารถให้กับประชาชนผ่านการสร้างรายได้ ลดรายจ่าย สร้างโอกาส ลดความเหลื่อมล้ำ และสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นให้กับประชาชนทุกคน	1. ข้อจำกัดด้านกฎระเบียบ การขออนุญาตตั้งโรงงาน มีขั้นตอนที่ยุ่งยากซับซ้อน ลำช้า และใช้เวลานาน 2. ข้อจำกัดด้านกฎหมายและกฎระเบียบด้านการกำหนดผังเมืองเป็นปัญหาอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในแต่ละพื้นที่ 3. สถานการณ์ความรุนแรงและความขัดแย้งทางการเมืองของเมียนมาอาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนในพื้นที่ที่ติดกับเมียนมา และส่งผลกระทบต่อพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมในพื้นที่ดังกล่าว 4. ความแปรปรวนทางการเมืองส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในการลงทุน

โอกาส	ภัยคุกคาม
6. รัฐบาลมีนโยบายแก้ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็นวาระแห่งชาติ โดยเฉพาะเรื่องฝุ่นควัน PM2.5 ด้วยการสร้างแรงจูงใจทางเศรษฐกิจทั้งทางบวก และทางลบในภาคเกษตรกรรม รวมถึงการสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน 7. รัฐบาลให้ความสำคัญต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยสานต่อนโยบาย Carbon Neutrality เพื่อให้ประเทศไทยเป็นผู้นำของอาเซียนในด้านการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สู่ชั้นบรรยากาศ เพื่อเป็นพลังสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศทั้งในภาคการผลิต ภาคบริการ และภาคการเงิน 8. รัฐบาลมีนโยบายการทำงานโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการให้บริการมาเพิ่มประสิทธิภาพ สร้างความโปร่งใส ขจัดช่องโหว่ในการทุจริต ลดค่าใช้จ่าย และปรับปรุงการทำงานของภาครัฐให้เป็นรัฐบาลดิจิทัล	
2. Economic (เศรษฐกิจ)	
1. มีความร่วมมือทางเศรษฐกิจอย่างเข้มแข็งกับกลุ่มประเทศในภูมิภาค เช่น ASEAN (plus) ซึ่งจะเอื้อประโยชน์ต่อการค้าการลงทุน 2. นโยบายการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษของรัฐบาลจะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ และกระจายความเจริญทางเศรษฐกิจแก่ภูมิภาค 3. นโยบายการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ช่วยพัฒนา Ecosystem ในการสนับสนุนการลงทุนภาคอุตสาหกรรม	1. จากการแพร่ระบาดของ COVID-19 ส่งผลกระทบให้เศรษฐกิจทั่วโลกชะงักงัน ห่วงโซ่อุปทานอุตสาหกรรมทั่วโลกหยุดชะงัก ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการประกอบและการลงทุนภาคอุตสาหกรรมในประเทศไทย 2. สงครามการค้าระหว่างจีน-สหรัฐ เป็นปัจจัยที่ทำให้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจมีความผันผวนได้มาก ยากต่อการคาดการณ์ ต้องติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิด 3. จากผลกระทบทางเศรษฐกิจ ทำให้นักลงทุนพร้อมจะย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศที่มีความปลอดภัยและมีต้นทุนต่ำได้ง่าย 4. การเชื่อมโยงเศรษฐกิจอย่างเสรี ส่งผลให้การค้าโลกมีการแข่งขันรุนแรงขึ้น มีกติกาใหม่ ๆ ธุรกิจเปลี่ยนแปลงเร็ว ทำให้พยากรณ์ยาก 5. ต้นทุนแรงงาน พลังงาน และโลจิสติกส์ มีแนวโน้มสูงขึ้น ส่งผลต่อต้นทุนการผลิต

โอกาส	ภัยคุกคาม
3. Social (สังคมและวัฒนธรรม)	
1. ประชาชนเริ่มคุ้นเคยกับระบบการให้บริการผ่านเทคโนโลยีสมัยใหม่ ช่วยให้การเข้าถึงผู้รับบริการมีประสิทธิภาพมากขึ้น และมีต้นทุนต่ำลง	1. การเกิดอุบัติเหตุในโรงงานมากขึ้น ส่งผลเสียต่อภาพลักษณ์ที่ดีของกระทรวงอุตสาหกรรม 2. โครงสร้างแรงงานไม่สามารถสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และมีอัตราการเข้าออกสูง 3. ปัญหาสังคมผู้สูงอายุ ส่งผลกระทบกับแรงงานและโครงสร้างอุตสาหกรรมต่อไปในอนาคต 4. ค่านิยมการศึกษาของคนไทย เน้นการศึกษาในสายสามัญมากกว่าสายอาชีพ ส่งผลให้โครงสร้างแรงงานไม่ตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม
4. Environment (สิ่งแวดล้อม)	
1. จากวิกฤตต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลก ทำให้หลายประเทศหันมาสนใจด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น สร้างโอกาสในการพัฒนาสินค้า/บริการ และการสร้างงานใหม่ ๆ 2. กระแสการปฏิวัติและให้ความสำคัญกับวิกฤตพลังงานสะอาด ส่งผลให้ความต้องการน้ำมันจะลดลง ความต้องการรถยนต์ไฟฟ้าจะมากขึ้น ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับพลังงานสะอาดจะเฟื่องฟู 3. การเพิ่มบทบาทของกระทรวงอุตสาหกรรมในการรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และการสร้างภาพลักษณ์องค์กร (Brand Image)	1. วิกฤตด้านสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศนำไปสู่ภัยธรรมชาติที่รุนแรง ส่งผลให้เกิดการขาดแคลนวัตถุดิบการเกษตรที่ส่งผลกระทบต่อหลายอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร 2. ปัญหาการบริหารจัดการกากและมลพิษกระทบความเชื่อมั่นของประชาชนต่อภาคอุตสาหกรรม
5. Technology (เทคโนโลยี)	
1. วิกฤต COVID-19 ทำให้คนรับเอาเทคโนโลยีมาใช้ (Technological Adoption) รวดเร็วกว่าที่เคยเป็นมาก่อน 2. มีเทคโนโลยีให้เลือกใช้อย่างหลากหลาย เอื้อต่อการเชื่อมโยงระบบงานเพื่ออำนวยความสะดวกรวดเร็วและประหยัด	1. ทั้งผู้ประกอบการและแรงงานภาคอุตสาหกรรมยังขาดความรู้และทักษะในการนำเอาเทคโนโลยีดิจิทัลระบบอัตโนมัติ และหุ่นยนต์มาใช้ในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

โอกาส	ภัยคุกคาม
6. Stakeholders (ลูกค้า/ผู้รับบริการ)	
1. มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารมากขึ้น ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมมีเครือข่ายและการรวมกลุ่มกันอย่างชัดเจน ทำให้มีความเข้มแข็งและสามารถทราบถึงความต้องการของผู้ประกอบการได้ง่าย 2. ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลและตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายและการปฏิบัติงานของหน่วยงานรัฐผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมากขึ้น	1. ประชาชนยังขาดความเข้าใจในบทบาทของตนเอง ขาดข้อมูล และแนวทางในการประสานงานกับกระทรวงอุตสาหกรรมในเรื่องต่าง ๆ 2. ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่ทราบโครงการ หรือกิจกรรมที่กระทรวงอุตสาหกรรมให้บริการ

3. TOWS Matrix

จากการวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม สามารถนำมาจัดทำมาตรการเชิงกลยุทธ์ได้ ดังนี้

ตารางที่ 4 TOWS Matrix

มาตรการเชิงรุก (S-O)	มาตรการเชิงปรับปรุง (W-O)
1. กำหนดยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลและความต้องการของพื้นที่ 2. นำเทคโนโลยีดิจิทัลมายกระดับและพัฒนาการให้บริการของกระทรวงให้สามารถให้บริการได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว เช่น การใช้ระบบ Teleconsultation เชื่อมโยงระหว่างสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดกับผู้เชี่ยวชาญในส่วนกลาง 3. เร่งสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของภาคอุตสาหกรรม และองค์กรโดยเน้นการปฏิบัติงานอย่างโปร่งใส การให้บริการที่รวดเร็ว แม่นยำ และสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนและผู้ประกอบการ 4. สนับสนุนการลงทุนอุตสาหกรรมในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อนักลงทุน/ ผู้ประกอบการ และการประชาสัมพันธ์สร้างการรับรู้แก่ทุกภาคส่วน 5. ผลักดันให้ยุทธศาสตร์สามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม	1. พัฒนาความรู้และทักษะของบุคลากร ทั้งความรู้เกี่ยวกับงานที่ปฏิบัติ ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ และทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานและการให้บริการ ตลอดจนส่งเสริมให้มีการถ่ายทอดองค์ความรู้ การบริหารจัดการองค์ความรู้ (Knowledge Management) เครื่องมือในการเรียนรู้ (e-Learning) 2. พัฒนาระบบข้อมูล และการเชื่อมโยงข้อมูลสารสนเทศระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ในกระทรวงเพื่อใช้ในการให้บริการแก่กลุ่มเป้าหมาย และเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจของผู้บริหาร 3. ปรับปรุงแนวทางการกำกับดูแลสถานประกอบการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อไม่ให้สร้างปัญหาแก่ชุมชน 4. ประชาสัมพันธ์ในเชิงรุกผลงานของกระทรวงอุตสาหกรรม 5. บูรณาการและกำกับดูแลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ และพัฒนาระบบการติดตามประเมินผลการดำเนินงานในเชิงยุทธศาสตร์ที่แสดงผลของตัวชี้วัดตามยุทธศาสตร์ที่ชัดเจน 6. สนับสนุนการดำเนินงานของสถาบันเครือข่ายของกระทรวงอุตสาหกรรมตามนโยบาย

มาตรการเชิงป้องกัน (S-T)	มาตรการเชิงหลีกเลี่ยง (W-T)
1. ปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบต่าง ๆ เพื่อให้เอื้อต่อการลงทุนและประกอบกิจการโรงงาน 2. ผลักดันให้มีการปรับปรุงผังเมือง ให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษต่าง ๆ เพื่อลดอุปสรรคในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมในพื้นที่ 3. กำหนดยุทธศาสตร์ แผนงาน/โครงการที่สามารถลดอุปสรรคการดำเนินงานของผู้ประกอบการ 4. ผลักดันให้มีการจัดตั้งหน่วยงานที่สามารถให้บริการในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาความสามารถของสถานประกอบการในด้านการสร้างสรรค์นวัตกรรม 5. ส่งเสริมให้มีการปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตโดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เชิญชวนสถานประกอบการทั่วประเทศให้เป็นอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม 6. สร้างเครือข่ายเฝ้าระวังการดำเนินธุรกิจของสถานประกอบการที่ก่อผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม 7. ส่งเสริมการปรับปรุงกระบวนการบริหารจัดการของผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรม ผลักดันการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและดิจิทัลมาใช้ในการบริหารจัดการ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุน 8. ส่งเสริมการใช้ระบบอัตโนมัติและหุ่นยนต์ (Automation & Robotic) ที่ทำงานร่วมกับคน โดยพิจารณาให้เหมาะสม (Appropriate Technology) กับศักยภาพของพื้นที่และอุตสาหกรรม	1. เตรียมความพร้อมของบุคลากรสู่สังคมดิจิทัล เพิ่มทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน 2. เตรียมความพร้อมของบุคลากรในกระทรวงเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น รวมทั้งการเรียนรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมประเทศในประชาคมอาเซียน 3. ส่งเสริมบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการข้อมูล Data Management ในการใช้เครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analytic Tool) 4. เพิ่มการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์การดำเนินงาน ของกระทรวงในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะการกำกับและปรับปรุงภาคอุตสาหกรรมและมลพิษเพื่อสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่องค์กรและภาคอุตสาหกรรม 5. ปรับปรุงการบูรณาการร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานต่าง ๆ อาทิ การบริหารจัดการภาคอุตสาหกรรม 6. ลดปัญหาการร้องเรียนโดยสร้างความเชื่อมั่นให้กับชุมชนและสังคมที่อยู่รอบสถานประกอบการ 7. สนับสนุนสถานประกอบการให้ใช้ประโยชน์จากการวิจัยและพัฒนา และใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มผลิตภาพและเชื่อมโยงนักวิจัย สถาบันวิจัยต่าง ๆ กับผู้ประกอบการ เพื่อผลักดันให้ผู้ประกอบการนำงานวิจัยไปใช้ ส่งเสริมการพัฒนางานวิจัยสู่การผลิตเชิงพาณิชย์

ภาคผนวก

V.

รายละเอียดตัวชี้วัด
(KPI Template)

รายละเอียดตัวชี้วัดตามแผนปฏิบัติการระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2566 – 2570) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การผลักดันนโยบายและแผนให้เกิดผลสัมฤทธิ์	1.1 ร้อยละของความสำเร็จของการดำเนินงานโครงการ ที่ได้รับจัดสรรงบประมาณตามนโยบายและแผนปฏิบัติการ	-	
คำอธิบาย :	หน่วยงานมีผลการดำเนินงานตามนโยบายและแผนปฏิบัติการที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากสำนักงาน		
สูตรการคำนวณ :	1. ร้อยละของผลการดำเนินงานเทียบกับแผนงาน/โครงการตามแผนปฏิบัติการที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากสำนักงาน = $\frac{\text{ผลการดำเนินงาน} \times 100}{\text{แผน}}$ 2. ร้อยละของผลการใช้จ่ายงบประมาณที่ใช้ในการการดำเนินงานของแผนงาน /โครงการที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากสำนักงานงบประมาณ = $\frac{\text{ผลการใช้จ่ายงบประมาณ} \times 100}{\text{แผนการใช้จ่ายงบประมาณ}}$ 3. ร้อยละความสำเร็จของการดำเนินงานโครงการ ที่ได้รับจัดสรรงบประมาณตามนโยบายและแผนปฏิบัติการ = ค่าเฉลี่ยของร้อยละของผลการดำเนินงานเทียบกับแผนปฏิบัติการที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากสำนักงานและร้อยละของผลการใช้จ่ายงบประมาณของแผนงาน /โครงการที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากสำนักงาน = (ร้อยละของข้อ 1. + ร้อยละของข้อ 2.)/2		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จากรายงานผลการปฏิบัติงานและผลการใช้จ่ายงบประมาณตามแผนปฏิบัติการของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองตรวจราชการ		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การผลักดันนโยบายและแผนให้เกิดผลสัมฤทธิ์	1.3 ระดับความสำเร็จในการติดตามและประเมินผลการขับเคลื่อนนโยบายและมาตรการ	-	
คำอธิบาย :			
การติดตามและประเมินผลการขับเคลื่อนนโยบายและมาตรการ หมายถึง กระบวนการติดตามและประเมินผลของนโยบายและมาตรการตามเป้าหมายที่กำหนด			
นโยบายและมาตรการ หมายถึง			
1. นโยบายงบประมาณรายจ่ายประจำปี นโยบายและมาตรการที่สำคัญของกระทรวงอุตสาหกรรม			
2. มาตรการขับเคลื่อนภาคอุตสาหกรรม เช่น มาตรการสนับสนุนการผลิตรถยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าในประเทศไทย มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพของไทย พ.ศ. 2561 – 2570 เป็นต้น			
3. แผนระดับ 3 ได้แก่ แผนปฏิบัติการของหน่วยงาน เช่น ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการแร่ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580) (ร่าง) แผนแม่บทการบริหารจัดการแร่ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2565 – 2569 แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร ระยะที่ 1 พ.ศ. 2562 – 2570 แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย 4.0 ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580) แผนปฏิบัติการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย พ.ศ. 2564 - 2573 สาขากระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์รวมถึงน้ำเสียอุตสาหกรรม เป็นต้น			
สูตรการคำนวณ :			
ระดับที่ 1 : มีแผนการติดตามและประเมินผลการขับเคลื่อนนโยบายและมาตรการ			
ระดับที่ 2 : หน่วยงานได้รายงานผลการขับเคลื่อนนโยบายและมาตรการ ตามระยะเวลาที่กำหนด			
ระดับที่ 3 : มีการรวบรวม สรุป วิเคราะห์ ผลการติดตาม			
ระดับที่ 4 : มีการจัดทำรายงานผลตามเป้าหมายของนโยบายและมาตรการที่กำหนด รอบ 12 เดือน			
ระดับที่ 5 : มีการประเมินผลการขับเคลื่อนนโยบายและมาตรการ พร้อมนำเสนอผู้บริหารทราบ			
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :			
รายงานผลดำเนินงานของความรู้ความก้าวหน้าในการขับเคลื่อนนโยบายและมาตรการ			
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :			
กองตรวจราชการ กลุ่ม ป.ย.กระทรวงอุตสาหกรรม กองยุทธศาสตร์และแผนงาน			
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :			
กองตรวจราชการ			

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอย่างยั่งยืนชุมชน	2.1 ร้อยละของมูลค่าการลงทุนของโรงงานภาคอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคที่เพิ่มขึ้นเฉลี่ยเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า	1.56 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 62 และ 64)	
คำอธิบาย :	มูลค่าการลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค พิจารณาจากจำนวนเงินลงทุนของผู้ประกอบการที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (รง.4) และขยายโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติโรงงาน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2562 และพระราชบัญญัติโรงงาน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 ในพื้นที่ 76 จังหวัด		
สูตรการคำนวณ :	ผลต่างมูลค่าการลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคเทียบกับปีก่อนหน้า $\times 100$		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ข้อมูลจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด และระบบทะเบียนโรงงาน กรมโรงงานอุตสาหกรรม		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองตรวจราชการ		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจ อุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค อย่างยั่งยืนคู่ชุมชน	2.2 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการและวิสาหกิจชุมชน ในส่วนภูมิภาคที่ได้รับการพัฒนาให้มีศักยภาพ สามารถสร้างมูลค่าทาง เศรษฐกิจ ไม่น้อยกว่า (ล้านบาท)	-	
คำอธิบาย :	มูลค่าทางเศรษฐกิจทางตรง : มูลค่าที่เกิดขึ้นหลังจากการเข้ารับบริการส่งเสริมและพัฒนาภายใต้โครงการ/กิจกรรมของสำนักงานปลัด กระทรวงอุตสาหกรรม ดังนี้ 1. มูลค่าการลงทุนการจัดตั้งหรือขยายธุรกิจ 2. มูลค่าต้นทุนที่ลดลง 3. มูลค่ารายได้/ยอดขายที่เพิ่มขึ้น 4. มูลค่าทางธุรกิจที่เพิ่มขึ้น (มูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ มูลค่าการจ้างงาน มูลค่าการลงทุนในเครื่องจักร ฯลฯ) เงื่อนไข : 1. ระบบเศรษฐกิจอยู่ในสภาวะปกติ 2. วัดผลรวมของมูลค่าที่เกิดขึ้นหลังจากการเข้ารับบริการส่งเสริมและพัฒนาภายใต้โครงการ/กิจกรรม ผ่านไปอย่างน้อย 3 - 6 เดือน เนื่องจากผู้รับบริการต้องใช้ระยะเวลาในการนำความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรมไปใช้ในการดำเนินธุรกิจ 3.งบประมาณที่ได้รับจัดสรรเพียงพอต่อการดำเนินการตามเป้าหมายที่กำหนด มูลค่าทางเศรษฐกิจทางอ้อม : มูลค่าและผลกระทบทางเศรษฐกิจที่คาดว่าจะเกิดขึ้นต่อสังคมและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น		
สูตรการคำนวณ :	มูลค่าทางเศรษฐกิจ = ผลรวมของมูลค่าที่เกิดขึ้นทั้งทางตรงและทางอ้อมหลังจากการเข้ารับบริการส่งเสริมและพัฒนาภายใต้โครงการ/ กิจกรรม		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ใช้ข้อมูลจากการสำรวจโดยแบบสอบถามและข้อมูลจากการดำเนินโครงการ		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด กองตรวจราชการ กองยุทธศาสตร์และแผนงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองตรวจราชการ		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอย่างยั่งยืนชุมชน	2.3 จำนวน กฎหมาย กฎ หรือระเบียบ ที่ได้รับการปรับปรุง แก้ไขเพื่อลดปัญหาอุปสรรค หรือส่งเสริมการประกอบกิจการอุตสาหกรรม (เรื่อง)	-	
คำอธิบาย :	กฎหมาย กฎ หรือระเบียบ ที่มีการปรับปรุงแก้ไข ได้แก่ - ร่าง พรบ./ร่าง กฎกระทรวงที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมเห็นชอบและเสนอคณะรัฐมนตรี - ประกาศกระทรวง/กฎ/ระเบียบ ที่ลงนามโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมหรือปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม - ประกาศ/กฎ/ระเบียบ กรม/หน่วยงานที่ลงนามโดยอธิบดี/หัวหน้าหน่วยงาน - ประกาศที่มีอำนาจลงนาม ทั้งนี้ การปรับปรุงแก้ไข ดังกล่าว เป็นไปตามหรือสอดคล้องกับพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	รวบรวมข้อมูล กฎหมาย กฎ หรือระเบียบ ของหน่วยงาน		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	กองกฎหมาย		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองกฎหมาย		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจ อุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค อย่างยั่งยืนคู่ชุมชน	2.4 ร้อยละของ/ยอดวงเงินอนุมัติสินเชื่อที่กองทุนพัฒนาเอสเอ็มอีตามแนว พระราชรัฐอนุมัติให้กับผู้ขอกู้	-	
คำอธิบาย :	- วงเงินอนุมัติสินเชื่อ หมายถึง วงเงินให้กู้ยืมตามที่คณะกรรมการบริหารกองทุนฯ ได้พิจารณาอนุมัติในประมาณการรายจ่ายประจำปีงบประมาณ ทั้งนี้ ไม่นับรวมกรณีและผู้ขอสินเชื่อที่ได้รับอนุมัติแล้ว แต่ขอยกเลิกสินเชื่อหรือไม่ประสงค์ขอรับเงิน โดยในการคำนวณให้หักออกจากยอดวงเงินอนุมัติสินเชื่อ และวงเงินอนุมัติสินเชื่อที่คณะกรรมการบริหารกองทุนฯ อนุมัติ - ผู้ขอกู้ หมายถึง เอสเอ็มอีที่เป็นนิติบุคคลหรือที่กองทุนฯ กำหนด		
สูตรการคำนวณ :	ยอดวงเงินอนุมัติสินเชื่อ ประจำปีบัญชี x 100/วงเงินอนุมัติสินเชื่อที่คณะกรรมการบริหารกองทุนฯ อนุมัติ ประจำปีบัญชี		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	รายงานผลการดำเนินงานของสำนักงานกองทุนพัฒนาเอสเอ็มอีตามแนวพระราชรัฐ		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานกองทุนพัฒนาเอสเอ็มอีตามแนวพระราชรัฐ		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานกองทุนพัฒนาเอสเอ็มอีตามแนวพระราชรัฐ		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอย่างยั่งยืนชุมชน	2.5 จำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค	56,361 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 63 และ 64)	
คำอธิบาย :	การให้บริการด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรม หมายถึง ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1. ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการกิจการโรงงานทั้งด้านการสร้างมูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์และเพิ่มศักยภาพการผลิต รวมทั้งด้านการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและการตลาด 2. ส่งเสริม และพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ 3. ส่งเสริม สนับสนุนให้บริการเกี่ยวกับการรับรองระบบงานด้านการมาตรฐาน		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จัดเก็บข้อมูลการให้บริการด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรม จากระบบ i-survey		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด 76 จังหวัด		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองตรวจราชการ		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจ อุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค อย่างยั่งยืนชุมชน	2.6 ร้อยละของจำนวนสถานประกอบการที่เข้าสู่ระบบอุตสาหกรรมสีเขียว	-	
คำอธิบาย :	- อุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry) เป็นการจัดการโรงงานหรืออุตสาหกรรมที่ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ การหมุนเวียนของเสียกลับมาใช้ใหม่ (Waste Recovery) ในกระบวนการผลิต การป้องกันปัญหามลพิษ โดยใช้เทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology) รวมทั้งการผลิตสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Eco Product) มีการแลกเปลี่ยนของเสียที่เป็นวัตถุดิบ Recycle ได้แก่ การลดของเสีย การใช้ซ้ำ และการนำวัสดุเหลือใช้/ของเสียกลับมาใช้ประโยชน์ รวมถึงสถานประกอบการที่ได้รับรางวัล Green Mine และ CSR-DPIM ซึ่งจะได้รับรางวัลส่งเสริมให้เข้าสู่ GI ระดับ 3 - การประเมินอุตสาหกรรมสีเขียว แบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับที่ 1 ความมุ่งมั่นสีเขียว (Green Commitment), ระดับที่ 2 ปฏิบัติการสีเขียว (Green Activity), ระดับที่ 3 ระบบสีเขียว (Green System), ระดับที่ 4 วัฒนธรรมสีเขียว (Green Culture), ระดับที่ 5 เครือข่ายสีเขียว (Green Network) - เป้าหมายการดำเนินการ : สถานประกอบการได้รับรองอุตสาหกรรมสีเขียวร้อยละ 100 ภายในปีงบประมาณ 2568		
สูตรการคำนวณ :	1. (จำนวนสถานประกอบการได้รับรองอุตสาหกรรมสีเขียว / จำนวนโรงงานในฐานข้อมูลกรมโรงงานอุตสาหกรรม) × 100 2. (จำนวนสถานประกอบการได้รับรองอุตสาหกรรมสีเขียว ระดับ 3 / จำนวนโรงงานในฐานข้อมูลกรมโรงงานอุตสาหกรรม) × 100		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ข้อมูลจากโครงการอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry) และโครงการที่มีการดำเนินการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมของกระทรวงอุตสาหกรรม - การเก็บข้อมูล: กองส่งเสริมเทคโนโลยีสิ่งแวดลอมโรงงาน กรมโรงงานอุตสาหกรรม - แหล่งที่มาของข้อมูล: กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด 76 จังหวัด		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองตรวจราชการ		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน	2.7 จำนวนพื้นที่ที่พัฒนาเข้าสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ	-	
คำอธิบาย :	1. การพัฒนาเข้าสู่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เป็นการดำเนินการตามกรอบยุทธศาสตร์ประเทศที่มุ่งสู่การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่มีความสมดุลอย่างยั่งยืน 2. แนวคิดการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Eco Industrial Town) เน้นการพัฒนาเมืองให้มีความเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจควบคู่ไปกับการอนุรักษ์และส่งเสริมความยั่งยืน ทางด้านสังคม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีอุตสาหกรรมเป็นปัจจัยหลักในการขับเคลื่อน 5 มิติ คือ มิติด้านกายภาพ ได้แก่ การวางผังเมือง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน มิติด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ การพัฒนาเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับเศรษฐกิจชุมชนท้องถิ่น มิติด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การใช้ทรัพยากรและพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ ลดปัญหาสิ่งแวดล้อม มิติด้านสังคม ได้แก่ การพัฒนาศูนย์กลางชีวิต และการอยู่ร่วมกันของพนักงาน และชุมชน มิติด้านการบริหารจัดการ ได้แก่ การบริหารด้วยหลักการมีส่วนร่วมและธรรมาภิบาล 3. ข้อมูลพื้นฐาน ปีงบประมาณ พ.ศ. 2557 – 2560 ดำเนินการศึกษาจัดทำแผนปฏิบัติการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในจังหวัดที่มีศักยภาพในการพัฒนาอุตสาหกรรมสูง 15 จังหวัด จัดทำโครงการยกระดับการพัฒนาสู่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมมีการจัดการทรัพยากร (ระดับที่ 1 การมีส่วนร่วม (Engagement) : ประเมินและเตรียมความพร้อมของพื้นที่เพื่อพัฒนา ระดับที่ 2 การยกระดับ (Enhancement) : ยกระดับการจัดการสิ่งแวดล้อม / ความปลอดภัยทั้งภาคอุตสาหกรรมและชุมชน ระดับที่ 3 ประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร (Resource efficiency) : การประยุกต์ใช้เทคโนโลยี / เครื่องมือในการจัดการเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งกับโรงงานและชุมชน ระดับที่ 4 การพึ่งพาอาศัย (Symbiosis) : เชื่อมโยงของภาคส่วนต่าง ๆ ในสังคม เช่น การแลกเปลี่ยนของเสียระหว่างโรงงาน เป็นต้น ระดับที่ 5 เมืองน่าอยู่อุตสาหกรรม (Happiness) : โรงงานและชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จัดเก็บข้อมูลพื้นที่ที่พัฒนาเข้าสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศตามเกณฑ์ที่กำหนด		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองตรวจราชการ		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอย่างยั่งยืนชุมชน	2.8 ร้อยละของความสำเร็จในการจัดทำตัวชี้วัดผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศสีเขียว (Green GDP)	-	
คำอธิบาย :			
ระดับที่ 1 ไม่น้อยกว่าร้อยละ 40 ของจำนวนสถานประกอบการที่เข้าสู่อุตสาหกรรมสีเขียวตั้งแต่ระดับที่ 3 ได้รับการถ่ายทอด และประยุกต์ใช้ Green GDP			
ระดับที่ 2 ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนสถานประกอบการที่เข้าสู่อุตสาหกรรมสีเขียวตั้งแต่ระดับที่ 3 ได้รับการถ่ายทอด และประยุกต์ใช้ Green GDP			
ระดับที่ 3 ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนสถานประกอบการที่เข้าสู่อุตสาหกรรมสีเขียวตั้งแต่ระดับที่ 3 ได้รับการถ่ายทอด และประยุกต์ใช้ Green GDP			
ระดับที่ 4 ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของจำนวนสถานประกอบการที่เข้าสู่อุตสาหกรรมสีเขียวตั้งแต่ระดับที่ 3 ได้รับการถ่ายทอด และประยุกต์ใช้ Green GDP			
ระดับที่ 5 ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของจำนวนสถานประกอบการที่เข้าสู่อุตสาหกรรมสีเขียวตั้งแต่ระดับที่ 3 ได้รับการถ่ายทอด และประยุกต์ใช้ Green GDP			
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	รวบรวมข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศสีเขียว (Green GDP) ของภาคอุตสาหกรรมที่กำหนด ผ่านแบบฟอร์มฐานข้อมูล		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	กองยุทธศาสตร์และแผนงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองตรวจราชการ		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน	2.9 ร้อยละของสถานประกอบการที่มีประสิทธิภาพเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีที่สามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก หรือเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10	-	
คำอธิบาย :	นิยาม: วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และสถานประกอบการในภาคการผลิตที่ได้รับการพัฒนามีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น เช่น 1. ลดของเสียในกระบวนการ 2. ต้นทุนลดลง 3. เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ • ขอบเขตการประเมิน: วัดผลสำเร็จจากร้อยละของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และสถานประกอบการที่ได้รับ การพัฒนาประสิทธิภาพ เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 10 • แหล่งที่มาของข้อมูล: เก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการที่ได้รับบริการ		
สูตรการคำนวณ :	สูตรการคำนวณ : ร้อยละของสถานประกอบการที่มีประสิทธิภาพ เฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีที่สามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก หรือเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 = (ร้อยละของการลดของเสีย/ลดพลังงานสามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก + ร้อยละของการลดต้นทุน+ร้อยละของมูลค่าผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้น) / จำนวนกระบวนการที่ได้รับการเพิ่มประสิทธิภาพ		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ข้อมูลจากการสำรวจโดยแบบสอบถามและข้อมูลจากการดำเนินโครงการ		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สถาบันเครือข่าย กองยุทธศาสตร์และแผนงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองตรวจราชการ		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจ อุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค อย่างยั่งยืนคู่ชุมชน	2.10 ร้อยละของสมาชิกเครือข่ายอุตสาหกรรมรักษาสีสิ่งแวดล้อมที่เพิ่มขึ้น	-	
คำอธิบาย :	สมาชิกเครือข่ายอุตสาหกรรมรักษาสีสิ่งแวดล้อม หมายถึง อาสาสมัครที่ปฏิบัติหน้าที่เฝ้าระวังโรงงานไม่ให้ปล่อยมลพิษด้านสิ่งแวดล้อม สู่ชุมชนและทำหน้าที่สนับสนุนหน่วยงานของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้กับสถานที่สาธารณะบริเวณ รอบโรงงานและชุมชน ในลักษณะพัฒนาและเสริมสร้างความยั่งยืนภาคอุตสาหกรรม รวมทั้งการแก้ไขปัญหาข้อร้องเรียนเบื้องต้น และ รายงานข้อร้องเรียนตามลำดับ และต้องสื่อสาร เผยแพร่ และประชาสัมพันธ์นโยบายข้อมูลข่าวสาร ตามที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ร้องขอ		
สูตรการคำนวณ :	ร้อยละของสมาชิกเครือข่ายอุตสาหกรรมรักษาสีสิ่งแวดล้อมที่เพิ่มขึ้น = ((จำนวนสมาชิกเครือข่ายฯ ณ ปีที่ดำเนินการ - จำนวนสมาชิกเครือข่ายฯ ณ ปี 2564 (จำนวน 2,658 ราย)) / จำนวนสมาชิกเครือข่ายฯ ณ ปี 2564) x 100		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	รวบรวมข้อมูลจำนวนสมาชิกเครือข่ายอุตสาหกรรมรักษาสีสิ่งแวดล้อม จากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด 76 จังหวัด ผ่านแบบฟอร์ม ที่กำหนด		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด กองยุทธศาสตร์และแผนงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองตรวจราชการ		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
3. การพัฒนาสมรรถนะองค์กร เพื่อยกระดับการให้บริการ ให้มีประสิทธิภาพ	3.1 จำนวนชุดข้อมูลนำเข้าระบบจัดเก็บข้อมูลกลาง (Data Lake) เพื่อการ บูรณาการข้อมูลร่วมกันระหว่างหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัด กระทรวงอุตสาหกรรม (ชุดข้อมูล)	-	
คำอธิบาย :	ระบบจัดเก็บข้อมูลกลาง (Data Lake) เป็นระบบฐานข้อมูลกลางที่จัดทำขึ้นสำหรับการบูรณาการข้อมูลร่วมกันระหว่างหน่วยงานภายใน สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อผลักดันการนำเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และการให้บริการประชาชน รวมถึงบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จำนวนชุดข้อมูลนำเข้าไปยังระบบจัดเก็บข้อมูลกลาง (Data Lake)		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		
3. การพัฒนาสมรรถนะองค์กร เพื่อยกระดับการให้บริการ ให้มีประสิทธิภาพ	3.2 จำนวนกระบวนการทำงานที่มีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ (Digitalization) (กระบวนการงาน)	-	
คำอธิบาย :	กระบวนการทำงานทั้งภายในหรือภายนอกที่มีมีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงรูปแบบการดำเนินงาน ซึ่งสามารถพัฒนา และสร้างคุณค่าการให้บริการภาครัฐไปสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	รวบรวมข้อมูลจำนวนระบบสารสนเทศของหน่วยงาน		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
3. การพัฒนาสมรรถนะองค์กร เพื่อยกระดับการให้บริการ ให้มีประสิทธิภาพ	3.3 จำนวนผลงานที่เสนอขอรางวัลด้านการเป็นต้นแบบที่ดีจากภายนอก (รายการ)	-	
คำอธิบาย :	พิจารณาจากจำนวนการเสนอผลงานเพื่อขอรางวัล/การรับรอง/การประเมิน/การประกวด หรืออื่น ๆ ในลักษณะเดียวกัน และ/หรือการได้รับรางวัลของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เช่น - รางวัลเลิศรัฐ - รางวัลองค์กรที่มีความเป็นเลิศในการบริหารจัดการด้านการเงินการคลัง - รางวัลรัฐบาลดิจิทัล (Digital Government Award) - รางวัลองค์กรคุณธรรม - รางวัลองค์กรโปร่งใส - รางวัลองค์กรต้นแบบด้านสิทธิมนุษยชน - การประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ ระดับ AA - การประกวดศูนย์ข้อมูลข่าวสารของราชการโดดเด่น - การรับรองมาตรฐานการให้บริการของศูนย์ราชการสะดวก (Government Easy Contact Center: GECC)		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	หน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค รายงานการเสนอผลงานเพื่อการขอรับรางวัล และ/หรือรางวัลที่ได้รับ พร้อมหลักฐานไปยังกลุ่มพัฒนาระบบบริหารทุก 6 เดือน และ 12 เดือน เพื่อสรุปผลและจัดส่งให้กองตรวจราชการต่อไป		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
3. การพัฒนาสมรรถนะองค์กร เพื่อยกระดับการให้บริการ ให้มีประสิทธิภาพ	3.4 ผลคะแนนการประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของ หน่วยงานภาครัฐของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (คະແນນ)	89.99 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 62 – 64)	
คำอธิบาย :	การประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานภาครัฐ เป็นเครื่องมือที่จะบ่งชี้ระดับคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้หน่วยงานรับทราบถึงระดับคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงาน และนำไปวางแผนปรับปรุงและพัฒนาขั้นตอนระบบการทำงานที่โปร่งใสและเป็นธรรม ส่งผลให้การทุจริตประพจน์มีขอบมีจำนวนลดลง และหมดสิ้นไป		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จัดเก็บโดยวิธีสำรวจแบบสอบถามออนไลน์ และจัดเก็บหลักฐานเชิงประจักษ์ ดำเนินการโดย สำนักงาน ป.ป.ช.		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการทุจริต		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการทุจริต		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
3. การพัฒนาสมรรถนะองค์กร เพื่อยกระดับการให้บริการ ให้มีประสิทธิภาพ	3.5 ร้อยละของความสำเร็จของแผนกลยุทธ์การบริหารทรัพยากรบุคคลของ สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	85.96 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 62 – 64)	
คำอธิบาย :	แผนกลยุทธ์การบริหารทรัพยากรบุคคลของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม จัดทำขึ้นจากการประเมินสภาพองค์กรและความคาดหวังด้านการบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลของบุคลากร สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อเสริมสร้างระบบการบริหารงานบุคคลขององค์กรให้มีความเข้มแข็งและสร้างความพึงพอใจให้กับข้าราชการและบุคลากร รวมทั้งสามารถบริหารและพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงตามสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกองค์กร โดยทุกปีงบประมาณจะมีการทบทวนแผนกลยุทธ์ฯ โดยกำหนดเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด แผนงาน โครงการและกิจกรรรมต่าง ๆ ให้ครอบคลุมทุกมิติของการบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลในแผนปฏิบัติการตามแผนกลยุทธ์ฯ และมีการติดตามผลการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการดังกล่าวทุกปีงบประมาณ		
สูตรการคำนวณ :	เปรียบเทียบผลการดำเนินงานเทียบกับแผนกลยุทธ์การบริหารทรัพยากรบุคคลสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมประจำปีงบประมาณที่ตั้งไว้		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ให้ทุกหน่วยงานที่รับผิดชอบกิจกรรมตามที่กำหนดในแผนปฏิบัติการตามแผนกลยุทธ์ฯ ประจำปีงบประมาณ รายงานผลการดำเนินการให้หน่วยงานที่รับผิดชอบ (กองบริหารทรัพยากรบุคคล) ทุก ๆ 6, 9 และ 12 เดือน และนำมาเทียบกับตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในแผนปฏิบัติการฯ		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	กองบริหารทรัพยากรบุคคล		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กองบริหารทรัพยากรบุคคล		

แบบปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
3. การพัฒนาสมรรถนะองค์กร เพื่อยกระดับการให้บริการ ให้มีประสิทธิภาพ	3.6 ร้อยละของความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อการให้บริการของสำนักงานปลัด กระทรวงอุตสาหกรรม	89.39 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 62 – 64)	
คำอธิบาย :	ผู้รับบริการ หมายถึง ประชาชนผู้มารับบริการ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการผู้ให้บริการ) หรือหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชนที่มารับบริการจากสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม พิจารณาจากผลสำรวจความพึงพอใจของผู้รับบริการ มีประเด็นการสำรวจประกอบด้วยประเด็นสำคัญ ๆ ดังนี้ 1. ความพึงพอใจด้านเจ้าหน้าที่/ผู้ปฏิบัติงาน 2. ความพึงพอใจด้านกระบวนการ/ขั้นตอนปฏิบัติงาน 3. ความพึงพอใจด้านสิ่งอำนวยความสะดวก 4. ความพึงพอใจด้านคุณภาพการให้บริการ 5. ความพึงพอใจด้านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ		
สูตรการคำนวณ :	ร้อยละความพึงพอใจของผู้รับบริการ = ผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจของผู้รับบริการของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัด กระทรวงอุตสาหกรรม/5 (ระดับคะแนนเต็ม) x100		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	เก็บข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้รับบริการของหน่วยงาน		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร		

หมายเหตุ: ตัวชี้วัดที่ 2.2 2.3 2.6 2.7 3.1 และ 3.2 เป็นตัวชี้วัดที่ถ่ายทอดมาจากตัวชี้วัดในแผนปฏิบัติการระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2566 - 2570) ฉบับพหุวัฒนธรรม
งบประมาณ พ.ศ. 2566 ของกระทรวงอุตสาหกรรม

ภาคผนวก
ค.

รายละเอียดโครงการ
ตามแผนปฏิบัติราชการรายปี พ.ศ. 2567
ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ภาคผนวก

โครงการที่บรรจุ

ในแผนปฏิบัติราชการรายปี พ.ศ. 2567

ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

โครงการที่บรรจุในแผนปฏิบัติราชการรายปี พ.ศ. 2567 ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

หน่วย : ล้านบาท

แผนปฏิบัติราชการของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	งบประมาณ
แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง การผลักดันนโยบายและแผนให้เกิดผลสัมฤทธิ์	97.0768
แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค อย่างยั่งยืนคู่ชุมชน	1,796.9165
แผนปฏิบัติราชการ เรื่อง การพัฒนาสมรรถนะองค์กรเพื่อยกระดับการให้บริการ ให้มีประสิทธิภาพ	126.7431
รวม	2,020.7364

ที่	แบบปฏิบัติการ-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	งบประมาณ พ.ศ. 2567 (ล้านบาท)	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน
			ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนาฯ 13 (หมายเหตุ)	
รวมทั้งสิ้น		2,020.7364				
1	แผนปฏิบัติการราชการ เรื่อง การผลักดันนโยบายและแผนให้เกิดผล สัมฤทธิ์	97.0768				
1.1	แผนงาน ผลักดันนโยบายและแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	66.3316				
1.1.1	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาและผลักดันแผนระดับที่ 3 ของกระทรวง อุตสาหกรรมและบูรณาการนโยบายเชิงพื้นที่	12.6000	6	20	13	กยผ.
1.1.2	ค่าใช้จ่ายในการประชาสัมพันธ์เชิงรุกของกระทรวงอุตสาหกรรม	15.4076	6	20	13	กก.
1.1.3	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนายุทธศาสตร์อุตสาหกรรมระหว่างประเทศระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2566-2570) ของกระทรวงอุตสาหกรรม และกลยุทธ์ในการรองรับ ความตกลงระหว่างประเทศใหม่ของภาคอุตสาหกรรม	-	6	20	13	กยผ.
1.1.4	ค่าใช้จ่ายในการเจรจาธุรกิจและประชุมนานาชาติ	37.4867	6	20	13	กก./สทอ. ออสเตเรีย/สร./ กรม
1.1.5	ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว	0.8373	6	20	13	สทอ. ญี่ปุ่น/ สทอ.ออสเตรเลีย
1.2	แผนงาน การติดตามประเมินผลการดำเนินงานในเชิงยุทธศาสตร์	30.7452				
1.2.1	ค่าใช้จ่ายในการติดตามประเมินผลตามนโยบายและแผนปฏิบัติการ กระทรวงอุตสาหกรรม	30.7452	6	20	13	กตร.

ที่	แบบปฏิบัติราชการ-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	งบประมาณ พ.ศ. 2567 (ล้านบาท)	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน
			ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนาฯ 13 (หมายเหตุ)	
2	แผนปฏิบัติการ เรื่อง การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรม ในส่วนภูมิภาคอย่างยั่งยืนชุมชน	1,796.9165				
2.1	แผนงาน เสริมสร้างศักยภาพธุรกิจเพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขันด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม (Industry 4.0)	98.6338				
2.1.1	ค่าธรรมเนียมการเป็นสมาชิกองค์การเพิ่มผลผลิตแห่งเอเชีย	16.0660	2	4	7	สพช.
2.1.2	ค่าใช้จ่ายการดำเนินงานตามข้อตกลงการเป็นสมาชิกองค์การเพิ่ม ผลผลิตแห่งเอเชีย (Asian Productivity Organization)	5.2918	2	4	7	สพช.
2.1.3	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมในภูมิภาค	77.2760	2	8	7	กตธ.
2.2	แผนงาน พัฒนาศักยภาพ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชน และสร้างมูลค่าเพิ่มในผลิตภัณฑ์ ท้องถิ่นในส่วนภูมิภาค	1,152.7850				
2.2.1	โครงการสินเชื่อเพื่อเสริมศักยภาพ SME และโอกาสเข้าถึงแหล่งทุน	1,000.0000	2	8	7	สอป.
2.2.2	โครงการส่งเสริมและพัฒนาเอสเอ็มอีฯ	50.0000	2	8	7	สอป.
2.2.3	โครงการพัฒนาผ้าไหมไทยร่วมสมัย (Premium Thai Silk)	7.4980	2	8	7	สสท.
2.2.4	ค่าใช้จ่ายในการยกระดับผลิตภัณฑ์ชุมชนล้านนาสร้างมูลค่า ทางการตลาดเชื่อมโยงเศรษฐกิจไทย (สอจ.ลำปาง)	15.1522	2	8	1	สอจ. ลำปาง
2.2.5	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมยกระดับอัตลักษณ์ผ้าถิ่นภาคเหนือตอนล่าง (สอจ.อุทัยธานี)	6.2000	2	8	1	สอจ. อุทัยธานี

ที่	แบบปฏิบัติการ-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	งบประมาณ พ.ศ. 2567 (ล้านบาท)	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน
			ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนาฯ 13 (หมายเหตุ)	
2.2.6	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาผู้ประกอบการและยกระดับสินค้าด้วยนวัตกรรมในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้ (ปัตตานี)	7.5912	2	8	1	สอจ. ปัตตานี
2.2.7	ค่าใช้จ่ายการยกระดับมาตรฐานของผู้ประกอบการ SME เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าระหว่างประเทศ	12.0000	2	8	1	สปอ.
2.2.8	ค่าใช้จ่ายพัฒนากิจการอุตสาหกรรมระดับจังหวัดด้วยการส่งเสริม Soft Power และการตลาดวิถีใหม่	54.3436	2	8	1	กก.
2.3	แผนงานขับเคลื่อนการเกษตรสร้างมูลค่า	115.8379				
2.3.1	ค่าใช้จ่ายแปรรูปสินค้าเกษตรอุตสาหกรรม 1 จังหวัด 1 ชุมชน (One Province One Agro-Industrial Community: OPOAI-C)	40.0000	2	3	1	กตร.
2.3.2	โครงการยกระดับพืชสมุนไพรไทย เพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมอาหารฟังก์ชันและส่วนผสมอาหารฟังก์ชัน (Functional Food and Functional Ingredient)*	8.7460	2	3	1	สอห.
2.3.3	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการและการสร้างมูลค่าผลิตภัณฑ์ประมงและผลไม้แปรรูปฮาลาล พื้นที่กลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้ (นราธิวาส)	8.0919	2	8	1	สอจ. นราธิวาส
2.3.4	ค่าใช้จ่ายเป็นนักธุรกิจเกษตรอุตสาหกรรมจังหวัดต้นแบบอัจฉริยะ (MIND Star)	59.0000	2	8	1	กยผ.

ที่	แบบปฏิบัติราชการ-แผนงาน-โครงการ-แผนชีวิต-ค่าใช้จ่าย	งบประมาณ พ.ศ. 2567 (ล้านบาท)	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน
			ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนาฯ 13 (หมายเหตุ)	
2.4	แผนงาน ส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมด้วย BCG Model	84.4600				
2.4.1	โครงการพัฒนาสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่จากวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว โดยเทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด 3R	4.3910	5	18	10	สอจ.สมุทรสาคร
2.4.2	ค่าใช้จ่ายการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมภูมิภาคให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ด้วยกรอบแนวคิด BCG	80.0690	5	18	10	กยผ.
2.5	แผนงาน สนับสนุน กำกับ ดูแลภาคอุตสาหกรรมให้มีความปลอดภัย เป็นมิตรต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม	337.6104				
2.5.1	โครงการสร้างและพัฒนาศักยภาพเครือข่ายอุตสาหกรรมรักษ์สิ่งแวดล้อม	12.3760	5	18	10	กยผ.
2.5.2	ค่าใช้จ่ายการบริหารจัดการลุ่มน้ำและพัฒนาระบบธรรมาภิบาล สิ่งแวดล้อม	19.5534	5	18	10	กยผ.
2.5.3	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาระบบรับรองเรียนและเหตุฉุกเฉินของ กระทรวงอุตสาหกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างเต็มรูปแบบ	3.0000	5	18	10	กตร.
2.5.4	ค่าใช้จ่ายในการยกระดับการกำกับดูแลโรงงานและเหมืองแร่ เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมสีเขียว	285.3800	5	18	10	กตร.
2.5.5	ค่าใช้จ่ายในการอุตสาหกรรมสมุทรสาครรักษ์ชุมชน	0.5470	5	18	10	"สอจ.สมุทร สาคร"
2.5.6	ค่าใช้จ่ายในการสร้างพลังขับเคลื่อนโรงงานอุตสาหกรรมและชุมชน ป็นให้ป็นหนึ่ง	13.6000	5	18	10	สอจ. สมุทรปราการ

ที่	แบบปฏิบัติการ-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	งบประมาณ พ.ศ. 2567 (ล้านบาท)	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน
			ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนาฯ 13 (หมายเหตุ)	
2.5.7	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ให้มีความรับผิดชอบต่อสังคมและชุมชน เพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (สอจ.ยะลา)	3.1540	5	18	10	สอจ.ยะลา
2.6	แผนงาน พัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ	7.5894				
2.6.1	ค่าใช้จ่ายในการเตรียมความพร้อมพื้นที่อุตสาหกรรมสู่การเป็นเมือง อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Pre-EIT)	4.8300	5	18	8	กยผ.
2.6.2	โครงการพัฒนาและยกระดับความเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ Eco Industrial Town	2.7594	5	18	8	สอจ.ระยอง
3	แผนปฏิบัติการราชการ เรื่อง การพัฒนาสมรรถนะองค์กรเพื่อยกระดับ การให้บริการให้มีประสิทธิภาพ	126.7431				
3.1	แผนงาน การพัฒนาองค์กรด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล (Digital Transformation)	0.0000				
	-					
3.2	แผนงาน การให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ และมีธรรมาภิบาล	20.2000				
3.2.1	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาระบบตรวจสอบและประเมินผลภาคราชการ	1.4000	6	20	13	ตสณ.
3.2.2	ค่าใช้จ่ายรางวัลคุณภาพแห่งชาติ	18.8000	6	20	13	สพช.

ที่	แบบปฏิบัตินโยบาย-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	งบประมาณ พ.ศ. 2567 (ล้านบาท)	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน
			ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนาฯ 13 (หมายเหตุ)	
3.3	แผนงาน การพัฒนาศักยภาพบุคลากร	106.5431				
3.3.1	การต่อยอดแพลตฟอร์ม i-industry เพื่อรองรับการทำงานทางอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานในกระทรวงอุตสาหกรรม (1 ระบบ)	15.0000	6	20	13	ศทส.
3.3.2	ค่าใช้จ่ายการพัฒนาระบบข้อมูลเพื่อรองรับการจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสระบุรี (Eco-system of Informatics for Entrepreneur)	0.4890	6	20	13	สอจ. สระบุรี
3.3.3	ค่าใช้จ่ายการพัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการ	15.9497	6	20	13	กบค.
3.3.4	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริม ปุ๋ยคอก คัดแยกขยะและจริยธรรม	0.8810	6	20	13	ศบพ.
3.3.5	ค่าใช้จ่ายในการป้องกันการผลิตและสร้างความโปร่งใสเชิงรุก	1.6460	6	20	13	ศบพ.
3.3.6	พัฒนาระบบบริหารจัดการเพื่อรองรับการให้บริการวิสาหกิจใหม่	33.0800	6	20	13	กพบ.
3.3.7	ค่าใช้จ่ายในการขับเคลื่อนนโยบายความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อยกระดับอุตสาหกรรมไทย	27.8324	6	20	13	กยผ.
3.3.8	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐ	11.2000	6	20	13	สปอ.
3.3.9	โครงการพัฒนาทักษะบุคลากรดิจิทัล	0.4650	6	20	13	สปอ.

ยุทธศาสตร์ชาติ			
1	ด้านความมั่นคง	4	ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม
2	ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน	5	ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
3	ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์	6	ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ
แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ			
1	ความมั่นคง	13	การเสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดี
2	การต่างประเทศ	14	ศักยภาพการกีฬา
3	การเกษตร	15	พลังทางสังคม
4	อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต	16	เศรษฐกิจฐานราก
5	การท่องเที่ยว	17	ความเสมอภาคและหลักประกันทางสังคม
6	พื้นที่และเมืองน่าอยู่อัจฉริยะ	18	การเติบโตอย่างยั่งยืน
7	โครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์และดิจิทัล	19	การบริหารจัดการน้ำทั้งระบบ
8	ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่	20	การบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐ
9	เขตเศรษฐกิจพิเศษ	21	การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ
10	การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม	22	กฎหมายและกระบวนการยุติธรรม
11	การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต	23	การวิจัยและพัฒนานวัตกรรม
12	การพัฒนาการเรียนรู้		

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (หมุดหมาย)

1	ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง	8	ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เดิบดีได้อย่างยั่งยืน
2	ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน	9	ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม
3	ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก	10	ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
4	ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง	11	ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
5	ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค	12	ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต
6	ไทยเป็นฐานการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่สำคัญของโลก	13	ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน
7	ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูงและสามารถแข่งขันได้		

ตารางแสดงตัวย่อหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

หน่วยงาน			
กก.	กองกลาง	สรอ.	สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ
กตร.	กองตรวจราชการ	สทย.	สถาบันไทย-เยอรมัน
กยผ.	กองยุทธศาสตร์และแผนงาน	สพต.	สถาบันพลาสติก
ศทส.	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	สสท.	สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ
กบค.	กองบริหารทรัพยากรบุคคล	สพว.	สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
กพบ.	กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร	สพช.	สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ
ตสน.	กลุ่มตรวจสอบภายใน	สอห.	สถาบันอาหาร
ศปท.	ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการทุจริต		
กม.	กองกฎหมาย		
กบค.	กองบริหารทรัพยากรบุคคล		
สอป.	สำนักงานกองทุนพัฒนาเอสเอ็มอีตามแนว ประชารัฐ		
สอจ.	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด		

MIND

ใช้ หัว และ ใจ

เป็นอุตสาหกรรมคู่ชุมชน

<https://bit.ly/42IJ71J>

MIND

ใช้ หัว และ ใจ
เป็นอุตสาหกรรมคู่ชุมชน

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
75/6 ถนนพระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2430 6963 ต่อ 696309-10
www.industry.go.th